

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

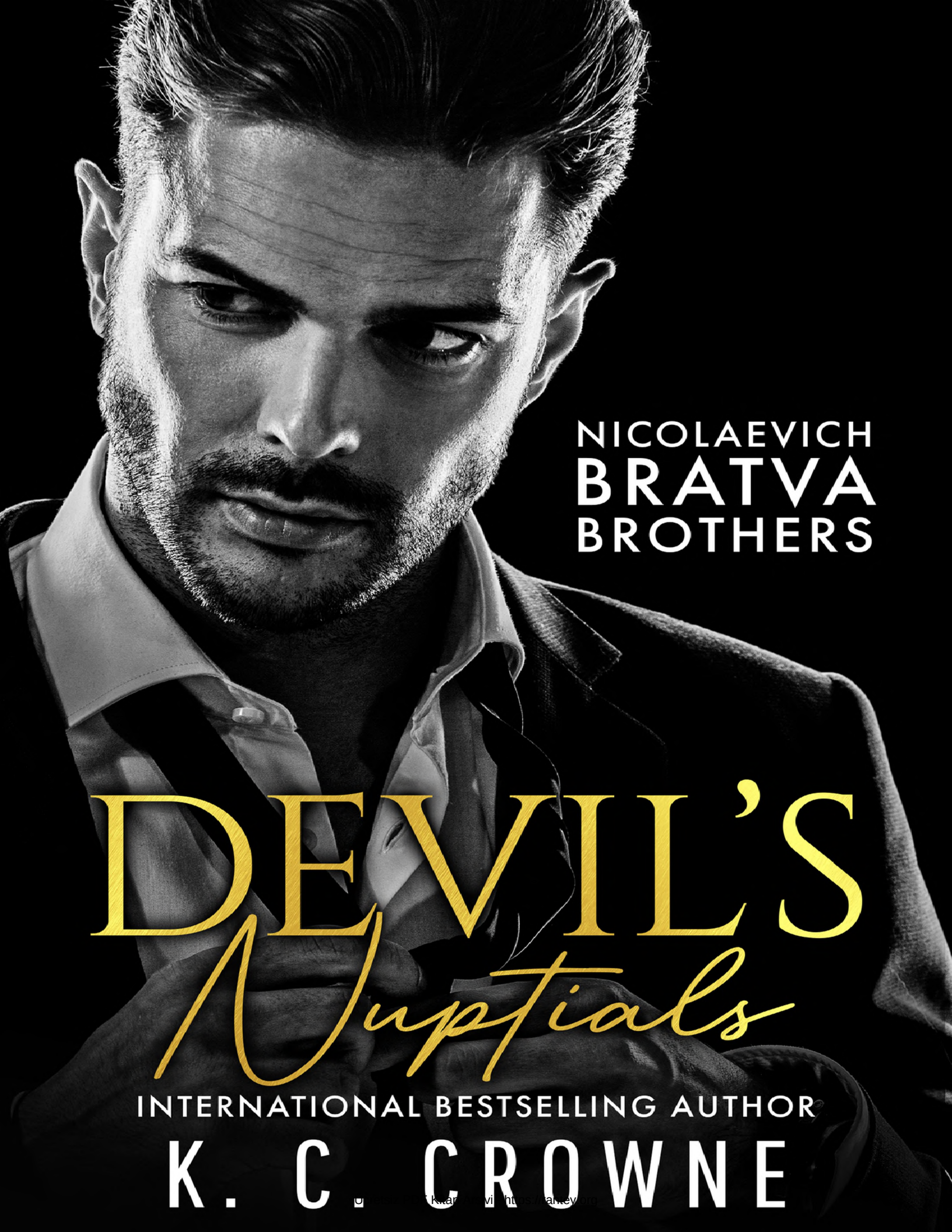
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICOLAEVICH
BRATVA
BROTHERS

DEVIL'S
Nuptials

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

K. C. CROWNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEYTANIN NİKAHI
KARANLIK BİR MAFYA
ROMANI

K.C. CROWNE

OCEANOFPDF.COM

Copyright © 2024 by K.C. Crowne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan K.C. Crowne

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Sonsöz](#)
[Sonsöz III](#)
[En Yüksek Teklifi Veren](#)
[\(Önizleme\)](#) [Yazar](#)
[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALSO BY K.C. CROWNE

K.C. Crowne Amazon'un En Çok Satan 8 Kitabı Arasında

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov & Nicolaevich Bratva Kardeşler Serisi

[Highest Bidder](#) | [Bratva Daddy](#) | [Owned by Bratva Knocked Up by Bratva](#) | [the the The Closer](#) | [Ruthless Rival](#) | [Scarred Prince](#) | [Brother's Best Friend](#) | [Devil's Nuptials](#)

Gümüş Tilki Babalar

[Doktor Baba](#) | [Tabu Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşı](#) | [Babanın Kanunu](#) | [Eski Erkek Babası](#) | [Babanın Kızı](#) | [Arkadaşımın Eski Sevgilim-En İyi Arkadaşın Kızı](#) | [Gizli Baba Babanın En İyi Arkadaşıyla Noel](#) | [Babanın Vegas Babası](#) | [Babanın Eski Sevgilimin Babası](#) | [Saplantısı](#) | [Kraliyet](#) | [İrlanda Kralı](#) | [Noel'i Çalan Doktor](#) | [Babanın Emirleri](#) | [Talepleri](#)

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

[Dağ Adamı Bebek](#) | [Dağ Küçük](#) | [Dağ Tarafından Nakavt](#) | [Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin](#) | [Dağ İçin Üçüzler](#) | [Dağ Tarafından Alınan](#) | [Dağ İçin Gizli Bebek Adamı](#) | [Adamı Adamı Adamı Adamı](#) | [Dağ Adamının Kazara Sürpriz](#) | [Dağ Adamının Dördüzleri](#) | [Hediyelerini Teslim Etmek](#) | [Dağ Babasının Kaderi](#) | [Şanslı Cazibesi](#) | [Rakibi](#) | [Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası](#) | [Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi](#) | [Hediyesi](#) | [Dağ Adamının Sevgilisi'yu](#) | [Big Daddy](#) | [Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek](#) | [Bay Doğru Taklit](#)

Denver Doktorları Serisi

[Doktorun Sırrı](#) | [Doktorun Sürpriz Doğumu](#) | [İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri](#) | [Milyonerin Sürpriz Üçüzleri](#) | [Doktorun Bebek Planı](#) | [Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt](#) | [Doktorun Görevleri](#) | [Milyar Dolar Hatası](#) | [İrlandalı Doktor Hediyesi](#) | [İrlandalı Doktorun Emirleri](#) | [İrlandalı Doktorun Sevgilisi](#) | [En İyi Arkadaşımın Babası Gizli](#) | [İçin Komşunun Gizli](#) | [Mafya Doktoru İçin Gizli](#) | [Bebekler Bebeği Bebekler](#)

[Babamın En İyi Arkadaşı](#)

[KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın](#)

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

OceanofPDF.com

DESCRIPTION

**"Kocanız çok katmanlı bir adam...
Onları soymasanız iyi edersiniz."**

**Acımasız bir oyunda masum bir piyon.
Gölgelerdeki bir hayaletle istemeden nişanlandı.**

**Neşeli bir
birliktelik yok.
Kızaran gelin yok.**

**Yine de, fısıltılı mektuplar aracılığıyla, acı çeken bir ruhun anlık
görüntüsünü yakalıyorum. Her kelime beni evcilleşmemiş arzusunun
sarhoş edici dansına çekiyor.**

**Sonunda tanıştığımız gün.
Onun varlığı bedenimi ateşliyor.
Bakir tenim teslimiyetin tadına varıyor. Sonsuza dek değiştim.**

**Ve onun çocuğunun tohumu içimde büyüdüğünde.
Damien ihtiyacım olduğunu hiç bir koruyucu oldu.**

Ve düşmanlarımı yok etme kararlılığı. MERHAMETSİZ.

Bu, Damien Nicolaevich'in hikâyesidir ve tamamen bağımsız bir aşk romanıdır. Nicolaevich Bratva Kardeşler'in güç ve tutkunun hüküm sürdüğü sürükleyici dünyasına girin. Bu Amazon Top 100 karanlık romantizm gerilim serisinde, dört milyarder kardeş hem imparatorluklarına hem de kadınlarının kalplerine hükmediyor. Nicolaevich ve Antonov kardeşler aynı dünyayı paylaşıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 1

MARİYA

"D bana sorun çıkarma."

Bu ifade bir mum alevinin etrafındaki pervane gibi çırpınıyor, düşüncelerimin merkezinden asla çok uzakta değil. Bir baba şefkatinin sıcaklığıyla dolu bir ifade değildi bu; aksine soğuktu, şu anda beni bağlayan prangaların keskin bir hatırlatıcısıydı. İstenmeyen bir yadigâr gibi, sadece Bratva ile olan bağları ve sözde acımasızlığıyla bilinen bir adama verilmeden önceki son kararname.

Şarap kadehini parmaklarımın arasında özenle tutuyorum, kıpkırmızı sıvı batan güneşin yumuşak ışıltısı altında parıldıyor. Bir yudum alarak zengin tatların dilimde dans etmesine izin veriyorum, ancak en iyi şaraplar bile şu anki çıkmazımın arka planında tatsız görünüyor.

Moskova'nın en prestijli semtlerinden biri olan Rublyovka'daki bu muhteşem evin balkonundan, her biri bir öncekinden daha yemyeşil olan bakımlı bahçelerin uçsuz bucaksızlığını görebiliyorum. Böylesine güzel bir hayatın etrafını çevreleyen bu güzellikten yoksun hissetmek bir paradoks.

Güneş alçalıyor, uzayıp giden, bir şeyler arayan uzun gölgeler bırakıyor. Ben de gölgeler gibiyim, benim için seçilmiş olan hayattan, öngörmediğim bir hayattan çok uzakta bir yöne doğru sonsuza dek uzanıyorum.

Hafif bir akşam esintisi ağaçların arasından fısıldıyor, yaprakları yumuşak, serenat yapan bir dansla hışırdatıyor. Kuşlar yuvalarına dönüyor, akşam şarkıları sadece kıskanabileceğim bir özgürlükle dolu. İronik bir durum; en lüks semtlerden birinde, akla gelebilecek her türlü konfora sahip büyük bir evdeyim ama kendimi hiç olmadığım kadar kafeste hissediyorum.

Tören sessiz bir olaydı, sadece bir yüzük ve kağıtlarla sonuçlandırılan bir ticari işlemdi. Ne beyaz bir elbise, ne duvak, ne aile ve arkadaşlarla neşeli bir kutlama, ne de mutlu bir damat vardı. Sadece artık bir yabancıya bağlı olduğumun ağır farkındalığı vardı.

Düşündükçe, yüzünü göremediğim biriyle evlenmek bana garip bir rüya gibi geliyor. Herkesin fısıldadığı gibi Bratva teğmeni bir muamma olarak kalacak, sadece bu birlikteliğin olduğu gizemli koşulları noktalayacaktı. Acaba o da benim şu anda yaptığım gibi gün batımına bakıp düşüncelere daldı mı?

Her geçen an, aşağıdaki bahçe alacakaranlığın tonlarına boyanmış bir tuvale dönüşüyor. Pembe, mor ve koyu mavinin tonları birleşerek kalbimdeki kargaşayı yansıtıyor. Hayatım bu hale mi geldi? Belirsizliklerden oluşan bir goblen mi?

Dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. Elimde olmadan çok sevdiğim romanları, aşk ve fedakârlık hikâyelerini düşünüyorum. İşte buradayım, sadece okuduğum bir hikâyenin içinde yaşıyorum. Ve yine de, o sayfalardaki karakterlerin aksine, önceden belirlenmiş bir mutlu son ayrıcalığına sahip değilim.

Şarap kadehimi yere bırakıp kollarımı kendime doluyorum. Havada kışın yaklaştığını ima eden bir serinlik var. Ya da belki de soğukluk zihnimde, yeni hayatımın soğuk gerçekliği yerleşiyor. Yarın kocamla tanışacağım.

Bana sorun çıkarma. Babamın sözleri tekrar kafamda çınlıyor.

Moskova'nın sosyal çevrelerinde fısıltılar ışık hızından daha hızlı yayılır. Ve bu çevrelerde, Tarasov ailesinin finansal ilişkileri, kristal şampanya kadehleri eşliğinde gizli tonlarda tartışılan tutkulu bir dedikodu konusudur. Herkes ailemizin Bratva'ya olan korkunç borcunu biliyor - ya da en azından bildiğini sanıyor.

Babamın büyük vaatler ve gösterişli kampanyalar içeren hırslı belediye başkanlığı adaylığı, gerçekten bizim olmayan parayla finanse edildi. Borçların zincirlere benzediği söylenir ve bu zincirler Bratva'nın acımasız elleri tarafından dövülmüş inatçı çelikten yapılmıştır. Görünürde biz Tarasov'larız, prestijli ve güçlü bir aileyiz. Ama kadife perdelerin ardındaki gerçek çok daha farklı. Rusya'nın en korkulan örgütüyle tehlikeli bir oyuna karışmış durumdayız.

İşıl işıl ve hayat dolu kız kardeşim, babamızın hırsının bedelini ödeyen ilk kişi oldu. Birkaç yıl önce bir Bratva teğmeniyle nişanlandı, hayalleri ve arzuları bir anda söndü. Belirsizlik ve büyük olasılıkla mutsuzluk dolu bir hayata istemeden götürülüşünü içim burkularak izledim. Bu, trajik aşk romanlarında sıkça okunan tanıdık bir hikâyeydi, ancak gerçektir ve bizim başımıza geliyordu.

Ve şimdi, öyle görünüyor ki, tarihin etmek gibi acımasız bir yolu var. Ailenin borcunun ağırlığı şimdi benim omuzlarıma çöktü ve beni kız kardeşiminkine ürkütücü bir şekilde benzer bir yola itti. Çiçekçi dükkânları, yapraklar ve yapraklar arasındaki sessiz anlarla dolu hayallerimin olduğu hayatım bir kalem sona erdi.

Kendimi bu evin duvarlarına bakarken buluyorum, Moskova'nın banliyösünün kalbinde güzel, geniş bir mülk. Bahçeler geniş ve yemyeşil, odalar büyük ve . Dışarıdan bakan herhangi biri için bu ev bir rüya gibi görünebilir, ancak ben onun gerçekte ne olduğunu görüyorum - parmaklıkları görünmez ama her zaman mevcut olan bir kafesten başka bir şey değil.

Damien Sidorov. Bu isim kulağa hiç okumadığım bir kitaptaki erkeksi bir kahraman gibi geliyor ama yine de bundan sonra hayatımla içten içe bağlantılı olacak bir isim. O bana söz verilen adam, ama benim için bir muamma olmaya devam ediyor. Elimdeki tek şey, onun kötü şöhretli Nicolaevich kardeşlerin üvey kardeşi olduğunu, hırslı olduğunu ve çok uzun zamandır Bratva'nın ağına takıldığını söyleyen fısıltılar ve parçalar.

Yine de ünü kendisinden önce gelen bir adam için Damien'in geçmişinin çoğu bilinmiyor, neredeyse gizemli. Acaba o da bu birliktelik konusunda benim kadar endişeli mi? Karım diyeceği kadını inceleyerek beni uzaktan mı izledi? Yoksa bu onun için herhangi bir iş anlaşması kadar basit bir işlem mi?

Odadan odaya sürükleniyorum, ayak seslerim yeni evimin genişliğinde yankılanıyor. Her mobilya parçası, her dökümlü perde kendi sırlarını saklıyor gibi görünüyor. Tüm bu ihtişamın ortasında kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyorum. Evi kaplayan esrarengiz bir sessizlik var, sadece dışarıdaki doğanın uzak sesleri tarafından kesintiye uğruyor.

Bilginin güç olduğuna dair eski bir söz vardır. Ama bilinmezlikle kuşatılmış bir halde dururken, kendimi güçlü hissetmiyorum. Ben Mariya Tarasova'yım, bir politikacının kızı ve şimdi bir Bratva teğmeninin eşiyim ama yine de kendime yabancıyım.

Akşamın sessiz yalnızlığında, kendimi Damien'ı bir an olsun görmek, ismine bir yüz eklemek, kafesimin anahtarlarını elinde tutan adamı görmek için can atarken buluyorum. Belki de onun gözlerinde, zihnimde dönüp duran sayısız sorunun cevabını bulabilirim.

Yumuşak ayak sesleri hayallerimi yıkıyor ve heybetli bir figür odaya giriyor. Geniş omuzlu ve yontulmuş bir çene hattına sahip olan bu adamın varlığı, hiç şüphesiz beni hizada tutmayı amaçlayan bir bariyer gibi hissettiriyor. Kısacık kesilmiş siyah saçları ve soğuk gri gözleri, içgüdüsel olarak doğrulmama neden olan sert bir otoriteyi yansıtıyor.

"Ben Oskar," diye derin bir bariton sesle anons ediyor, gerçi ben onun adını ev çalışanlarının sessiz fısıltılarından zaten biliyorum. "Güvenliğinizi sağlamak için görevlendirildim."

Aniden boğazıma tırmanan endişeyi yutarak başımı sallıyorum. "Neden evin içinde korunmaya ihtiyaç duyuyorsun? Tehlikede miyim?"

Dudakları zorlukla seğiriyor. "Bu bir protokol. Bratva'ya bağlı herkes için."

Kendimi içinde bulduğum bu tuhaf durum hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyerek, sesim ancak fısıltı halindeyken devam ediyorum. "Damien nerede?"

"İsteddiği zaman burada olacak," diye cevap veriyor Oskar, ben daha fazla burnumu sokamadan beni susturuyor.

Kafa karışıklığı içimdeki hayal kırıklığıyla savaşıyor. "O zaman burada ne yapmam bekleniyor? Mahkum muyum?"

Oskar'ın dudaklarında bir gülümseme seğirmesi oynaşıyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Bay Sidorov sizin adınıza sınırsız harcama limiti olan bir kredi kartı hesabı açtı. Ev ve içindeki her şey keşfetmeniz için size ait. Dilediğiniz gibi yaşama özgürlüğüne sahipsiniz."

"Ama?" Daha fazlası olduğunu hissediyorum, bu görünürdeki özgürlüğün dile getirilmemiş bir koşulu.

"Ama," diye yineleyerek şüphelerimi doğruladı, "Damien için sorun yaratmayacaksın."

Şaşkına dönmüş bir halde bu tuhaf bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum. "Bunu neden yapıyor? Benimle evleniyor, görünüşte bana her şeyi veriyor ama hiçbir şey vermiyor? Damien Sidorov kim?"

Oskar sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor. "Damien çok katmanlı bir adam. Onları soymasan iyi edersin."

Sözleri havada asılı kalıyor ve kemiklerimin derinliklerine sızan bir ürperti bırakıyor: Katmanları olan bir adam, bana lüks bir hayat vermiş ama anlaşılması zor bir gölge olarak kalan bir adam. Görünüşe göre sadece ismen bir koca.

Oskar'ı daha fazla sorgulayamadan, beni bir kez daha düşüncelerimle baş başa bırakarak topuklarının üzerinde dönüyor. Damien Sidorov'un gizemi zihnimde ağır bir yük oluşturuyor ve hayatımın açıklanamaz bir şekilde bağlı olduğu adam hakkında cevaplardan çok sorularla baş başa kalıyorum.

Daha doğrusu, *olabilirdi*. Sonsuza kadar tutsak kalmayacağım. Bu gece kaçıyorum. Burada geçirdiğim iki gün fazlasıyla yetti.

Gecenin ağır pelerini ufkun üzerinde uzanıyor ve evin sessizliği sanki zamanın kendisi durmuş gibi hissettiriyor, bir sonraki hareketimi beklerken bir sessizlik sağlıyor. Pencerenin yanında duruyorum, dantel perdelerin yumuşak kumaşını parmaklarımda hissediyorum. Pencereyi açıyorum, gece esintisi özgürlük vaatlerini fısıldıyor, beni teşvik ediyor.

Büyük bir dikkatle inişe geçiyorum, eve yapışmış sarmaşıklar bana yeterince dayanak sağlıyor. Attığım her adım korku ve heyecan karışımını beraberinde getiriyor, ancak her santimde geçmiş hayatımın pençesi biraz daha gevşiyor.

Yere indiğimde, çiğle öpülmüş çimenlerin serin dokunuşu ayaklarımı okşuyor. Sessizce rahat bir nefes alıyorum. Arazinin kenarı beni çağırıyor ve Finlandiya'ya, özgürlüğe ve yeni bir başlangıca dair düşünceler beni ileriye doğru itiyor.

Arazinin sınırındaki ağaçlar kadim muhafızlar gibi yükseliyor, siluetleri mehtaplı gökyüzüne oyulmuş. Önümde uzanırken şiirsel bir cazibe hissetmekten kendimi alamıyorum; içinde sıkışıp kaldığım dünya ile özlemini çektiğim dünya arasında bir orman eşiği.

Hışırdayan her yaprak ve rüzgârın fısıltısı yüreğimi hoplatsa da, korkunun hızımı belirlemesine izin vermeyi reddediyorum. İlerlemeye devam ediyorum, kararlılıkla ve ayın ışığı rehberim olarak ormanda ilerliyorum.

Çitlere yaklaştığımda, adrenalin beni harekete geçiriyor. İşte burası. Son bariyer. Bir güç dalgasıyla tepeyi kavrayıp kendimi yukarı çekiyorum. Soğuk metal avuç içlerimi ısıtıyor ama elime bu kadar yakın olan özgürlüğün tadıyla karşılaştırıldığında acı önemsiz kalıyor.

Son bir çabayla diğer tarafa geçiyorum, Sidorov mülkünün dışındaki dünya önümde sonsuza dek uzanıyor. Oskar yok, dikkatli gözler yok. Sadece önümde yeni bir hayat vaadi var.

Dudaklarımı süsleyen sinsî gülümsemeye engel olamıyorum. Kaçışın heyecanı beni yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissettiriyor. Yeni bulduğum enerjiyle koşarak uzaklaşıyorum, gecenin gölgeleri benim tek yoldaşım. Bratva'nın, Damien'in ve yükümlülüklerin ağırlığı, ben bilinmeyenin yolunu kucaklarken uzaklarda kayboluyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 2

DAMIEN

"Mr. Sidorov," diye söze başladı, kalın aksanıyla, "teklifiniz ilgimizi çekti. Ancak bu oyunda nispeten yenisiniz. Söyleyin bana, size neden güvenmeliyim?"

Oda sessiz bir ışıkla yıkanıyor ve omuzlarımda hissedilir bir gerginlik ve beklenti yükü var. Türk mafyasının temsilcisi Ahmet Şahin karşımda oturuyor. Koyu renk gözleri her kelimemi ve hareketimi inceliyor, değerimi ölçüyor.

Ahmet sessiz bir otorite havası yayıyor. Orta yaşlı, kırılmış sakalları titizlikle bakımlı ve zeytin rengi teni Akdeniz kökenli olduğunun ipuçlarını veriyor. Giydiği pahalı ipekten geniş gövdesine ve karmaşık bir amblem taşıyan gümüş serçe parmağındaki yüzüğe kadar her bir parçası güce alışkın bir adamdan bahsediyor. Yanında, ikisi de koyu renk takım elbise giymiş, heybetli iki koruması var. Sessiz ve dikkatli tavırları, şişkin kaslarıyla tezat oluşturuyor ve efendilerine yönelik her türlü tehdidin üstesinden gelebilecek kapasitede olduklarını açıkça ortaya koyuyor. Her ikisi de odayı tarıyor, söze dökülmeyen bir tehdit havası yayıyorlar.

Hem savunmasızlığı hem de güveni göstermek için hesaplanmış bir hareketle, maiyetiyle birlikte iyi korunan Ahmet'in tam tersine yalnız geldim. Bu bir risk ama bu oyunda bazen saygı kazanmanın tek yolu risk almaktır.

İnce bir gülümsemeyle kendime olan güvenimi gösteriyorum. "Her büyük oyuncunun bir başlangıcı vardır Ahmet. Ve inan bana, bunun için kapsamlı bir şekilde hazırlandım. Karadeniz rotası kârlı, verimli ve işbirliğimiz için olgunlaşmış durumda."

Beni inceliyor, dudakları düşünceli bir sırtışla kıvrılıyor. "Sizin Bratva'nız ünüyle tanınır. Ancak sen, Damien, bir jokersin. Neden seninle bir anlaşma yapayım ki?"

Ah, "yerimin" sürekli hatırlatılması. Nicolaevich kardeşlerin Şahin'in duygularını yankılayan seslerini duyar gibiyim. Melezliğim hem bir lanet hem de bir meydan okuma oldu. "Çünkü kanıtlamam gereken bir şey var," diyorum, belli ederek. "Ve kanıtlayacak bir şeyi olanlar genellikle en çok çalışanlardır."

Yavaşça başını sallıyor, az önce söylediklerimi düşünmüş gibi görünüyor.

Güzel, sanırım.

Dinlemeye istekli.

Konuşma, üzerinde anlaşmaya varılan rakamlar ve stratejilerin ayrıntılı bir şekilde tartışılmasıyla devam ediyor. Kalbim bu anlaşmanın sonuçlarıyla çarpıyor. Bu, tanınmak için bir bilet, Nikolayeviç'in kanının, seyreltilmiş olsun ya da olmasın, hala içimde güç ve hırsıla aktığını kanıtlamak için.

Düşüncelerim bir mesajın yumuşak ping sesiyle bölündü. Gizlice telefonumu çıkarıp gözlerimle kelimeleri tarıyorum. Oskar'dan.

Bülbül kümesten uçtu.

Lanet olsun. Kız. Mariya. Endişelerimin en küçüğü olması gerekiyordu, basit bir borç geri ödemesi. Yine de hiç beklemediğim bir baş belasına dönüşüyor. Hissettiğim kızgınlık dalgasını bastırıyorum. Şimdi zamanı değil.

Telefonumu cebime koyuyorum, umarım bu kısa kesinti bana bir koz kaybettirmemiştir. "Özür dilerim Şahin Bey. Nerede kalmıştık?"

Kaşlarını kaldırıyor ama tartışmaya devam ediyor, belli ki bir anlık dikkat dağınıklığını göz ardı edecek kadar ilgisini çekmiş. İkimiz müzakere ettik, tartıştık ve sonunda ön şartlar üzerinde anlaştık.

Ancak toplantımız sona erip Şahin'in ayak sesleri uzaklaşırken, Mariya'nın kaçışının ağırlığını üzerimden atamıyorum. Ona verdiğimiz kod adı olan Bülbül, narin görünümüne uyuyor ama görünüşe göre yeteneğine değil.

Bu ironi benim için kayıp değil. Bratva'ya ve aileme değerimi kanıtlamaya çalışıyorum ama genç bir çiçekçiyi bile evimin duvarları arasına hapsedemiyorum. Bu anlaşmanın potansiyel başarısı beni ailemin saygısını kazanmaya yaklaştırsa da, Mariya ile attığım bu yanlış adımın beni onların gözünde geriletebileceğini bilerek iç çekiyorum.

Onu bulmam gerek. Bülbül uçmuş olabilir, ama temelli kaçtıysa lanetleneneğim.

Binadan çıkarken beni gecenin pelerini altında Moskova'nın tanıdık, nabız gibi atan kalp atışları karşılıyor. Neon ışıkları karanlığı yarararak aşağıdaki ıslak asfalta canlı renk sıçramaları yapıyor. Gece kulüplerinden gelen uzak müziklerin uğultusu havada süzülüyor ve şehir canlı hissediliyor, kent atmosferi alacakaranlık saatlerde gelişiyor.

Şoförüm, dış hatları şehrin ışıklarını yansıtan şık siyah bir arabanın yanında hazır olda duruyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben ona herhangi bir talimat vermeden önce, kelimelere ihtiyaç duymadan aciliyetimi anlayarak benim için kapıyı açıyor. Arabayı sürerken, Moskova sokaklarının geçerken bulanıklaşmasını izliyorum. Gösterişli reklam panolarıyla süslü binalar ve modern gökdelenler, altın kubbeli zarif kiliseler ve tarihi mimariyle keskin bir tezat oluşturuyor. Bu saatte bile trafik yoğun, ama şoförüm pratik bir kolaylıkla trafiğin içinden geçiyor.

Daireme vardığımda doğruca ofisime gidiyorum, burada gizli bir komuta merkezi kurdum. Duvarlardaki ekranlar şehrin dört bir yanına dağılmış çeşitli kameralardan alınan canlı görüntüleri gösteriyor ve bunlardan birinde Mariya'nın görüntüsünü bulmam uzun sürmüyor.

Her türlü olasılığa karşı hazırlıklıydım. Eski bir atasözünün arkasında iyi bir neden var, "güven ama doğrula." Mariya'nın her zaman dikkatli gözetimim altında olduğundan emin oldum. Bu gözetimin, mahremiyetine yapılan bu tecavüzün saplantı sınırlarında olduğunun farkındayım. Ancak Andrei, bu birliğin öneminin kişisel rahatsızlığından daha ağır bastığını açıkça belirtti. Bizim

Dünya ittifaklar ve güç dinamikleri üzerine kuruludur; burada duygulara yer yoktur. Kameralar, kalabalığa sorunsuzca karışan gizli ajanlar, fısıltıları ve ayak seslerini alan mikrofonlar... hepsi gerekli. Bir parçam, Mariya'nın ne kadar zeki olduğunu ve ne kadar yakından izlendiğini bilip bilmediğini merak ediyor.

Masamın serin yüzeyine yaslanmış, Mariya'nın şehirdeki ilerleyişini gösteren küçük ekrana odaklanmaktan kendimi alamıyorum. Attığı her adım onun meydan okuyuşunu simgeliyor ve itiraf etmekten nefret etsem de göğsümde istemeden de olsa bir saygı kök salıyor. İroni gözümünden kaçmıyor; güç mücadeleleri ve karanlık anlaşmalarla dolu dünyamızda, bu narin çiçekçi benim felaketim olabilir.

Bir bip sesi düşüncelerimi böldü. Andrei'den bir mesaj, şüphesiz durumla ilgili bir güncelleme istiyor. Tarasov'lar önemli bir siyasi nüfuza sahipken ve ufukta çok önemli bir kalkınma anlaşması varken, Mariya planlarımızın kilit noktası. Bu sadece bir mantık evliliği, bir strateji. Onu sevmeme gerek yok, gerçi ruhunu göz önünde bulundurursak, bunun kendi başına bir meydan okuma olabileceğinden şüpheleniyorum. Benim işim basit; Bratva ve korumak için çok mücadele ettiğimiz güç uğruna onu yakınımda tutmak, kontrol altında tutmak.

Monitörlerin hayalet gibi parıltısı dairedaki tek aydınlatmayı sağlıyor ve her şeyin üzerine maviye çalan bir renk veriyor. Mariya'nın benim ikametgahım olduğunu düşündüğü lüks ev daha çok bir hileden ibaret. Bu daire benim mabedim, Moskova'nın yoğun kalbinde, Bratva dünyasının ağırlığı çok boğucu hale geldiğinde inzivaya çekildiğim bir yer. Burada numara yok, sadece çıplak gerçek var.

Bir kamera görüntüsü Mariya'nın trene bindiğini gösteriyor, yolcu kalabalığı arasında silueti kolayca ayırt edilebiliyor. Finlandiya'ya gidiyor, akıllıca bir hareket. Trenlerdeki güvenlik herhangi bir havaalanındakinden daha rahat. Kısa bir an için, onun becerikliliğine hayret etmekten kendimi alamıyorum. Bu enerjik genç kadının benimle olan hayatını kaçması gereken bir hapishane olarak gördüğünü fark etmek biraz acı veriyor.

Oskar'a hızlıca bir mesaj göndererek onu gölgelemesini ve zarar görmeden geri getirmesini emrediyorum. Bu emirde gurur yok, sadece sorumluluğun ve Bratva'ya olan sadakatin sert çekimi var.

Sandalyemde arkama yaslanarak burnumun kenarını ovuşturdum, baş ağrısının ilk dallarının içeri sızdığını hissettim. Çarpık bir şekilde, ona özgürlük tanıyarak, varlığımla onu boğmayarak, birlikteliğimizin tuhaf koşullarıyla bir arada yaşamamanın bir yolunu bulabileceğini düşündüm.

Ancak şimdi böyle bir kararın ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyorum. Belki de daha açık ve katı olmalıydım. Ama içten içe, onu gerçekten hapsetme, o ruhu kafese koyma düşüncesi bana iğrenç geliyor.

Dünyalarımız daha farklı olamazdı. Bratva, gölgeler ve karmaşıklıklarla dolu katmanlarıyla, onunki gibi bir ruh için uygun bir yer değil. En sert adamların onun ağırlığı altında ezildiğini gördüm. Mariya, çiçekli elbiseleri ve hayallerle dolu gözleriyle bu cesur gerçekliğe ait değil. Gücünden şüphe ettiğimden değil, ama maruz kalabileceği şeylerden, o parlak ruhu lekeleyebilecek karanlıktan korkuyorum.

İç çekerek ekranlara sırtımı dönüyorum. Onu tanımayı, hayatıma dahil etmeyi hiç düşünmemiştim. Böylesi daha kolaydı. Ne kadar çok şey bilirse, o kadar çok incinebilirdi ve ellerimde yeterince kan vardı, bir de onunkini eklemeye gerek yoktu. Bu mesafe, bu soğukluk benim açımdan zalimlik değil. Bu bir koruma, onu varlığımın en acı gerçeklerinden uzak tutmak için etrafına diktığım bir kalkan. Eğer bunun için bana kızarsa, öyle olsun. Dünyamızın acısı yerine kızgınlık hissetmesini tercih ederim.

Saatler ilerledikçe ve onun dönüşü beklentisi arttıkça, zihnimin derinliklerine ittiğim bir düşünce su yüzüne çıkıyor - eğer gerçekten kaçmak, özgür olmak istiyorsa, onu suçlayabilir miyim? Varlığımın her zerresi onu parçası olduğum dünyadan korumak için çılglık atarken, bu özgürlüğü ona çok görebilir miydim?

Ağır bir kalple kendime bir içki dolduruyorum, alkolün yakıcılığının biraz netlik sağlayabileceğini umuyorum. Ama net olan tek şey iç içe geçmiş kaderlerimizin belirsizliği.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 3

MARİYA

T ayak sesleri Yaroslavsky Tren İstasyonu'nun uçsuz bucaksız genişliğinde yankılanıyor. Parlak tepe ışıkları mermer zemin üzerine keskin gölgeler düşürürken yüzlerce, hatta binlerce insan

Her birinin bir hedefi ve amacı var. İnsanlığın bu gelgit dalgasında, kendimi okyanusun enginliği tarafından yutulan tekil bir damlacık gibi hissediyorum.

Her adım garip bir şekilde büyüyor, her nefes biraz daha ağırlaşıyor. Her zaman yalnızlıkta teselli bulmuşumdur, ama bu? Bu hiç hayal etmediğim bir kaos. Burada, taşıtların, yolcuların ve gelip geçici yüzlerin girdabında, aynı anda hem kaybolmuş hem de göze çarpan biriyim.

Çocuklu aileler, şık takım elbiseli işadamları ve canlı sohbetler içindeki öğrencilerle göz göze geliyorum. Yine de Moskova'nın bu nabız gibi atan kalbinin ortasında bir panik dalgası yükseliyor ve göğsümü daraltıyor. İzlendiğime, tanındığıma dair baskıcı bir his içime oturuyor. Bir tuvalet tabelası beni çağırıyor ve hemen sığıyorum.

Banyo aynalarındaki ışıkların aralıklı olarak yanıp sönmesi kendi çalkantılı duygularımı yansıtıyor. Lavaboya yaklaşıyorum, soğuk metal parmak uçlarıma değiyor. Kendi solgun yüzüm bana bakıyor, daha bir gün önce güllerle çevrili tertemiz bir bahçede olan kadınla tam bir tezat oluşturuyor.

Bugün, çiçekli bir elbise ya da mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlar yok, sadece sıradan bir kapüşonlu, montlu ve kot pantolonlu sade görünümlü bir kız var.

Eğlenceli bir nefes aldım. Burada durmuş, Bratva'nın ödül karısının tam zıttı gibi görünüyordum. Süs yok, gösterişli zenginlik gösterisi yok, sadece bir kız. Yansımama bakıp sırtıyorum. Böyle bir sadelikte güç var, yakın geçmişimin şatafatlı zenginliğinin asla karşılayamayacağı bir kamuflaj.

Omuz çantamı ayarlıyorum, fermuarını onuncu kez kontrol ediyorum, birkaç eşyamın ve pasaportumun güvende olduğundan emin oluyorum. Kapüşonu başımın üzerine çekerek yüz hatlarımı daha da örtmesine izin veriyorum. Yumuşak kumaş tenime sürtünürken, aynı zamanda kaçtığım eski dünya ile umutsuzca aradığım yeni hayat arasında koruyucu bir bariyer görevi görüyor.

Derin bir nefes alıyorum, kapüşonun tanıdık kokusu bir nebze olsun rahatlatıyor. Annem hayatta değişmeyen tek şeyin değişim olduğunu söylerdi ve burada, en büyük kaçışımın eşğinde dururken, sözlerinin derinliğini fark ediyorum.

Yeni keşfettiğim kararlılıkla banyonun kapısını itip açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Seslerin gürültüsü ve trenlerin tiz düdükları tek bir uğultuya karışıyor, hayatımdaki bu önemli anın müziği. Her adım, benim için seçilmiş bir hayattan, şimdi kendim için çizdiğim bir yola doğru atılan bir adım.

Kendimi kalabalığa bıraktığımda göğsümdeki ağırlık hafifliyor, yerini korku ve coşkunun baş döndürücü karışımı alıyor. Ötesindeki dünya uçsuz bucaksız ve sonsuz olasılıklarla dolu ve ben hepsini kucaklamaya hazırım.

Sayısız konuşmanın mırıltısı ve ayak seslerinin yankısı, istasyonun genişliğini noktalayan ritmik bir tempoya karışıyor. Sabit gürültüyü delip geçen bir ses, trenin Helsinki'ye hareket ettiğini duyuruyor. Tren biletini biraz daha sıkı tutarken içimi bir heyecan ürperti kaplıyor. Görünüşü o kadar mütevazı olan bu küçük kağıt parçası, yeni bir şafağa, özgürlüğe geçişimi temsil ediyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, adımlarımın aciliyeti yankılanıyor. Parmaklarım biletin kenarlarında geziniyor, yıpranmış dokusunu hissediyor. Etrafımdaki dünya renk çizgileri ve belirsiz şekillerle bulanıklaşıyor, ama benim hedefim . Gideceğim yer

Platform yaklaşıyor ve trenin pırıl pırıl dış cephesi hem kaçış hem de macera vaat ederek bekliyor.

Trene adım atmak neredeyse gerçeküstü bir his. Sıcak, minderli koltuk beni kucaklıyor, buraya gelmek için yaptığım çılgınca koşuşturmadan sonra teselli veriyor. Parmaklarım biletin üzerinde kayıyor, uzun zamandır görmeyi hayal ettiğim bir yer olan Helsinki yazılı kelimelere takılıyor. Muzaffer bir sırtışıla kapüşonumun düşmesine izin veriyorum, saçlarım bir çağlayan gibi aşağı dökülüyor. Geçtiğimiz günlerde yaşananlar bir rüya gibi geliyor ve bir anlığına, ele avuca sığmayan Damien'ı ve o zorba gölge Oskar'ı alt ettiğim fikrine kapılıyorum. Kapıların her çınlaması, trenin motorunun her tıslaması, özgürlüğümün şarkısında bir zafer notası gibi geliyor.

Ama özgürlük vefasızdır. Gardımı indirdiğim, pelüş koltuğun rahatlığının ve trenin temposunun tadını çıkardığım anda, kader acımasız elini oynuyor. Katlanan bir gazetenin yumuşak hışırtısını duyuyorum ve dikkatimi dışarıdaki geçici manzaralardan uzaklaştırıyorum. Tanıdık bir yüz, keskin ve sert, hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan delici gözleriyle koridorun karşısından bana bakıyor. Oskar.

Dudakları bir sırtışıla kıvrılıyor, sesinden sahte bir tatlılık damlıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Bir an için zaman durur gibi oluyor ve ben sadece Oskar ve yıkılan umutlarımla bir balonun içinde sıkışıp kalıyorum. Kaçışımı körükleyen kabadayılık, onları alt etmenin coşkusu parçalanıyor ve geride göğsümde ağır bir umutsuzluk bırakıyor.

Oskar'ın bakışlarını üzerimde hissederek içimi çektim. Birkaç dakika önce dünyamı boyayan yumuşak, şiirsel düşüncelerin yerini çelik gibi bir kızgınlık aldı. "Her zaman benden bir adım öndesin, değil mi?"

Kıkırdıyor, arkasına yaslanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bu işin bir parçası."

Oskar'ın bakışları tereddütsüz, yeni bulduğum umuda gölge düşürüyor. Bir zamanlar sadece bir sıkıntı olan varlığı artık yadsınamaz bir tehdit taşıyor. Vagonun loş ışığı yüz hatlarını daha da belirginleştiriyor ve niyetinin ciddiyetini vurguluyor.

"İki seçeneğin var," diyor, sesi gürültünün üzerinde zar zor yükselen alçak bir gümbürtü. "Ya benimle gönüllü olarak gelirsin ya da seni tekmeleyerek ve çılglık atarak dışarı çıkarırım. Hiç kuşkunuz olmasın, bunun herkesin hatırlayacağı bir gösteri olmasını sağlayacağım."

Kısa bir an için trenin duvarlarının üzerime kapandığını, içinde bulunduğum koşulların beni sıkıştırdığını hissediyorum. Ama meydan okuma alevleniyor, kalbimin her atışında daha da parlıyor. Eğiliyorum, nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yaklaşıyorum ve sesim ısırtıcı bir hal alıyor. "Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun? Tehditler senin gölgende titreyenler üzerinde işe yarayabilir ama ben onlardan biri değilim."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor, cüretkârlığım karşısında bir an şaşıyor. Ama içimde çalkalanan ham duygularla devam ediyorum. "Beni geri getirebilir, kazandığın bir ödül gibi gösterebilirsin. Ama şunu bil Oskar, ben kırılğan bir porselen bebek . Bekliyor olacağım, yaptığın her hareketi izleyeceğim. Ve doğru an geldiğinde, kaçacağım."

Bunu bir sessizlik izliyor, aramızdaki gerilim geriliyor. Sonra, teslim olmuş bir nefesle ekliyorum, "Tamam. Seninle geleceğim. Ama sadece olay çıkarmak seni çok fazla tatmin edeceği için, senden korktuğum için değil."

Yüzü esrarengizliğini koruyor ama gözlerinde isteksiz bir saygı belirtisi var. "Pekâlâ. Görünüşe göre birbirimizi anlıyoruz."

Koltuğumdan kalkıyorum, hareketlerim kasıtlı ve telaşsız. Dışarı çıkarken, bir yanımda bu küçük isyan hareketinin bana pahalıya mal olup olmayacağını merak etmekten kendini alamıyor. Ama başka bir yanımda -daha sert, daha vahşi bir yanımda- bunun sadece bir başlangıç olduğunu fısıldıyor.

Arabadan indiğimde gecenin serin kucakı beni karşılıyor. Eve dönüşlerin rahatlatıcı olması gerektiği söylenir, ancak önümdeki yüksek ev bir sığınaktan çok bir kale gibi hissettiriyor. Her pencere, her tuğla ve her nöbetçi ağaç yeni hayatımın etrafına örülen duvarları hatırlatıyor.

Oskar evin kapısını açıyor ve girmem için eliyle işaret ediyor. Bir an durup derin bir nefes alıyorum. Eve geri adım atmak ağır geliyor, dakikalar önce hissettiklerimin tam tersi. Trene binmeden önce omuzlarımda taşıdığım ağırlık geri geliyor. İlerlerken, tren istasyonunun daha önceki kakofonisinden çok farklı olan sessizlik etrafımı sarıyor.

"Nerede o?" Soru ben daha anlamlandıramadan dudaklarımdan dökülüyor, sesim yorgunluğumu ve hayal kırıklığımı taşıyor.

Oskar kaşlarını kaldırdı, "Kim?"

"Benimle oyun oynama," diye karşılık veriyorum, sesim keskin. Damien, kocam. Ya da her ne ise. Nerede o? Yoksa yeni karısıyla saklambaç oynamaya devam mı edecek?"

Oskar'ın bakışları benimkilerde kalıyor, bir anlık titreşim bir parça sempatiye ihanet ediyor. "Seni rahat bırakıyor," diyor sonunda. "Bu ikiniz için de daha güvenli."

Alaycı bir kahkaha atıyorum. "Daha güvenli mi? Sanki dikkat etmem gereken vahşi bir hayvanmış gibi konuşuyorsun."

Oskar'ın sesi, "Bu onun bir tehdit olmasıyla ilgili değil. İçinde yaşadığımız dünyayla ilgili. Gardımızı düşürmek ve her şeyin güvende olacağına güvenmek göze alabileceğimiz bir lüks değil."

Odanın uçsuz bucaksız genişliğine bakıyorum, yalnızlığın üzerime çöktüğünü hissediyorum. "En azından onu arayabilir miyim? Onunla konuşabilir miyim?"

Yüz ifadesi hafifçe kararıyor. "Güvenli olmaz."

Boğazımda acı bir kıkırdama yükseliyor. "O zaman bir mektuba ne dersin? Söz veriyorum içine zehir katmayacağım."

Oskar bir an beni inceliyor, dudaklarının kenarında bir gülümseme hayaleti dans ediyor. "Bir mektup... belki bu ayarlanabilir."

Bu düşünce bana arkaik, geçmiş bir dönemin kalıntısı gibi geliyor. Yine de bu fikir bana cazip geliyor. Teknolojinin tuzaklarından yoksun kalem ve kağıt, içinde yaşamaya zorlandığım bu soyut dünyada bana somut bir bağlantı sunabilir.

Odama doğru ilerlerken omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor gibi. Belki de savaşlar denizinde küçük bir zafer. Mürekkebin kâğıt üzerindeki sessiz fısıltıları sesimi bulduğum bir araç olabilir. Odamın sessizliği beni karşılıyor, tek bir lambanın loş ışığı yazı masasının üzerine hafif gölgeler düşürüyor. Oturduğumda, kalemin parmaklarıma soğuk dokunuşu beni sakinleştiriyor.

Yazabileceğim tüm kelimeleri, kalp kırıklığının, öfkem ve yeni keşfettiğim kararlılığımın hikayelerini düşünüyorum. Ama sonunda, içimden dökülen sadelik oluyor - birkaç dokunaklı cümleden daha fazla olmayan bir güç.

Zincirlerin bir gelin için kabul edilebilir bir hediye olduğuna inanan adama,

Şimdi bana sahip olabilirsin ama gitmeme izin vermediğin için pişman olacaksın. Yıl sonuna kadar, özgürlüğü en değerli varlığım ve boşanmayı sana en güzel hediyem yapacağıma söz veriyorum.

Her zaman kararlı "eşin",

Mariya

Bitirirken dudaklarımdan muzip bir gülümseme geçiyor. Son bir hamleyle dudaklarımı kağıda bastırıyorum. Rujumun yumuşak izi, asi kızılın derin bir tonu, geride kalıyor. Küçük bir simge, sessiz bir yemin, fısıltılı bir uyarı.

Mürekkebin ve rujun kurumasına izin verdiğimde, içimde bir kararlılık ateşi tutuşuyor. Şimdiden planlar yapmaya başladım. Bu yerin her köşesini inceleyeceğim ve olası her çıkışı tartacağım. Bu gece durdurulmuş olabilirim ama yolculuk henüz bitmedi. Özgürlük arzusu damarlarımda dolaşıyor, o sayfada yazılı vaat kadar inatçı.

Mektubu düzgünce katlayıp masanın üzerine bırakıyorum, kıpkırmızı öpücük bir savaş sancağı gibi yukarı bakıyor. Bu gece dinlenmek ruhumu tazeleyecek. Yarın, kaçışın satranç tahtası bir sonraki hamlemi bekliyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 4

DAMIEN

Toskova sokakları hızla geçip giderken motorun hafif uğultusu biraz teselli veriyor. Altımdaki deri koltuk soğuk ve sert, elimdeki kâğıt ise tam tersine sıcak. Birkaç kez tekrar okudum. defalarca okudum. hiç kaybetmiyor ve her okunduğunda ilk kez okunuyormuş hissi veriyor.

Zincirlerin bir gelin için kabul edilebilir bir hediye olduğuna inanan adama...

Kıkırdıyorum. Bu gerçek bir ses, bir hayranlık sesi. Mariya'nın cesur sözleri, onun hakkında şüphelenmeye başladığım bir gerçeği pekiştiriyor. O, Bratva'nın uçsuz bucaksız bahçesinin gölgelerinde titreyen solgun bir çiçek değil. Ateşli ve fırtınalı biri ve bu hem ilgi çekici hem de sinir bozucu.

Şimdi bana sahip olabilirsin ama gitmeme izin vermediğin için pişman olacaksın.

Zaman zaman beni yaksa da onun inatçı ateşine hayranım. Başka bir hayatta, başka koşullar altında, kendimi Bratva'nın çarpık oyunlarında bir piyon olarak değil, gerçekten, otantik bir şekilde ona çekilmiş bulabilirdim. Ancak gerçekliğimiz bu tür düşüncelere çok az yer bıraktı. Şimdilik bu bir kedi-fare dansı ve ben kimin gerçekten kim olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Arabanın ani freni beni düşüncelerimden koparıyor. Lüks bir restoranın dış ışıkları görünerek varışımızı haber veriyor. Tabela zarif Kiril harfleriyle yazılmış ama dikkatimi çeken başka bir şey var: Kıpırmızı ruj lekesi, Mariya'nın arsız imzası. I

Mektubu katlayıp ceketimin cebine koyuyorum. Tuhaf bir hatıra belki ama bana bu birlikteliğin beklenmedik zorluklarını hatırlatan bir hatıra.

Şoförüm Anton, kel kafalı ama gözleri bir şahin kadar keskin, iri yarı bir adam, önce iniyor. Bratva'nın gücünü havada hissedebiliyorum, akıntıları gecenin içinde titreşiyor. Düşüncelerim bir kasırga gibi, önümüzdeki toplantıda olacakların ve kendimi istemeden bağladığım ateşin bir karışımı.

Anton benim için kapıyı açıyor ve dışarı adımımı attığımda Moskova'nın soğuk havası beni karşılıyor. Derin nefes alarak takım elbisemi düzeltiyorum. Bu gece sadece bölgeleri, ticareti ya da politikayı tartışmakla ilgili değil. Aynı zamanda bu karmaşık hiyerarşideki konumumu belirlemekle de ilgili, özellikle de şimdi Mariya'nın joker karakteri de işin içine girmişken.

Önümüzdeki gece, cebimdeki mektup kadar öngörülemez olacağı benziyor. Restorana yaklaşırken, Mariya'nın da benim de kendi yollarımızda tehlikeli sularda gezindiğimizi, her ikimizin de genellikle çok fazla şey talep eden bir dünyada yerimizi bulmaya çalıştığımızı düşünmeden edemiyorum.

Restorana adımımı attığımda beni eskitilmiş maun ve derinin zengin kokusu karşıyor.

Çoğu kişi boş alanı rahatsız edici bulabilir, ancak bizim için bu bir güç sembolü - özel bir toplantı için yoğun saatlerde tüm bir yemek işletmesini kapatabilme yeteneği.

Ortadaki en büyük masanın etrafında oturmuş, serilmiş çok sayıda kâğıt ve ekranı titizlikle inceleyen kardeşlerimi ve eşlerini görüyorum. Sandra'nın zarif silueti restoranın derin tonlarında göze çarpıyor. Koyu renk gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşuyor ve başıyla onaylıyor.

Nadiren sözünü sakınmayan Andrei konuşur: "Pekâlâ, Damien. Sakin ol. İşin özüne geliyoruz." Sesi tanıdık, ayakları yere basan, hem otoriter hem de güven verici. Sandra, her zamanki stratejist, bana bilmiş bir bakış atıyor ve "Leo, bize rakamları ver" diyor.

Boğazını temizleyen Leo başlar. "Moskova ve St. Petersburg kalelerimiz olmaya devam ediyor. Aklama operasyonu istikrarlı bir şekilde devam etmektedir. Yeni Zelanda'ya gelince

York," bir yudum su almak için duraklıyor, "yatırımlarımızı sıkı bir şekilde kontrol ediyoruz. Birden fazla gelir kaynağımız var ve hepsi de çalışıyor."

Masanın başındaki büyük ekran yanıp sönerek Roman'ın sırttan yüzünü gösteriyor. Arka plandaki gürültü, yoğun bir ortamdan, belki de St. Petersburg'daki ofisinden aradığını gösteriyor. "Gürcülerle küçük bir sorunumuz olabilir. Bazı hoşnutsuzluklar olduğunu duydum," diyor Roman hafifçe kaşlarını çatarak ve alnına düşen bir tutam saçı geriye doğru tarayarak. "Ancak," diye ekliyor, sesinde belirgin bir güvenle, "bu üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Her şey kontrolüm altında."

Roman sözlerini bitirdiğinde, ekran başka bir yüzü, New York'tan arayan Samuil'in yüzünü eklemek için ayrılır.

"New York bir altın madeni," diye başlıyor, sesi heyecan ve gurur karışımıyla dolu. Biraz aldı ve biraz ikna ettik ama Küçük İtalya'daki İtalyanlarla bir bölge anlaşması yaptık. NYPD ile son zamanlarda yaşadıkları sıkıntılar nedeniyle tereddütlüydüler, ancak ortak kâr yaklaşımı endişelerini hafifletmiş görünüyor. Şu anda onlar için iyi bir ortağız."

Sandalyemde arkama yaslanıp her şeyi özömsüyorum. Sahip olduğumuz geniş ağ, gücümüzün ve birliğimizin bir kanıtı. Bu telefon görüşmeleri, bu toplantılar, tuğla tuğla, anlaşma anlaşma inşa ettiğimiz imparatorluğun sürekli bir hatırlatıcısı.

Dinlerken içimde bir hayranlık akımı hissediyorum. Her biri kendi alanında müthiş olan kardeşlerim Bratva'yı eşsiz bir güç haline getirdiler. Ancak raporlar devam ettikçe, küçük bir parçam aklımın o mektuba geri dönmesine engel olamıyor.

Tüm gözler üzerime çevrilince konuşmalar azalıyor. Leo, her zamanki kaşlarını çatarak, "Ee, küçük kardeşim, evlilik mutluluğunun tadını çıkarıyor musun?" dedi.

Nikita usulca kıkırdıyor, dansçı zarafeti bardağına uzanıp içkisinden bir yudum alırken belli oluyor. "Damien'ın sonunda bağlanacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Gözleri keskin ve hesapçı Sandra da katılıyor, "Gerçek aşk olmalı," diyor bir parça muziplikle.

Andrei sırtıyor, "Ya da belki de sadece sopanın kısa ucunu çekmiştir."

Tanıdık bir sıcaklığın ensemden yukarı süzüldüğünü hissediyorum ama koruyorum. Önümdeki bardaktan bir yudum alarak kuru bir sesle "Ah, evliliğin zevkleri," diyorum. "Merak etme, her şey kontrolüm altında."

Konuyu değiştirmek için bir fırsat olduğunu düşünerek konuşmayı daha profesyonel bir noktaya çekiyorum. "Kontrollden bahsetmişken, Türklerle ilerleme kaydettim. Liderleri Ahmet teklifimize ilgi gösterdi."

Andrei'nin şakacı tavrı anında değişir. Gözleri kısılır ve hafifçe eğilir, sesi biraz daha soğuktur, "Ahmet oyun oynanacak biri değil, Damien. Onun gibilerle daha önce de karşılaştım. Kurnazdırlar, acımasızdırlar."

Her zaman mantığın sesi olan Roman ekrandan ekliyor, "Andrei haklı. Ahmet'in bir ünü var ve bu sadece Türkiye'de değil. Dikkatli davranmalısınız."

Leo, gömleğindeki kol düğmelerini ayarlamak için bir an duraksadıktan sonra, "Belki de bunu ben halletmeliyim. Geçmişte Türklerle işim oldu. Bu daha mantıklı olabilir."

Bir an için köşeye sıkışmış gibi hissettim, kolektif deneyimlerinin ağırlığı üzerime çökmüştü. Ama ben kolay lokma değilim. Bu benim anlaşamam, benim fırsatım ve geri adım atmayacağım.

"Bana biraz inanın," diye karşılık veriyorum Leo'nun gözlerinin içine bakarak. "Aylardır bunun için hazırlanıyorum. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum ve Ahmet'le başa çıkabilirim."

Bunu gergin bir sessizlik izliyor. Samuil, sükûneti bozarak New York'tan sesleniyor. "Damien'in cesareti var. Kendini defalarca kanıtladı. Bırakalım bunu o alsın."

Saatler gibi gelen ama sadece birkaç saniye süren bir sürenin ardından Andrei yavaşça nefes verir. "İyi. Ama şunu bil ki küçük kardeşim," bakışları hiç değişmiyor, "eğer işler kötüye giderse, tek bir hata bile yaparsan, Leo devreye girecektir. Bu sadece seninle ilgili değil. Ailemizin mirasıyla ilgili."

Söylenenlerin ciddiyetini takdir ederek başımı sallıyorum. Toplantının geri kalanı devam ediyor ama Andrei'nin sözleri aklımdan çıkmıyor; sadece bir kardeş olarak değil, Bratva'nın bir üyesi olarak da üstlendiğim sorumluluğun dokunaklı bir hatırlatıcısı.

Restorandan çıkarken Andrei'nin sözleri beynimde yankılanıyor ve kendimi hayal kırıklığına uğramış hissetmekten alıkoyamıyorum. Organizasyonda kazandığım takdir ve saygıya rağmen, onlar için sürekli küçük kardeşmişim, her zaman rehberliğe ihtiyacım varmış ve hiçbir zaman gerçek bir sorumlulukla güvenilmiyormuşum gibi geliyor. Anlaşmalar yaptım ve görevlere liderlik ettim, ancak Ahmet Şahin gibi bir isimden söz edildiğinde, birdenbire en başa dönüyorum ve güvenilirliğim sorgulanıyor.

Serin gece havasının keskin ısırtığı ferahlatıcı bir his veriyor ve bir anlığına dikkatimi hayal kırıklığımdan uzaklaştırıyor. Araba yanaştığında şoförüm saygılı bir şekilde başını sallıyor, şüphesiz kasvetli ruh halimi fark etmişti. Pratik bir kolaylıkla, pelüş deri iç mekana kayıyorum ve motorun hafif uğultusunun yarışan düşüncelerimi yatıştırmasına izin veriyorum.

Ceketimin iç cebinden Mariya'nın mektubunu çıkarıyorum. Kaç kez okuduğum için kâğıt hafifçe buruşmuş. Parmaklarımı kelimelerin üzerinde gezdiriyor, her satırın ardındaki duyguyu hissediyorum. Onun kararlılığı bir şekilde benimkini yansıtıyor. Ruj izine gülümsemekten kendimi alamıyorum, isteksiz gelinimden arsız bir imza.

Oldukça alışılmadık durumlarımızı göz önünde bulundurarak, mesafemi korudum. Ama kendime karşı dürüst olursam, mektup içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Belki de bir yanıt kaleme almamın zamanı gelmiştir. Belki de bu bir köprü olabilir, bir anlayışa ulaşmanın yolu olabilir.

Yanımdaki bölmeden bir not defteri çıkarıyorum. "Mutlu eş, mutlu hayat," diyorum içimden, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. Ama hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğiniz bir kadına ne söylersiniz?

Yazmaya başladığımda arabanın hafif hareketleri ve yağmurun camlara vuran ritmik pıtırtiları bir konfor kozası yaratıyor. Kalem ağır geliyor ve ne söyleyeceğimi düşünerek tereddüt ediyorum. Uçuruma kelimelerle nasıl köprü kurarsınız? Kalem ucunun kağıda yaptığı baskı neredeyse katartık bir his veriyor ve yavaş yavaş kelimeler akmaya başlıyor.

Satır satır, duygularımın ve endişelerimin özünü yakalamayı umarak düşüncelerimi ve niyetlerimi sayfaya döküyorum. Dürüst ama korkutucu olmayan, yaklaşılabılır ama mesafeli olmak istiyorum. Anlayış, saygı ve belki de onun ruhuna duyduğum hayranlığın bir ipucunu iletme istiyorum.

Birkaç dakika geçiyor ve ben farkına bile varmadan sayfa benim kelimelerimle, benim düşüncelerimle doluyor. Tekrar okumuyorum, bunun yerine içgüdülerime güvenmeyi seçiyorum. Kağıdı katlayıp bir zarfın içine koyuyorum.

Araba Moskova sokaklarında sorunsuzca ilerliyor, ama ben dışarıdaki manzarayı fark edemeyecek kadar meşgulüm. Mariya, onun temsil ettiğı meydan okuma ve olabileceklerin potansiyeli ilgimi çekiyor. Mektubu göndermek bir kumar, ama yine de hayattaki her şey kumar değil mi?

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

MARİYA

T o evin sessiz bir cazibesi var, gizemlerini her seferinde bir oda ortaya çıkarmam için bana yalvarıyor. Her köşe, bazıları eski bazıları ise henüz yaratılmamış hikâyeler saklıyor. Büyük koridorlarda dolaşıyorum ve karmaşık bir şekilde tasarlanmış Zengin dokulara ve görkemli kumaşlara dikkat çekerek.

Ancak, büyük Fransız pencerelerinden süzülen güneş ışığının yumuşak parıltısı dikkatimi çekiyor. Merakım arttı ve kendimi dışarıdaki manzaraya doğru çekilirken buldum. Önümde uzanan geniş çimler, yeşil ve diğer canlı renklerden oluşan yemyeşil bir okyanus gibi kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor. Evin oldukça soğuk zarafetinden ayrı bir dünya, vahşi güzelliğin hüküm sürdüğü doğanın kendi diyarı.

Ellerim toprağa dokunmak, uzun süredir bakılmayan bahçeye hayat vermek için kaşınıyor. Doğayla bağlantı kurmanın, toprağı parmaklarının altında hissetmenin ve bitkileri sağlığına kavuşturmanın topraklayıcı bir yanı var. Ve Tanrı biliyor ki şu anda biraz topraklanmaya ihtiyacım var.

Dışarı çıkıyorum, nemli toprak kokusu duyularımı dolduruyor. Unutulmuş bir gül yatağı gözüme çarpıyor; çiçekleri biraz solmuş ama hala muhteşem güzelliklerini koruyorlar. Yaklaşıyorum, yumuşak bir taç yaprağını nazıkçe okşuyorum, canlı tonu geçmiş umutları anımsatıyor. Hayalim, şirin küçük çiçekçi dükkânım, renk, koku ve hayat dolu bir yer. Basit sevinçlerin ve içten bağların olduğu o dünyayı ne kadar da özlemiştim.

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak, kendimi bahçeyle ilgilenmenin terapötik görevine kaptırmaya karar veriyorum. Yakındaki bir kulübeden bir çift eldiven ve bazı basit aletler alarak işe koyuluyorum. Kurumuş yaprakları temizlerken, aşırı büyümüş dalları budarken ve susamış kökleri sularken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Güneş gökyüzünde yükseliyor ve sonra alçalmaya başlıyor, arazinin üzerine altın tonları saçıyor.

Dokunduğum her çiçek bakıma karşılık veriyor, daha uzun duruyor ve daha taze görünüyor. Günün sonunda bahçe değişmiş görünüyor ve ruhum gençleşmiş hissediyor.

Damien burayı zenginliği ve güvenliği için seçmiş olabilir ama ben buranın sınırları içinde bir sığınak keşfettim; kendim olabileceğim, teselli bulabileceğim ve bir kez daha hayallerimde kaybolabileceğim bir sığınak. Bahçe, yaşam ve büyüme potansiyeli ile kendi ruhumu yansıtıyor ve bana esaret altında bile özgürlüğü bulabileceğimi hatırlatıyor.

Akşam gölgeleri içeri süzülürken, taş bir bankta oturup mekanın huzurunun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Bu bahçe, bakımsız güzelliğiyle hayatımın bir metaforu olabilir. Ama özen ve kararlılıkla, onu bir kez daha çiçeklendirmeye kararlıyım.

Canlı çiçekler ve yaprakların hafif esintiyle salınması, içimde kaynayan duygu karmaşasına yatıştırıcı bir fon oluşturuyor. Bahçenin aromaları duyularımı dolduruyor, hayatın daha basit olduğu ve kız kardeşimle ayrılmaz olduğumuz zamanların canlı bir resmini çiziyor.

Dokunduğum her çiçekle birlikte bir anı ortaya çıkıyor - ortak kıkırdamalarımız, fısıldanan sırlarımız ve rahatlatıcı kucaklaşmalarımız. O her zaman cesur, yol gösterici yıldızım, en kasvetli günlerimi bile aydınlatırdı. Dünyanın ağırlığı üzerime çöktüğünde, endişelerimi yok eden onun sesi, beni demirleyen onun dokunuşuydu.

O zamanlar dünya çok daha küçük, aramızdaki bağ ise kopmaz görünüyordu. Ama zaman, çoğu zaman yaptığı gibi, anlatıyı değiştirdi. Neşeli bir olay olması gereken düğün günü, zorunlu ayrılığımızın başlangıcı oldu; babamızın hırsları hayatlarımızın üzerine uzun ve soğuk bir gölge düşürdü. O günden bu yana geçen her gün, aramızdaki mesafenin arttığını, ortak kahkahalarımızın yerini sessizliğin aldığını hatırlatan kasvetli bir hatırlatma oldu.

Son konuşmamızı hatırlarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Beni nasıl rahatlatmaya çalıştığını, sahte bir iyimserlikle bezenmiş sesinin ikimizin de hissettiği kalp kırıklığını maskeleydiğini. Babamızın siyasi hırsları, ortak geçmişimiz ile yalıtılmış geleceğimiz arasındaki ayrım çizgisi haline geldi. Yaptığı seçimlerden, mutluluğumuzu güçle takas etme şeklinden dolayı ona kızmaktan kendimi alamıyorum.

Yalnızlık üzerime baskı yapıyor, uçsuz bucaksız bahçe aniden dar geliyor. Kalbim, kız kardeşimin sesini duyma, onu kucaklama ve kahkahalarını bir kez daha paylaşma özlemiyle ağlıyor.

Çakıl yoldaki ayak sesleri iç gözlemlerimi bozuyor. Oskar'ın yüksek figürü ortaya çıkıyor, duruşu sert, yüzü profesyonellik maskesi. Oskar, Damien'in elinden bir daha kaymamamı sağlayan, her daim hazır ve nazır bir nöbetçi.

"Başka bir büyük kaçış mı planlıyorsun?" Gözleri bahçenin çevresini tararken ses tonunda biraz şaka var.

Meydan okuyan bir bakış attım. "Belki de özgürlüğü temsil edecek en iyi çiçeği düşünüyordum. Öneriniz var mı?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Papatyalar, belki. Masum ama dirençli." Bu ortak neşeli an şaşırtıcıdır.

Tavrını hızla değiştiren Oskar bana net bir zarf uzatıyor. "Damien'dan," dedi sertçe.

Mektubu dikkatlice çıkardım. Derin bir nefes alarak içindekileri taramaya başladım, her kelime hem merak hem de endişe yaratıyordu. Damien ne söylemek istiyor olabilirdi?

Sevgili Mariya,

Öncelikle, kaçış girişiminiz için sizi takdir etmeme izin verin. Cesaretin, planlaman ve kararlılığın gerçekten takdire şayan. Oldukça iyi bir ruha sahipsiniz; bunu size vereceğim. Bazı çevrelerde seni Houdini'yle bile kıyaslayabilirler, gerçi Houdini'nin şovmenlik konusunda biraz üstünlüğü vardı. Bir dahaki sefere belki daha dramatik bir çıkış düşünebilirsin. Sadece bir fikir.

Kendime rağmen dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. Mizah, arsız şaka, beklenmedik ve beni hazırlıksız yakaladı. Damien sadece esprili değil, aynı zamanda

Şu anda sinir bozucu derecede sevimli.

İtiraf etmeliyim ki, mektubunuz eğlenceli bir okuma oldu. Ruj lekesi mi? Oldukça dokunaklı. Masamda raporlarımın yanında duruyor - bilmeden kendimi bağladığım ateşli ruhun sürekli bir hatırlatıcısı. Bunun bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğuna karar veremiyorum.

Ancak tüm şakaların ötesinde, durumun ağırlığını anlıyorum. Sizin için yapılan seçimler adil olmaktan çok uzak. İçinde bulunduğun kötü duruma kör olmadığımı bil. Ama bu durumda kaderlerimiz şimdilik birbirine bağlı.

Elimizden gelenin en iyisini yapalım, olur mu? Belki ortak bir zemin bulabiliriz. O zamana kadar, yazmaktan çekinmeyin. Sözleriniz, her ne kadar iğneli olsalar da, ilişkilerimin monotonluğu arasında ferahlatıcı bir mola oluyor.

En iyi

dilekleri

mle,

Damien

Kâğıt elimde hafifçe titriyor ve içimde bir duygu kasırgası çarpışıyor: öfke, şaşkınlık, eğlence ve açık sözlülüğü için isteksiz bir takdir. Soğuk bir tarafsızlık, hatta belki de kendini beğenmiş bir üstünlük bekliyordum. Ama bu? Bu, Damien'ın kendimi hazırlamadığım bir yanıydı.

Cevabımı hızlıca kaleme almaya kararlı bir şekilde, beni izleyen ve belki de tepkilerimi ölçen Oskar'a bakıyorum. "Kalem ve kâğıt," diye rica ediyorum, sesim sabit. Ceketinin iç cebinden şık bir dolmakalem ve tertemiz bir kâğıt çıkarmadan önce bir an başını sallıyor.

Hâlâ taş bankımda otururken, düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum. Böyle bir mektuba nasıl cevap vermeliyim? Ateşle mi? Buzla mı? Şakayla mı? Belki de üçünün bir karışımı. Bir kelime oyunu, bir duygu bulmacası; bu her neyse, bir sonraki hamle için hazırım.

Hafif esinti yüzümü okşarken, az önce okuduğum ifadelerin arkasındaki adamı, içine hapsediğim evin arkasındaki adamı düşünüyorum. Bahçeye - sığınağıma - karşı garip bir minnet duygusu hissediyorum ve bunu aktarmam doğru olur.

Sevgili Damien,

Öncelikle bahçeye olan minnettarlığımı ifade etmeme izin verin. Mevcut varoluşumun kısıtlamaları arasında, canlı bir teselli alanı, yaşamın sınırsızca geliştiği bir toprak parçası olarak hizmet ediyor. Çiçekler bana büyükannemin arka bahçesinde zamanın durduğu ve evrenin güllerin ve zambakların kokulu özüne damıtıldığı yazları hatırlattı.

İçerideki tek renkli labirenti düşünerek sırtıyorum.

Ancak itiraf etmeliyim ki evin arzulanan çok şeyi var. Beyazın hiç bitmeyen genişliği - sanki renklerin sürgün edildiği bir rüyaya adım atmış gibiyim. Ya da daha hastalıklı bir şekilde, yastıklı bir odaya. Niyetiniz bu mu? Tüm bu sterillikle beni kurnazca çıldırtmak mı?

Bahçeniz hayattan ve canlılıktan bahsediyor. Ya ev? Bir boşluğun yankısı. Elinizdeki onca kaynakla biraz daha yetenekli olmanız beklenirdi. Ne yazık ki, ev dekorasyonu sanatı sizden kaçmış gibi görünüyor. Bir dekoratör tutmanızı önerebilir miyim? Renk ve sıcaklık için keskin bir gözü olan biri. Tanrı biliyor ya, buranın buna ihtiyacı var.

Sözlerimin şakacı tonu karşısında bir an duraksadım. Gerçekten flört mü ediyordum? Bu düşünceden sıyrılıp, son bir not ekliyorum.

Bu arada, yaprakların ve yaprakların arasında, kalbime özgürlük ve umut hikâyeleri fısıldamalarına izin vererek rahatlayacağım.

Sırtarak ekliyorum: *Cevabınızı ve muhtemelen evinizi yenilemenizi dört gözle bekliyorum.*

Etrafım beyazlarla çevrili, Mariya.

Dudaklarımı kağıda bastırıyorum, son mektubumda iz bırakan kırmızının aynı tonunda. Kendimi yaramaz hissediyorum, aynı ölçüde karşılık vermesi için ona meydan okuyorum.

Katlanmış kâğıdı Oskar'a uzattığımda içimi bir coşku kaplıyor. Bu tuhaf, beklenmedik sözcük yarışmasında, bir tür eylemlilik, kimliğimin bir parçasını geri kazanmanın bir yolunu buluyorum.

Ama zincirlerimin ağırlığını hatırlayarak kendimi hızla yere bırakıyorum. Damien'a karşı artan rahatlığım tehlikeli bir bölge. Bunun kadar eğlenceli

küçük bir oyun , beni bağı tutan adamın o olduğunu unutmamalıyım.
Şimdilik oyun oynuyor olsa bile.

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

DAMIEN

Todanın içi avizelerin sıcak ışılıtııyla çalkalanıyor, altın rengi ışıkları gümüş takımlardan ve kadehlerden yansıyarak mekânı ailemizin alışkın türden bir zenginlikle dolduruyor.

Kahkahaların, hikâyelerin ve çocukların şakacı çığlıklarının havayı doldurması, yıllar içinde genişleyen bir aile ağacının kanıtıdır.

Aile bağlarının hareketli dokusunun ortasında sessiz bir gözlemci, birliktelik okyanusunda yalnız bir ada gibi oturuyorum. Etrafımda her yüzün bir eşi, bir tamamlayıcısı var gibi görünüyor. Andrei ve Sandra yan yana oturmuş, kıkırdamalarla noktalanın fısıldaşmalarda bulunuyorlar. Leo, Nikita'nın narin elini masanın altından tutuyor, sevgi dolu bakışlar paylaşıyorlar, ortak yaşamları boyunca geliştirdikleri gizli bir dil.

Mesafe nedeniyle bir ekrana yansıtılan Roman, Valentina'ya yakın durmayı başarıyor, kahkahaları teknolojinin durağanlığında bile uyum sağlıyor. Samuil ve Anastasia, her zamanki gibi sert ve yuvarlanan ikili, enerjileri ekrandan bile belli olan eğlenceli şakalaşmalara girişiyor.

Bir de ben varım.

Yanımdaki sandalyenin boşluğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Sanki benimle alay ediyor, bana yalnız varlığımı hatırlatıyor. Çocuklar kıkırdıyor.

Geçip gidiyorlar, bazıları meraklı gözlerle bana bakıyor, sanki Damien Amca'nın yalnızlığının gizemini düşünüyormuş gibi. Her zaman sohbetin kenarlarında dolaşan sorular havada asılı kalıyor: "Damien ne zaman birini bulacak? Bizi onunla ne zaman tanıştıracak?"

Cebimdeki hafif bir titreşim beni iç gözlemimden çekip çıkarıyor. Telefonumu elime aldığım da Ahmet'in adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum. Mesaj, yaklaşan anlaşmayla ilgili acil dikkat gerektiren bir dizi ayrıntı ve incelik içeriyor. Mesajı hızlıca okuyup sorumluluğun beni bu odanın dışındaki hayatımın gerçekliğine geri çekmesine izin veriyorum.

Ayağa kalkıp masadan kalkıyorum. "İş," diye mırıldanıyorum, herkesten çok kendime, ancak kardeşlerimden birkaç anlayışlı baş sallama geliyor. Ne de olsa bizim dünyamızda işler asla tam anlamıyla durmaz.

Çıkışa doğru ilerlerken, odanın kahkahaları ve sıcaklığı arkamda kayboluyor, yerini yalnız varlığımın soğuk ve klinik doğasına bırakıyor. Düşüncelerimle baş başa kaldığım da, o boş sandalyenin dolacağı ve yalnızlığın yerini arkadaşlığın sıcaklığının alacağı bir günün gelip gelmeyeceğini merak kendimi alamıyorum. Bunu sadece zaman gösterecek.

Altımdaki araba koltuğunun şık derisi serin hissettiriyor, aklımdan geçen duygu ve düşünce kasırgasıyla keskin bir tezat oluşturuyor. Pencere dışındaki şehir ışıkları aydınlanmış gölgelere dönüşüyor.

Ahmet'in metni ekranda duruyor, iması açık. Her şey yeterince basit görünüyor - sayılar, koşullar ve şartlar. Ancak iş formalitelerinin cılasının altında, uğursuz bir alt ton, tam olarak doğru olmayan bir şeyin ipucunu hissediyorum. Teklif cömert -neredeyse fazla cömert- ve bizim dünyamızda, gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir anlaşma genellikle tuzağın habercisidir.

Ahmet ismini zihnimde evirip çeviriyorum. Onunla her etkileşimim medeni, hatta hoş oldu diyebilirim. Ama iş hoşluklar üzerine kurulmaz. Gözlerinde genellikle bir açlık, benimkini yansıttığı için çok iyi tanıdığım bir hırs var. Yine de bu heves, anlaşmayı sağlamlaştırmak için neredeyse umutsuz bir çaba, zihnimin arkasında uyarı zilleri çalıyor.

Her zaman sezgilerimle gurur duymuşumdur, birçok kararıma rehberlik eden içgüdüsel hislerim beni nadiren yoldan çıkarmıştır. Şimdi ise beni çekiştiriyor,

Ahmet'in dokuduğu duvar halısında görünmeyen iplikler olduğunu fısıldayarak dikkatli olmaya çağırıyor.

Parmağımla telefonun ekranına dokunuyorum, mavi ışık etrafı aydınlatıyor. Belki de biraz daha derine inmenin ve Ahmet'in teklifinin altında gerçekten ne yattığını öğrenmenin zamanı gelmiştir. Ortada kötü niyetli bir oyun var ve ben bunun birkaç adım önünde olmak niyetindeyim.

Ceketimin cebine uzanıp Mariya'nın son mektubunu alıyorum, yumuşak kenarları defalarca okunmaktan kırışmış. Kısa bir an için, kendimi bu beklenmedik sapma için minnettar buluyorum, hayatın sadece karanlık anlaşmalar ve güç oyunlarından ibaret olmadığını hatırlatıyor. Karşılıklı şakalaşmalarımızda zekâ, mizah ve hatta bir parça romantizm var.

Araba garaj yoluna girdiğinde, Ahmet'le ve oynadığı vicdansız oyunla başa çıkacağıma dair kendi kendime sessiz bir yemin ediyorum.

Yeniden toparlanmak ve sıfırlanmak için sessiz geceler geçirdiğim gerçek evim, önümde dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor.

Verandanın ışığının yumuşak parıltısı, haber vermek için gelen Oskar'ın etrafını bir hale gibi sarıyor; tanıdık yüzünde endişe ve eğlence karışımı bir ifade var. Duruşunda hafif bir sertlik var; bir süredir bekliyor, büyük olasılıkla Mariya'yla ilgili gelişmeleri nasıl aktaracağını düşünüyor; anlaşmadan ve Ahmet'in mesajından kalan gerginliğe rağmen dudaklarımda küçük, istemsiz bir gülümseme oluşuyor. Bu kadının mektupları ve yılmaz ruhuyla günümün en önemli olaylarından biri haline gelmesi çok tuhaf.

Oskar hiç vakit kaybetmiyor. Saygılı bir baş hareketiyle bana özenle katlanmış bir zarf uzatıyor. Zarfa dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyorum; sanki uzanıp tenime sızan bir sıcaklık. Ama elinde tuttuğu sadece mektup değil.

"Efendim, başka bir şey daha var," diyor Oskar, biraz tereddüt ederek. "Devam et," diye ısrar ediyorum, ses tonum sert ama kırıncı değil.

"Mariya... şey, idare ediyor," diye başlıyor, kelimelerini özenle seçerek. "Ama gözlerinde belli bir melankoli var. Kız kardeşini sorup duruyor."

Bir anı seli çöktü. O düğünü çok iyi hatırlıyorum. İhtişam, zenginlik ve gücün abartılı gösterisi. Ama o ihtişamın ortasında bir çift göz dikkatimi çekmişti: Mariya'nınki, o kadar yersiz, o kadar ateş ve meydan okuma dolu ki. Etrafındaki neşeyle bir tezat oluşturunuyordu; o zaman bile açık gökyüzünü özleyen kafesteki bir kuş gibiydi.

"Helena, değil mi?" Noktaları birleştirerek yüksek sesle düşünüyorum. Mariya'nın ablası Helena, alt rütbeli teğmenlerimizden biri olan Maksym ile evlendirilmişti. Bu tür şeylerde genellikle olduğu gibi bir ittifaktı. Aradan yıllar geçmesine rağmen Mariya'nın zarafeti, şatafata ve gösterişe karşı zar zor gizlediği küçümsemesinin anısı dün gibi taze.

Oskar başını sallar. "Evet, efendim. Mariya, Helena'yı tekrar görmesinin mümkün olup olmadığını soruyordu. Kısa bir ziyaret için bile olsa."

Oskar'ın gözlerinde Mariya'nın iyiliğinin ötesine geçen üstü kapalı bir soru var. Buna izin vermeli miyim? Onun için yarattığım koruyucu kozanın dışında potansiyel müttefiklere ya da düşmanlara maruz kalma riskini göze almalı mıyım?

Derin bir nefes alarak Mariya'nın yeni mektubunu ceketimin cebine sokuyorum. Parmaklarım yumuşak kâğıdı sıyrıyor, dokusu rahatlatıyor ve bana hassas bir dengede yürüdüğümü hatırlatıyor.

"Bunu düşüneceğim," diye cevap veriyorum, sesim düşünceli. Zihnimin derinliklerinde bir düşünce fırtınası dönüyor.

Malikâneye adım attığımda düşüncelerim o geceye geri dönüyor: geniş balo salonunun altın ve gümüş tonları, elbiselerin karmaşık dantelleri ve boncukları, kadeh şingirtıları ve boğuk konuşmalar uzak bir pus içinde bulanıklaşıyor. Ama bir anı, zamanın kumları tarafından dokunulmamış bir netlikte öne çıkıyor-Mariya.

Yüzler denizinin ve avizelerin ışıltısının ortasında, bana hiç bakmamasına rağmen bir görüntü gibi ortaya çıktı. Zümrütün koyu bir tonu olan elbisesi, gözlerindeki ateşli kararlılığı tamamlıyordu. Hareketlerinde bir zarafet, adımlarında evcilleşmemiş bir ruhtan söz eden ince bir isyan vardı. Onun ham cazibesi karşısında büyülenmişim.

Kahkahası bir senfoni gibiydi, hafif ama melankoliyle karışık, genç yaşının gösterdiğinden çok daha derin bir ruhun bakışlarını ortaya çıkarıyordu.

öneririm. Onu uzaktan izlediğimi, bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi ona çekildiğimi, yakınında oyalanmak için bahaneler bulduğumu, konuşmalarından parçalar yakaladığımı, kısacık bir an bile olsa ortak bir bakış umduğumu hatırlıyorum.

Bu ironi benim için kayıp değil. Roller tersine dönseydi, başka bir hayatta, görev ve beklenti zincirlerinden kurtulmuş başka bir ortamda tanışsaydık, yollarımız hiç kesişir miydi? Bratva'nın gölgesinden yoksun olmamız fikri çok kışkırtıcı. Acaba ona yaklaşacak cesareti bulabilir miydim ve o da benim yaklaşımlarımı hoş karşılar mıydı yoksa reddeder miydi? Yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında, parmaklarımız iç içe geçmiş, fısıltıyla verilen sözleri paylaşarak dans eder miydik?

Ancak kaderin, çarpık mizah anlayışıyla başka planları vardı. Özgürce verilen bir aşkın öyküsü yerine, öykümüz zorunluluk ve görev mürekkebiyle yazıldı. Bratva siyasetinin ve geleneklerinin prangaları birlikteliğimizi dikte etti; seçimi, kendiliğindenliği ve keşif sevincini elimizden aldı.

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş kaçıyor. Olmuş olanla olabilecek olanın ağırlığı üzerime çöküyor. Her ne kadar hikayemizi yeniden yazmayı arzulasam da, bizi çevreleyen sınırların -hem kendi yarattığımız hem de kontrolümüz dışındaki koşulların- fazlasıyla farkındayım.

Kendimi şimdiki zamana geri çekerek Mariya'nın mektubunu açıyorum, dünyalarımız arasında bir köprü olduğuna dair herhangi bir işaret, bir ipucu arıyorum. Bu kader oyununda, belki de orta yolu bulmamız için bir şans vardır.

Mührü açıyorum, dokulu kâğıdın parmaklarımın arasında kaydığını hissediyorum. El yazısı sayfanın üzerinde dans ediyor, her bir kıvrım ve çizgi bana uzaktan söylenen sessiz bir şarkı gibi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sevgili Damien,

Son zamanlarda günlerimin boş fantezilerle dolu olduğunu fark ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, bu fantezilerde sizin ağırlığınız var. Hayal gücümün çizdiği, gözlerinde gizlenen tehlikeyle gölgelere bürünmüş, vahşi, kule gibi bir figür müsün? Belki de peri masallarında okuduğum, cesareti ve nezaketi eşit ölçüde olan atılgan prenssiniz.

Bir de isyankâr bir damarın yükseldiğini hissettiğim karanlık günler var. O günlerde seni kemirgen ve domuzun grotesk bir birleşimi, bir adamın gerçekten komik bir karikatürü olarak hayal ediyorum. Eğlenceli, gerçekten. Hayal kırıklığımda bile kendimi kıkırdarken buluyorum.

Bu mektupların ardındaki yüzü hiç görebilecek miyim? Yoksa hayal gücümün, ne kadar gurur verici ya da saçma olsun, kendi portresini çizmesine izin mi vermeliyim?

Heyecanla bekleyen ve her zaman

meraklı olan Mariya

Yavaşça nefes veriyorum, sergilediği şakacı samimiyet karşısında şaşıyorum. Gerçek özlemi ile mizahı arasındaki yan yana gelişi görmezden gelmek imkânsız. Göğsümde tanıdık bir sıcaklık hissediyorum, mektup yazmaya başladığımızdan beri giderek sıklaşan bir duygu. Sadece kelimelerle kurduğumuz bu bağ ilgi çekici.

"Oskar," diye sesleniyorum, tam gitmek üzereyken onu yakalıyorum. "Ona biraz çiçek gönder. Bir keresinde onlardan bahsetmişti. Bence bunu takdir edecektir."

Oskar başını sallar ve zihnine not eder. "Bunu göreceğim."

Serin gece havası, beraberinde yağmur kokusunu da taşıyarak içeri süzülüyor. Ufukta değişim varmış gibi hissediyorum. İyi bir değişim, eğer umut etmeye cesaret edebilirim.

Mariya'yı düşündükçe kendimi gülümserken buluyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

MARİYA

"T yanlış. Hepsi yanlış."

Bukete bakıyorum, parmaklarım kadifemsi yaprakları ve keskin sapları izliyor, çiçeklerin arasında bir niyet arıyor. Sıradan bir göz için buket gösterişli, romantik bir jest gibi görünebilirdi. Ama benim için tamamen farklı bir dil konuşuyordu.

Her çiçeğın bir anlamı, birinden diğetine fısıldanan gizli bir dili vardır. Ve bu buketi kim hazırladıysa, belli ki ne söyledikleri hakkında hiçbir fikri yokmuş.

Çizgili karanfiller bana açık bir reddi haykırıyor, narin renk bantları aldatıcı bir oyun oynuyor. Sardunyalar, güçlü çiçekleriyle, aptallığın ya da ahmaklığın acı duygusunu taşırlar. Ve begonyalar, yumuşak, mumsu yapraklarıyla, göz kamaştırıcı bir uyarı - dikkat.

Ancak çiçeklerin şüpheli anlamları bir yana, düzenlemenin kendisi de en iyi ihtimalle gelişigüzel. Çiçekler düşünülmeden kümelenmiş, yükseklikleri ve dokuları birbirini tamamlamak yerine çarpışıyor. Karanfillerin yanı sıra sardunyalar ve begonyalar kesme çiçek buketlerinde pek sık bulunmaz.

İç çekerek yakındaki raftan bir vazo alıyorum. Çiçeklerin bu durumda kalmasına izin veremem, çünkü istemeden de olsa bana hakaretler yağıdırıyorlar.

En uzun saplarla başlıyorum, suyu daha iyi emmeleri için onları belli bir açıyla kesiyorum. Bunlar yeni aranjmanımın merkezi yapısını oluşturuyor. Daha sonra boşlukları orta boy çiçeklerle dolduruyorum, renklerin birbiriyle oynamasını sağlamak için elimden geleni yaparken dokuya da dikkat ediyorum. Bir zamanlar birbirlerine düşman olan begonyalar ve sardunyalılar şimdi benim uzman ellerimin altında uyum içinde sohbet ediyor gibi görünüyor.

Daha küçük çiçekler, çizgili karanfiller, başları vazoun kenarının hemen üzerinden dışarı bakacak şekilde nazikçe sıkıştırılmıştır. Zıt renkleri monotonluğu kırıyor ve tüm aranjmana hayat veriyor.

Son bir eleştirel bakışla, geri çekilip yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum. Bu bir doğa portresi, her bir çiçek sallanıyor ve eğiliyor, destek veriyor, yer veriyor ve alıyor, uyumlu bir görüntü yaratıyor.

Orijinal buketin mesajı yanlış olsa da -ister kasıtlı olarak ister yabancılıktan olsun- dudaklarımda beliren küçük, alaycı gülümsemeye engel olamıyorum. Çiçek göndermek sevimli bir jest ve bunun Damien'in aramızdaki uçurumu kapatma girişimi olup olmadığını merak ediyorum - belki de yanlış sunulmuş olsa bile bir zeytin dalı.

Niyet ne olursa olsun, eylemin kendisi tatlıdır. Yanlış yönlendirilmiş ama tatlı. Başka hiçbir şey olmasa bile, Damien'in nergisle papatyayı ayırt edemediğini ama en azından denediğini açıkça ortaya koyuyor.

Ve belki de bunun bir değeri vardır.

Gıcır gıcır kâğıt ve kalemimin parıltısı her zamankinden daha davetkâr. Damien'la aramızda bir sorun var ve mektuplar aracılığıyla yaptığımız sessiz düet hoş bir dikkat dağıtıcı. Beyaz boşluk çağırıyor, ben de dalıyorum.

OceanofPDF.com

Sevgili Damien,

Çiçek zevkinizin berbat olduğunu söylemek yetersiz kalır. Yoksa bilmeyenleri kandırmakta usta olan yaramaz bir çiçekçiyle son derece iyi bir ilişkiniz mi var? O renkler, o seçimler... İsteseniz de daha kötüsünü seçemezsiniz.

Ama korkmayın! Her şey bitmiş değil. Kendi kendini tayin etmiş çiçek gurunuz olarak, sizi botaniğin güzel dünyası hakkında aydınlatmaya fazlasıyla istekliyim. Ve bu, bir dükkândan en güzel çiçekleri nasıl koparacağınıza odaklanmıyor.

Gördüğünüz gibi çiçeklerin kendilerine ait bir dilleri vardır - çağlar boyunca aktarılan yumuşak sözlü gizli bir diyalog. Daha fazlasını öğrenmek isterseniz, size başlangıç için birkaç şey:

Şafağın ilk ışıkları gibi parlak ve sarı olan altınbaşaklar cesareti simgeler. Onlar bir işaret, bir umut ışığıdır ve alıcısından çenesini dik tutmasını ve ilerlemesini ister.

Saf ve el değmemiş beyaz sümbüller, birileri için dua fısıldar. Sessiz bir övgü, dışarıda bir yerlerde birilerinin sizi düşündüğünü ve iyi olmanızı dilediğini sessizce hatırlatır.

Peki ya dalları ve çiçekleriyle günü merakla karşılayan sabah sefası? Sevgi mırıldanır. Daha fazlasına dönüşebilecek duyguların başlangıcına yumuşak, nazik bir selamdır.

Yapraklar, şekiller ve renkler, her biri çözülmeyi bekleyen bir mesaj taşıyan geniş bir evreni kapsar. Çiçek sohbetimize -en iyisi olmasa da- bir patlama ile başladınız ama diyalog bundan sonra daha da iyi olabilir.

Belki de mektupların ve aracılardan ardındaki gölgelerde gizlenmeyi bırakmanın zamanı gelmiştir. Belki de ışığa çıkmanın ve gerçek bir konuşma yapmanın zamanı gelmiştir. Akşam yemeğine ne dersin? Sana karşı nazik olacağıma bile söz veririm.

Ve eğer iyi bir öğrenciyseniz, sizi tatlı sözler ve daha parlak bir yarının hayallerini fısıldayan çiçeklerle tanıştırabilirim.

O zamana kadar,

Mariya

Not: Her zaman uygulamalı bir dersin en iyisi olduğuna inanmışımdır. Bununla birlikte, LCV'nizi bekliyorum. Ve unutma Damien, sonsuza kadar Oskar'ın arkasına saklanamazsın.

Yüzümde gururlu bir gülümsemeyle mektubu Oskar'a uzatıyorum. Kıkırdıyor ve beni bir kez daha yalnız bırakıp gitmeden önce mektubu takım elbisesinin cebine sokuyor. O gittikten sonra üst kattaki odama çıkıyorum.

Evin çoğu gibi benim odam da abartısız bir zarafete sahip; renk paletinde nötr tonlar hakim ve bu da odaya sakin, neredeyse manastır havası veriyor. Dingin ama kişisel bir dokunuşun canlılığı ve sıcaklığı yok. Dağınıklık yok, anılar yok, yaşanmış bir hayatın izleri yok. Burası herhangi bir lüks otelin bir sonraki sakinini bekleyen herhangi bir odası olabilir.

Odanın tek kurtarıcı lütfu penceresi - geniş cam bölme, günlük güzellik ve renk dozumu haline gelen dışarıdaki bahçeyi çerçeveleyiyor. Güneş ışığı dantel perdelerden içeri süzülüyor ve bozulmamış beyaz yorganın üzerine benek benek desenler bırakıyor. Çiçeklerin nazik salınımı ve çalılardaki yaprakların hışırtısı huzursuz düşüncelerime sessiz bir ninni gibi geliyor.

Yatağa çöküp pelüş rahatlığına gömülüyorum. Başımı çevirip komodinin çekmecesini açıyorum, parmaklarım özenle katlanmış mektup yığını buluyor, Damien aramızda süregelen satranç maçının somut hatırlatıcıları. Ortadan bir tanesini çekip yatak örtüsünün üzerinde düzeltiyorum. Tanıdık karalamalar beni selamlıyor ve midemde oluşan küçük çarpıntıya engel olamıyorum.

Mektuplarını okumak, onun sesini ilk kez, tekrar tekrar duymak gibi. Senaryonun her kıvrımı, niyetle seçilen her kelime, açık bir şekilde Damien'a ait. Bu da farklı değil. Yine de satırlara göz gezdirirken, ilk okuduğumda gözden kaçırdığım bir ton değişikliği dikkatimi çekiyor. İnce bir ima, bir oyunbazlık, hatta bir baştan çıkarma iması var.

Belki de farklı bir dünyada, yollarımız güneşli bir kafede kesişirdi ve sen kitabından başını kaldırıp beni seni izlerken bulurdun. Sen ne yapardın, Mariya?

İçime yayılan bir sıcaklık hissederken çizgiler bulanıklaşıyor. Dudağımı ısıyorum, kelimeleri tekrar okuyorum, çıkarımların yerleşmesine izin veriyorum. Mektup çok katmanlı, masumiyetle mahremiyet arasında gidip geliyor. Neredeyse sesindeki alaycı tınıyı duyabiliyor ve bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum ve bu his çıldırtıcı derecede sarhoş edici.

Başımı sallıyorum, yanaklarımda giderek artan ateşi kovmaya çalışıyorum. Bu çok saçma. Bir kedi-fare oyununa yakalanmış durumdayız ama yine de sözleri görmezden gelemeyeceğim bir güce sahip. Ondan gelen her mektup bir yapboz parçası gibi -zihnine bir bakış, daha fazlasını çözmeye bir davet.

Başka bir satır gözüme çarparken parmaklarım kâğıdın keskin kenarlarında oyalanıyor. *Yanaklarınızı süsleyen utangaç kızarıklık, o derin gözlerin altında çılgınca akan düşünce fırtınasına ihanet eder miydi? Bir yabancıyla, sırlarımızı sadece birbirimize fısıldadığımız, çalıntı bir anın tadını çıkarmak sizi cezbeder miydi?*

Kelimelerinin ağırlığı, beni sessiz konuşmaların ve uzun bakışmaların dünyasına çeken bir yoğunluk taşıyor. Sadece bir sayfadaki kelimelerin kalbimi nasıl hızlandırdığını düşünmek gerçeküstü. Bu his baş döndürücü ve elimin doğal olarak uyluklarımın arasındaki sıcaklığa yöneldiğini, artan gerginlikten kurtulmaya çalıştığını fark ediyorum.

Parmaklarım yavaşça külotumun narin kumaşının altından kayıyor. Her nazik dokunuş, o varsayımsal kafe karşılaşmasının canlı görüntülerini çağırıyor. Ortam gerginleşiyor, beklenti yoğunlaşıyor. Gözlerimizin kilitlendiğini, aramızdan sessiz bir kabulün geçtiğini hayal ediyorum. Etrafımızdaki kafenin gürültüsü kayboluyor, yerini iç içe geçmiş kalplerimizin ritmi alıyor.

Çekiciliğimizin cazibesine teslim olarak kaçıp gitme düşüncesi nefis bir şekilde baştan çıkarıcıdır. Genellikle çok sıradan olan kafe tuvaleti, gizli bir buluşma noktası haline geliyor. Sırtımdaki serin fayansları, boynumdaki sıcak nefesini ve birbirine bastırılmış bedenlerimizin aciliyetini neredeyse hissedebiliyorum. Bir elinin göğsümde olduğunu, diğerinin ise erkekliğini içime sokarken külotumu kenara ittiğini hayal ediyorum.

İçimde bir zevk dalgası dalgalanıyor, göbeğimi sıkıyor. Nefeslerim sığlaşıyor, fantezi yarattığım hislerle birleşiyor ve yoğunluğu artırıyor. Hayal ettiğim her dokunuşla kendimi daha da kaybediyorum, dünya

Etrafım bulanıklaşıyor. Onun sertçe kasıldığını, beni tekrar tekrar doldurduğunu hayal ediyorum. Sonra onun içimde patladığını, nabız gibi attığını, boşalırken zonkladığını hayal ediyorum.

Kendi kendime verdiğim hazzın doruk noktası ve Damien'ın sözlerinin ağırlığı beni uçurumun kenarına itiyor. Kendimi parmaklamaya devam ederken bir sıcaklık dalgası beni sarıyor, vücudum serbest bırakılmamın gücüyle titriyor. Sonrasındaki parıltı beni nefessiz ve bitkin bırakıyor.

Keskin bir kapı sesi odamın sessizliğini dalgalandırıyor ve ışıltıyı kısa kesiyor. Ani saldırı beni sarsıyor, birkaç dakika önce kendimi sardığım duygusallık kozasıyla keskin bir tezat oluşturuyor. Kapının diğer tarafından gelen sesi tanıdığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bayan Mariya, ben Oskar. Giyinin. Dışarı çıkıyoruz."

Hazırlıksız yakalandım, kendimi hızla toparlarken hareketlerim beceriksizce. Neredeyse keşfedilecek olma düşüncesi hareketlerime garip bir acelecilik katıyor. Ayağa fırlıyorum, dağınık kıyafetlerimi düzeltiyorum ve yüzümde belli belirsiz bir kızarıklık kalmadığından emin olmak için yansımamı kontrol ediyorum.

Üzerime hafif bir hırka geçirip kapıya yöneliyorum ve kapıyı biraz aralıyorum. Aralıktan Oskar'ın soğukkanlı yüzünü görüyorum. Gözleri hiçbir şey ele vermiyor ama yine de bir beklenti havası var.

"Biraz daha şık giyinmek isteyebilirsin," diye öneriyor, gözlerinde bir parça eğlence dans ediyor.

Bu ifade biraz canımı yaktı ama "Artık benim kişisel stilistim misin?" diye karşılık verdim.

Tek cevabı omuz silkmek oldu. "Sadece patronun emirlerini iletiyorum."

Gözlerimi devirerek kapıyı kapatıyorum ve gardıroba doğru ilerliyorum. Diz hizasında bir elbise seçerek üzerimdeki kıyafetleri çıkarıyorum ve sabırsızlıkla elbiseyi başıma geçiriyorum. Oskar'ın beni nereye götürüyor olabileceği merakı zihnimi kemiriyor.

Görünüşümden memnun kaldıktan sonra dışarı çıktığımda Oskar'ı koridorun duvarına yaslanmış, sabırla beklerken buluyorum. Doğruldu ve onaylayan bir baş hareketiyle kıyafetimi inceledi. Tek kelime etmeden dönüyor ve dışarıda park etmiş arabaya doğru yol gösteriyor.

Araç mırıldanarak hareket ediyor ve önümüzde uzanan manzaralı güzergâhta konaktan uzaklaşıyoruz. Arabanın hafif salınımı ve kuşların uzaktan gelen cıvıltısı neredeyse beni sakinleştirmeye yetiyor. Ama zihnim dinlenmeyi reddediyor. Oskar suskunluğunu koruyor, hiçbir şey söylemiyor.

Aklımda sonsuz düşünceler dönüyor. Bu da Damien'ın öngörülemez kaprislerinden biri mi? Doğaçlama bir randevu mu yoksa benden halletmemi istediği bir görev mi? Bilmemek içimi kemiriyor. Her dönüşte ve geçtiğimiz her kavşakta merakım daha da artıyor.

Çoktan gözden kaybolmuş olan malikânenin yerini yabancı binalar ve kalabalık sokaklar alıyor. İleride ne olacağından gerçekten emin değilim ve tüm bunların öngörülemezliği omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor.

Oskar beni nereye götürüyor?

Araba, abartısız zarafeti çok şey anlatan lüks bir restoranın önünde sorunsuzca duruyor. Ama dikkatimi çeken mekanın kendisi değil. Girişte, görmeyi beklediğim son kişi duruyordu.

Helena

Kız

kardeşim.

Gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için dünya dönmeyi bırakıyor sanki. Birbirimize doğru koşuyoruz, topukları kaldırım taşına çarpıyor. Kucaklaşmamız sıkı ve şiddetli ve ayrı kaldığımız zamanlardan kalan özlemin her zerresi ona dökülüyor.

"Mariya..." Geri çekilirken sesi titriyor. Yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve gerçek olduğumdan emin olmak için hatlarını inceliyor. Gözlerinde parıldayan yaşlar benimkilerle eşleşiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldamayı başarıyorum, hâlâ şoktayım, tüm duygularım birbirine karışmış durumda.

Gözyaşlarının arasından gülümseyerek başını sallıyor. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Oskar, varlığını bize hatırlatırcasına boğazını temizliyor. "Patronun emirleri," diyerek artan şüphelerimi doğruladı.

Damien.

Farkına vardım, varlığımın her köşesini dolduruyordu. Bunu o planlamıştı. Aramızdaki tüm karmaşıklıklara, tehlikeye ve Bratva'nın politikasına rağmen, hayatımdaki en önemli kişiyi bana getirmeyi başardı.

Birdenbire kendimi dengesiz hissediyorum, bir duygu seline kapılıyorum. Oskar omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor. "İhtiyacın olan tüm zamanı kullan."

Helena ve ben içeri giriyoruz, restoranın ambiyansı bizi sıcacık sarıyor. İçki siparişi veriyoruz ama içkiler geldiğinde ikimiz de onlara dokunmuyoruz. Bunun yerine, kendimizi ortak anılar ve hikayeler dünyasında kaybolmuş buluyoruz, bazıları neşeli, bazıları acı verici, kayıp zamanı yakalıyoruz.

Ama tüm bunların ötesinde, aklımda tek bir düşünce dönüp duruyor: Damien'in jestinin ne kadar muazzam olduğu ve bir sevgi derinliği sergilediği. Tüm öngörülemezliğine ve pürüzlerine rağmen, sadece bu hareket bile onun duyguları hakkındaki tüm şüphelerimi yok ediyor.

Kalbim çırpınıyor ve minnettarlık ile gelişen sevgi arasındaki çizgiler bulanıklaşıyor. Durumumuzun karmaşıklığı ve dünyalarımızın keskin gerçekliği nazik bir jest karşısında kayboluyor.

Damien. Bana ne yaptın?

CHAPTER 8

MARİYA

T nler geçiyor ve çiçekler ve anlamları hakkında geçici bir mektup alışverişı olarak başlayan şey, topyek n bir iek sohbetine dönüştü. Basitliği, güzelliği, gizli mesajları... hepsi bir bağımlılık haline geldi.

 nce mavi salviaları geliyor ve hiç çekinmeden "Seni düşünüyorum" diyor. Bu jestin arkasındaki adamı hayal ettiğimde yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Yakın zamana kadar çözmek istediğimden emin olmadığım karmaşıık bir gizem olan adam. Şimdi ise kendimi her yeni ifşayı hevesle beklerken buluyorum.

Buna karşıılık, sessizce "Sen kalbimde bir alevsin" diyen kırmızı kamelyalar gönderiyorum. Bu cesur bir ifade ama doğru bulduğum bir ifade. Bu dilde özgürlük var, bir şeyleri gerçekten söylemeden söylemenin bir yolu.

Çiçekleri her zaman bir notla birlikte teslim edilir. Uzun mektuplar değil ama beni nefessiz bırakan kısa, yoğun mesajlar. *Sen de hissediyor musun?* Bir buket papatyanın içine sıkıştırılmış bir notta yazıyor. Kendimi göğsüme dokunurken buluyorum, kalbimin hızlı ritmini hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Mesajlaşmalarımız daha tutkulu, mesajlar daha net ve doğrudan hale geliyor. Onun ve bizim hakkımızda hayaller kurmaya başladım. olurdu, ben

acaba, onun tarafından tutulmak? Konuşmasını duymak için mi? Yazılı kelimelerin ardındaki adamı deneyimlemek için mi?

Bir akşam, yazı malzemelerimle oturuyorum, düşüncelerim üzerime baskı yapıyor. İtirafımı kaleme alırken mürekkep kolayca akıyor.

Damien,

Gönderdiğin her çiçekle, yazdığın her notla kendimi bu dansımızın daha da derinlerine çekilmiş buluyorum. Bu bağlantı, bu çekim... Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Seni düşünüyorum, kelimelerin ardındaki adamı. Nasıl öpüşüyorsun? Dudakların yumuşak mı yoksa talepkâr mı? Kucaklayışın nazik mi yoksa sahiplenici mi? Kendimi hayal kurarken buluyorum, çalınan anların, karanlıkta fısıldanan sözlerin fantezilerinde kayboluyorum. Sesinizin tonunu ve kollarınızın gücünü merak ediyorum.

Düşüncelerimi istila ettin, kurtulamadığım ve kurtulmak ısrarcı bir varlıksın.

Ne yapıyoruz biz? Oynadığımız bu oyun nedir ve bizi nereye götürüyor?

Mektubu mühürlüyorum, kendimi savunmasız ama heyecanlı hissediyorum. Ertesi gün, tutku, aşk ve arzuyu simgeleyen bir buket orkide geliyor. Beraberindeki not basitti: *Yakında.*

Bu kelime beni heyecanlandırırsa da cevaplanmamış sorular uyandırıyor. Yakında, ne? Yakında buluşacak mıyız? Yakında cevaplarım olacak mı? Beklenti çıldırtıcı ve sarhoş edici.

Riskler artıyor ve aramızdaki bağ daha da derinleşiyor. İkimiz de derin, hayatımızı değiştirecek bir şeyin eşiğindeyiz.

Odamın sessizliğinde orkideleri göğsüme yakın tutuyor, kokularının beni sarmasına izin veriyorum. Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyorum.

Günler haftalara dönüşüyor ve tam bu bekleyiş dayanılmaz hale gelmek üzereyken bir mektup geliyor. Tanıdık el yazısı sayfayı dolduruyor ve okumaya başlarken nefesimi tutuyorum:

Mariya,

Her geçen gün kendimi seni düşünürken buluyorum. Çiçekler, mektuplarımız, dünyamın denizinde bir can simidi, bir fener oldular. Ama işte bu dünya beni duraksatıyor.

Bulaşma ihtimalimizi sayısız kez düşündüm, hatta bunun için can attım. Yine de kendimi kararsız buluyorum. Benim glgelerimden uzak bir hayatı hak ediyorsun. Beni tanırken, gerçekten tanırken, istemeden de olsa kendini tehlikede bulabileceğinden endişeleniyorum. Bu, almak istemediğim bir risk.

Güvenliğiniz için bu mesafeyi korumamız daha iyi olur. Seni koruma yeteneğimden şüphe ettiğimden değil; güvenliğini sağlamak için dünyanın öbür ucuna bile giderim. Ama benim hakkımda ne kadar az şey bilersen - yüzüm, dünyam- o kadar güvende olursun. Bir olduğunu bile bilmediğın bir oyunda piyon .

Bağlantımıza ve sohbetlerimize değer veriyorum. Ama Mariya, lütfen kararımın derin bir ilgi ve endişeden kaynaklandığını anla. Hayalini kurduğun adam olmaktan başka bir şey istemiyorum, ama gerçeklik tamamen farklı bir canavar.

Işığı, sevgiyi ve benim dünyamın kısıtlamalarından ve tehlikelerinden uzak bir yaşamı hak ediyorsunuz.

En derin saygılarımla,

Damien

Gğsme ağır bir yük çöküyor ve içimi bir hüzün kaplıyor. Sözleri endişe ve sevgiyle dolu olsa da aynı zamanda bir sondan, bir sayfayı kapatmaktan bahsediyor. Harflerin ardındaki adamın özüne tutunmaya çalışırcasına parmaklarımı imzasının üzerinde gezdiriyorum.

Ama içten içe anlıyorum. Mektuplarındaki ipuçları ve imalar her zaman sırlar, gölgeler ve g mücadeleleriyle dolu tehlikeli bir hayatın resmini çizdi. Ve şimdi, beni o dünyadan korumaya alışıyor.

Arkama yaslanıyorum, mektup hâlâ elimde. Oda daha sessiz ve daha yalnız hissettiriyor. Bir yanım isyan etmek, mektuba cevap yazmak ve yeniden düşünmesini talep etmek istiyor ama bir yanım da kararının ciddiyetini anlıyor.

Damien'in görüldüğünden daha fazlası olduğunu, dünyasının karmaşık ve potansiyel olarak tehlikeli olduğunu her zaman biliyordum. Yine de, bu hapi yutmayı daha kolay hale getirmiyor.

İçinde bulunduğumuz dans, her ne kadar heyecan verici olsa da, sona ermiş gibi görünüyor. Kafamda sorular dönüp duruyor: Bundan sonra nereye gideceğim? Mektuplarının günlük beklentisi olmadan, sessiz çiçek sohbetlerimizin gizli heyecanı olmadan nasıl ilerleyeceğim?

İç çekerek mektubu diğerlerinin yanına, şimdilik yeterli olacak bir anılar koleksiyonu olarak çekmeceye koyuyorum.

Kahvemi dalgınca karıştırıyorum, buhar Helena'yla aramdaki boşluğu buğulandırıyor. Buluşmamız için seçtiğimiz küçük şirin kafe hayatla dolup taşıyor, ancak küçük köşemizde, kendi sakin baloncuğumuzdaymışız gibi hissediyoruz. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyor, hayatlarımızdaki boşlukları hikayeler ve kahkahalarla dolduruyoruz.

"Damien'in bizi yeniden bir araya getirerek iyi bir şey yaptığını söylemeliyim," diye düşünüyor Helena, sesinde sessiz bir itiraf var. Kahvesini yudumlarken gözleri benimkileri arıyor. "Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor olmalısın, Mariya. Senin için yaptığı şeylerden bahsederken adeta parlıyorsun."

Neredeyse kahvemde boğuluyordum, başımı şiddetle sallıyordum. " bir şey değil Helena," diye başlıyorum, dilimde hızlı ve keskin bir inkâr var. "Bu sadece yazışma. Bir bağ belki, ama aşk değil."

Yine de onun sözleri filizlenmeyi durdurmayı reddeden bir düşünce tohumu ekti. Pencereden dışarı bakarken, dünyanın geçip izlerken, kalbime yerleşen farkındalığı hissetmekten kendimi alamıyorum. Damien'ı seviyor muyum? Bu fikir bile bana saçma geliyor ama bu düşünceye eşlik eden bir sıcaklık, görmezden gelinmesi zor bir hafiflik var.

"Sadece korkuyorum, anlıyor musun?" İtiraf ediyorum, daha da yaklaşırken sesim sadece bir fısıltıdan ibaret. "Ya tanışırsak ve o hayal ettiğim gibi biri değilse? Ya aylar süren mektuplar ve çiçekler bir hayal kırıklığından başka bir şeye yol açmazsa?"

Helena masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu ve nazikçe sıklı. "Mariya, eğer mektuplarında anlattığının yarısı kadar bir adamsa, hayal ettiğinden çok daha fazlası olacak."

Ona inanmak istiyorum. Bana kelimelerle ve çiçeklerin sessiz diliyle kur yapan adamın peri masalımdaki prens olabileceğine inanmak istiyorum. Ama gerçeklik çoğu zaman kendimize anlattığımız hikâyelerden daha az bağışlayıcı, daha az naziktir.

Sonunda onunla karşılaşma düşüncesi beni heyecan ve korkuyla eşit oranda dolduruyor. Zihnimde Damien'ın bir versiyonunu inşa ettim, mektuplarının mürekkebinden ve çiçeklerinin yapraklarından çizilmiş romantik bir ideal. Bu imajı yıkma ihtimali beni dehşete düşürüyor.

Yine de Helena ile oturup gülerken ve paylaşırken, yüzeyin hemen altında kaynayan gerçeği inkar edemiyorum. Ona değer veriyorum, belki de kendime itiraf etmeme izin verdiğimden daha fazla.

Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucu. Aşk hiçbir zaman planımın bir parçası olmamıştı, ancak işte buradayım, kaçınılmazlık duygusuyla bu kavramı düşünüyorum. Görünüşe göre, tüm çabalarım a rağmen, Damien kalbime girmenin bir yolunu buldu. Ve şimdi, sadece kağıt üzerinde bir isim olarak değil, sevebileceğim bir adam olarak yanımda hak ettiği yeri alıp alamayacağını merak ediyorum.

Sıcak bir gülümsemeyle, "Ve bu sadece uygun olurdu," diyor. "Siz *ikiniz* zaten evli."

Aniden gelen lastik gıcirtısı kafenin gürültüsünü yırtıyor. Ardından gelen cam kırılma sesiyle irkiliyorum, huzur dolu köşemize bir kaos giriyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, hızlı bir davul sesi etrafımızdaki kargaşayı yankılıyor.

Oskar bir anda yanımızda, koruyucu duruşu beklenmedik kargaşaya karşı bir kalkan. Gözleri keskin, tehditleri tarıyor, vücudu bir bariyer.

"Yere yat!" Emri kesin ve tartışmaya yer bırakmıyor.

Helena ve ben masanın altında toplanıyoruz, huzurlu gezintimizin kalıntıları bir fırtına sonrası gibi etrafımıza saçılıyor. Keskin kokusu

Barut, dökülen kahvenin acı aromasına karışıyor. Kafenin dışındaki dünyada şiddet patlak vermiştir; caddenin karşısındaki bir iş yeri, bir rakibin bölgesi, şimdi bir arabadan açılan ateşin belirgin iziyle işaretlenmiştir.

Son bir patlama sesi duyulur ve serseri bir kurşun yeniden bir araya gelişimizin sakinliğini yırtar. Helena'nın keskin nefes alışının sesi, korkunun habercisiydi.

-Kanımı dondurdu. Gözlerimi dehşet içinde kocaman açarak arkamı döndüğümde, elini bacağına kenetlediğini, pantolonunun kumaşının kanla uğursuz bir şekilde karardığını görüyorum.

Panik boğazımı tırmalıyor ve ellerim titreyerek ona uzanıyorum. "Helena!"

"Hemen harekete geçmeliyiz!" Oskar'ın sesi yaşadığım şokun puslu havasını dağıtıyor. "Araba geliyor."

Çoktan telefona sarılmış, durumun aciliyetini gizleyen bir sakinlikle emirler yağdırıyor. "Damien" ve "hastane" kelimeleri havayı noktılıyor, bir gereklilikler dizisi.

Oskar, etrafımızdaki kaosla taban tabana zıt, eğitilmiş bir sakinlikle hareket ediyor. Helena'nın yanına diz çöküyor, hızlı ve klinik bir bakışla yarayı inceliyor. "Fena değil," diyor, sesi sabit, düşüncelerimin arasında beni topraklıyor.

"Nasıl anlayabilirsin?" İçimden umut ve şüpheciliğin karışımı bir soru dökülüyor.

Gözlerime kısa bir süre bakıyor, gözlerinde güven veren bir parıltı var. "Eğer ciddi olsaydı, çok daha fazla kan olurdu. Ve bundan şikâyet edecek kadar bilinci yerinde olmazdı," diyor, durumun ciddiyetinin altını çizen bir parça kuru mizahla. "Ama yine de onunla ilgileneceğiz."

Yakındaki bir masadan temiz bir bez alıp hızlı bir hareketle Helena'nın bacağına sıkıca bastırıyor. Ardından hassas kıvrımlarla doğaçlama bir bandaj oluşturuyor, kan akışını durduracak kadar sıkı bir şekilde sabitliyor ama daha fazla acıya neden olacak kadar sıkı değil.

"Onu hastaneye götürene kadar üzerine baskı uygulamak işe yarayacaktır," diyor, sesi emir ve teselli karışımı.

Oskar'ın Helena'yı desteklemesine yardım ediyorum, kafenin enkazında gezinirken vücudu bizimkine yaslanıyor. Dışarıda dünya kendi ekseninde dönüyor gibi görünüyor; insanlar bağılıyor ve dağılıyor, şiddetin yankısı hala havada çınlıyor.

Araba pratik bir hassasiyetle yanaşıyor, kapı bizi mabedine buyur etmek için sallanarak açılıyor. Oskar ustaca bir el hareketiyle bizi içeri buyur ediyor; yüz ifadesi endişeyle kazanmış.

Hastaneye doğru hızla ilerlerken, adrenalin azalmaya başlıyor ve ardında bir titreme bırakıyor. Zihnim koşturuyor, düşünceler kötü dokunmuş bir goblenin iplikleri gibi birbirine karışıyor. Bu rastgele miydi? Yoksa bu bir uyarı atışı mıydı, benim aracılığımla Damien'a gönderilen bir mesaj mı?

Belirsizlik midemi kemiriyor ama Helena'nın elini tuttuğumda, parmaklarının zayıf sıkıcılığını hissettiğimde, tek ve yadsınamaz bir gerçekle demir atıyorum.

Bu gölgeler ve şiddet dünyası aşkın yeşereceği bir yer değildir. Yine de, barut ve kanın ortasında, Damien'ın düşüncesi bir teselli getiriyor. Onun adı dudaklarımda sessiz bir dua gibi çınlıyor.

CHAPTER 9

DAMIEN

Telefonun son bip sesi Oskar'ın acil çağrısının sona işaret ediyor, ancak sözleri geride bıraktığı boşlukta hala yankılanıyor.

"O güvende ama kız kardeşi darbe aldı. Şu anda hastanedeler."

Tereddüt etmiyorum, içgüdülerim beni harekete geçiriyor. Şık siyah Mercedes beni bekliyor ve birkaç dakika içinde şoförüm aciliyetin farkında olan bir adamın becerisiyle trafikte ilerliyor. Her kırmızı ışık bir sonsuzluk, her açık alan kısa bir mola.

Araba hastanenin önünde gıcırdayarak durdu ve tam olarak durmadan önce dışarı çıktım, varlığım resepsiyon masasına yaklaşırken dikkat çekiyor, Helena Minkov adı dilimde keskin bir istek. İçerisi cıvıl cıvıl, doktorlar ve hemşireler bir oraya bir buraya koşuşturuyor.

Resepsiyon görevlisi, sempatik bakışlı genç bir kadın, soruma yanıt veriyor. "Şu anda tedavi görüyor. Aile bölümünde bekleyebilirsiniz," diyerek pencere kenarındaki sandalyeleri işaret ediyor.

Başımı sallayarak teşekkür ediyorum, minnettarlık sözcükleri bana yabancı geliyor ve beni tüketen aciliyet için yetersiz kalıyor. Gözlerim kalabalık hastaneyi tarıyor, sadece bir kez gördüğüm ama ezbere bildiğim bir yüzü arıyor.

Sonra onu duyuyorum; uyumsuz bir senfonideki melodi gibi bir ses. Bir hemşireyle konuşuyor, sesi endişe dolu. "O iyi olacak mı? Lütfen, sahip olduğum tek şey o."

O tatlı sesle bakışlarım Mariya'ya odaklanıyor. Ellerini dua eder gibi kavuşturmuş, endişe ve zarafet dolu bir görüntü. Bir parçam mesafeyi aşmak, onun yakarışlarına cevap olmak için can atıyor.

Ama yapamam, henüz değil. Bunun yerine sessiz bir gözlemci olarak duvara yaslanıp telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım Oskar'a mesaj atmak için tuşların üzerinde uçuşuyor. *Onlarla kal, güvenliklerini sağla*, diye yazıyorum, içimdeki koruyucu ön plana çıkıyor.

Mariya hafifçe dönüyor, gözleri kalabalığı tarıyor, narin yüz hatlarında bir umut titreşimi belirliyor. Gözlerimiz bir saniyeliğine kilitleniyor ve hem heyecan verici hem de korkutucu bir şekilde görüldüğümü hissediyorum.

Steril hastane zeminiyle canlı bir tezat oluşturan Mariya'nın güzelliği, sakın direnciyle dikkat çekiyor. Kaosun ortasında bile Mariya'nın varlığı büyüleyici bir sakinlik. Doğal röflelerle güneşten öpülmüş açık kahverengi saçları yumuşak dalgalar halinde dökülüyor ve zahmetsiz bir zarafetle yüzünü çerçeveliyor. Doğuştan gelen bir zarafeti, büyüleyici olduğu kadar içgüdüsel bir duruşu var.

Berrak, etkileyici bir yeşil olan gözleri odayı tararken sayısız duyguyu yansıtıyor; endişe, sevgi ve bir parça korku. Yine de içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiren bir güç, bir kararlılık taşıyorlar. O, saf ve iyi olan her şeyin vücut bulmuş hali, beyaz duvarlar ve bipleyen makinelerden oluşan bu antiseptik labirentte bir umut ışığı.

O konuşurken, yumuşak, melodik bir fısıltı olan sesi uzaklara taşıyor ve sanki dünya dönmeyi bırakıyor. Göğsümü kavrayan, uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm bir şeyi çekiştiren bir ses. Olduğum yere çakılıp kaldım, tamamen büyülenmişim, kalbim tam olarak adlandıramadığım bir duygu karışımıyla çarpıyordu. Bir amaç için araçtan başka bir şey olmaması gereken biri için bu kadar çok şeyi, bu kadar çabuk hissetmek tehlikeli bir şey.

O an geçiyor ve tekrar hareket ediyor, dikkati tekrar kız kardeşinin durumuna dönüyor. Telefonumu cebime koyuyorum, metal avucuma soğuk geliyor, aramızda hâlâ duran engelleri hatırlatıyor.

Bu yakınlık sinir bozucu: ben, gizlilikle örtülü adam ve o, dünyamın bilinmeyen merkezi. Ancak şimdilik, kader bizi daha yakına çağırana kadar ben kenarda, onun koruyucusu olarak gölgelerde kalacağım.

Gelip giden insan kalabalığına karışarak Mariya'nın narin kaşlarının endişeyle çatılmasını izliyorum, gözlerinin arasındaki yumuşak kırışıklık endişe kasırgasına işaret ediyor. Hemşire yanında duruyor, koridorun parlak ışıklarına karşı ince bir silüet gibi duran bedeni endişeli bir zarafetin resmi.

"Lütfen bana ne zaman ziyaretçi kabul etmeye hazır olacağını söyleyebilir misiniz?" Mariya'nın sesi bana ulaşıyor, hem aciliyet hem de göğsümün sıkışmasına neden olan nazik bir güçle renkleniyor. Ses tonundan kız kardeşinin bir aileden çok daha fazlası olduğu anlaşılıyor; o bir can simidi, belki de bu yeni, yaldızlı hapisanesinde Bratva bağlarıyla lekelenmemiş tek şey.

Hemşire ona sempatik bir gülümseme sunuyor, sözleri Mariya'nın gergin sinirlerine merhem oluyor. "Şimdi bitiriyorlar. Sadece birkaç dakika daha sürecek. Kız kardeşiniz cesur biri; yarası yüzeyseldi."

Bu haber Mariya'nın omuzlarından bir yükü kaldırmış gibi görünüyor, duruşu hafifçe gevşiyor. İçinden bir rahatlama sesi yükseliyor ve bu belli belirsiz olsa da benim için bir klarnet kadar gürültülü. Onun güvende olduğunu, ailesinin güvende olduğunu bilmek, özlem duyduğumu fark etmediğim bir huzur duygusu getiriyor.

Bakışlarım onun yanında sessiz bir muhafız gibi duran Oskar'a kayıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve tek bir bakışta aramızda sessiz bir konuşma geçiyor. Başımı hafifçe sallayarak, *varlığımın bilinmemesi* emrimi iletiyorum. Oskar onaylamak için başını neredeyse fark edilmeyecek şekilde eğiyor, soğukkanlılığı hiç bozulmuyor.

Mariya, aramızdaki sessiz alışverişten habersiz, nöbetine devam ediyor. Onu izlerken, bu güç ve nüfuz oyununda bir piyondan daha fazlası olduğunu fark ediyorum. O bir insan, canlı ve diri ve farklı koşullar altında belki de...

Kendimi durduruyorum. Bu yol tehlikeli bir yol, acı ve ihanet potansiyeliyle dolu. Gizli kalıyorum, hayatının arka planında bir hayalet gibi, o bilmeden onu izliyorum. daha iyi, her ikisi için de daha güvenli.

bizi. Yine de, orada dururken, aramızdaki mesafe açıklanamaz bir şekilde geçmeye zorlandığım bir uçurum gibi geliyor.

Steril hastane koridorlarında alıştırılmış bir rahatlıkla geziniyorum, varlığım meşgul personel tarafından zar zor fark ediliyor. Bu dünyada para çok şey ifade ediyor ve yoldan geçen bir hemşireye uzattığım net banknotlar bana ihtiyacım olan sessizliği ve erişimi sağlıyor. Helena'nın odasına bir göz atıyorum ve onu solgun ama kendisiyle ilgilenen hemşireye zayıfça gülümserken görmek göğsümdeki gerginliği hafifletiyor.

Çok geçmeden yaklaşan ayak seslerinin uzak yankısını duyuyorum - şüphesiz kocası - nöbeti devralmak için geliyor. Buradaki görevim bitti, ama bekleme alanının kenarlarına çekilirken, anonimliğim kalkanım olmaya devam ediyor.

Tam o sırada sesi hastanenin uğultusunu kesiyor. Mariya, endişe ve özlem karışımı bir ses tonuyla Oskar'a benim hakkında sorular soruyor. Dudaklarından dökülen ismim bir yakarış gibi geliyor, içimde uykuda tutmak için savaştığım derin bir şeye yapılan bir çağrı.

Oskar'ın yanıtı alçak sesle, sadece ona yönelikti ama hastanede olduğumu doğrulayan bir ipucu yakaladım. Bakışlarının odayı taradığını, aradığını, umduğunu hissediyorum. Işığa doğru adım atmadan önce ortadan kaybolmamın zamanı geldi.

Birdenbire bir hareketlenme olur ve kadın oturduğu yerden fırlar, sesi çaresizlik içinde yükselir.

"Nerede o?" Mariya'nın çığlığı gürültüyü yarıyor. "Lütfen, onu görmek istiyorum."

Sesindeki aciliyet beni çekiyor, koruduğum dikkatli mesafeyi çözme tehdidinde bulunan şiddetli bir çekim. Beni görmesine izin veremem; ayrı dünyalarımızın çarpışmasını göze alamam. Yine de, sesi kalabalığın üzerine taşınırken, bir parçam onu rahatlatmak, aradığı cevap olmak için can atıyor.

Bir kalp atışı boyunca donup kaldım, oynamam gereken rol ile o anda olmayı arzuladığım adam arasında sıkışıp kaldım. Sonra ruhumu parçalayan bir disiplinle dönüp uzaklaşıyorum, her adımım muşamba zeminde ağır bir davul sesi gibi.

Çağrılar arkamdaki otomatik kapıların kapanmasıyla boğuklaşarak arka planda kayboluyor. Serin havada, gözlerimi kapatıp onun yüzünü hayal etmek, geri dönsaydım neler olabileceğini hayal etmek için kendime bir an izin veriyorum.

Ama ben Damien Sidorov'um; hesaplı, kararlı ve kişisel arzulardan daha derin bir göreve bağlıyım. Derin bir nefes alarak otoparkı geçmeye ve arabama dönmeye hazırlanıyorum.

Soğuk yağmur, beni yakalayan kucaklamanın sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturuyor. Onu görmeme gerek yok; beni saran koku çok net - çiçekli ve meyveli, mektuplarını anımsatan, sessiz anlarıma musallat olan bir koku. Kalbim onu tanımak için çarpıyor ve hiç düşünmeden bedenim karşılık veriyor, sevginin kaynağıyla yüzleşmek için dönüyorum.

Orada duruyor, yağmurdan sıırıslam olmuş, gözleri şaşkınlık ve farkındalık karışımıyla kocaman. Bu Mariya, kanlı canlı, kurduğum hayaller kadar güzel. O anın yoğunluğu etrafımızı sarıyor, hava şimdiye kadar görülmemiş bir çekimle doluyor.

Aramızdaki bağ hissedilebilir, aramızda şiddetli ve inkar edilemez bir akım var. Ve yine de, ortaya çıktığı anda, koparılması gerektiğini biliyorum. Etrafımızdaki dünyayı bulanıklaştıran yağmur perdesine geri adım atarak ayrılıyorum.

Oskar'ın eli, Mariya'nın omzuna koyduğu nazik ama sert bir gerçeklik hatırlatıcısıdır. Sesi yatıştırmaya ve yanıltmaya yönelik alçak bir mırıltı. "Bu o değil," diye yalan söylüyor, ama Mariya'nın itirazı yağmur damlalarının pırtırtılarını kesiyor, kesinliği delip geçiyor.

Arabamın arka koltuğuna kayıyorum, hâlâ onun dokunuşunun kalıcı sıcaklığını hissediyorum. Araba uzaklaşırken, yağmur geri çekilen figürünün görüntüsünü bozuyor, ama varlığı kalıyor, içimde tehlikeli bir özlemi uyandıran hayali bir dokunuş.

Şehrin ışıkları yağmurun etkisiyle bulanıklaşarak yanımdan geçiyor. Mariya'nın kokusu hâlâ üzerime sinmiş durumda, uzaklaştıramadığım tatlı bir sızı. Hastanenin dışındaki o an, geçmeyi hiç istemediğim bir eşikti ama şimdi bunun gerçekliğini inkâr etmek mümkün değil.

Serin deriye sırtımı yaslıyorum, yağmurun cama vuran sesi kalbimdeki kargaşayı ve zihnimdeki düzensizliği yankılıyor. Bir çizgi aşıldı, bir ömür boyu koruduğum görünmez bir sınır. Ve o savunmasız anda, Mariya ve kendim arasında özenle koruduğum mesafe ihlal edildi.

Şehir manzarası geçip giderken, kaçınılmazlık hissine kapılıyorum. Az önce olanlar sadece bir sürçme değildi; bu bir bildiriydi, geri dönüşü olmayan bir noktaydı. Bildiğim, kontrol ettiğim dünya artık değişti ve Mariya - esrarengiz, ulaşılmaz karım - onun merkezinde duruyor.

Yağmur neredeyse özür diler gibi hafif bir ritimle yumuşuyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, onun görüntüsü zihnime kazınmış durumda. Önümdeki yol belirsiz ama onun etkisinin kesinliği inkar edilemez. Mariya oyunu tamamen değiştirdi ve artık geri dönüş yok.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

DAMIEN

T ekzotik baharatların keskin kokusu restoranın havasını dolduruyor, ancak odaya asıl hakim olan alttan gelen gerilim. Ahmet Şahin'in bakışları, tabağındaki kebabı dilimlemek için kullandığı bıçak kadar keskin. Sesi alçak ve bilmiş bir tonda.

"Damien, dostum, dalgın görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Ellerimi masanın üzerinde kavuşturarak sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Özür dilerim Ahmet. Son zamanlarda aklımda çok şey var." Gerçek şu ki, Mariya düşüncelerimi istila etti, görüntüsü gözlerimin arkasında ısrarcı bir alev gibi titriyor ve keşfetmeme izin vermediğim arzuları ateşliyor. Onun kucaklayışının anısı, dudaklarının tenime değdiği korunmasız bir an, her şeyi tüketiyor.

Toplantı kritik, sözlerin ve vaatlerin hassas bir dengesi. Oskar arkamda uyanık bir nöbetçi gibi dururken diğer muhafızlarım şahin gibi odayı inceliyor. Türklerle ya yerimizi sağlamlaştıracak ya da bizi kaosa sürükleyecek tehlikeli bir yol üzerinde pazarlık yapıyoruz.

Anlaşmanın detaylarına girdiğimizde, bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum. Bardaklarımızı doldururken elleri hafifçe titreyen bir garson, masamızın etrafına göz gezdirip duruyor. Gergin enerjisi

Restoranın canlı atmosferinde kara bir bulut gibi ve içgüdülerimi harekete geçiriyor.

Öne doğru eğilip Ahmet'le göz göze geliyorum ve sohbeti tekrar elimizdeki işe yönlendiriyorum. "Ortaklığımızı sağlamlaştırmak için sabırsızlanıyoruz," diyorum, dikkatim dağılmış olmasına rağmen sesim sabit. "Ve her ikimizin de çıkarlarına iyi hizmet edildiğinden emin olmak istiyoruz."

Ahmet başını sallıyor, ben garsonu görüş alanımda tutmaya çalışırken bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Başımı hafifçe eğerek Oskar'ın dikkatini çekiyorum ve neredeyse fark edilmeyecek bir baş hareketiyle tedirginliğimin kaynağına doğru yaklaşılmaya başlıyor.

Garson masamızın önünden bir kez daha geçiyor, kolunu sandalyeme sürüyor - sakarca bir hareket mi yoksa kasıtlı bir hareket mi? Emin değilim ama işimi şansa bırakmayacağım. Bir telefon görüşmesi yapmam gerektiği bahanesiyle ayağa kalkarak kendimi affettiriyorum.

Restoranın dışında, şehrin nabzı etrafımda atıyor, az önce geride bıraktığım kapalı gerginlikten çok daha farklı bir his. Kendimi toparlamaya çalışarak temiz havayı içime çekiyorum. Riskler yüksek ve oyunumun zirvesinde olmam gerekiyor.

Ama beni meşgul eden sadece Türklerle olan anlaşma değil. Mariya, onun hayatımdaki varlığı çözemediğim bir bulmaca gibi, hem rahatsız edici hem de tatlı bir melodi gibi. Restorana geri dönerken, ne olursa olsun, öyle ya da böyle eve onun yanına gideceğimi biliyorum.

Masalardan oluşan labirentte yolumu bulmaya çalışıyorum, sohbetin ve kadeh tokuşturmanın zengin dokusu beni sarıyor. Gecenin serin havası kafamı boşalttı ve dikkatimi keskinleştirdi. Tekrar oturmaya ve Ahmet'le pazarlığın inceliklerine dalmaya hazırım.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, dünya çılgınlığa sürüklenir.

Yankılanan bir patlama gecenin sakinliğini bozuyor, beni yayılmaya iten bir şok dalgası. Zemin beni karşılamak için yukarı fırlıyor ve ayaklarımdan fırlıyorum, ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Kulaklarım patlamanın şiddetiyle çınlıyor.

Patlama, kafatasımın içinde seken ses, diğer her şeyi bastıran sağır edici bir sessizlik.

Şaşkınlıktan sıyrılıp kendimi yukarı itiyorum. Kulaklarımdaki çınlamanın arasından, müşterilerin çığlıkları ve bağırışları panik içinde bir kreşendo halinde yükseliyor. Gözlerim kaosa odaklanıyor; bomba, mekânın kalbine isabet etmek yerine, masamızla mutfak arasındaki duvarı parçalamış. Toz ve enkaz havada asılı duruyor, bir karmaşa bulutu.

Görünüşe göre kimse ciddi şekilde yaralanmamış, potansiyel katliamın ortasında küçük bir merhamet. Sakat bırakmayı ve öldürmeyi amaçlayan bomba, yapıda sadece büyük bir delik açmayı başarmış, hizmet etmesi gereken karanlık amaca yönelik başarısız bir girişimde bulunmuştur.

Ortalık hareket kasırgasına dönmüş, insanlar saklanmak ve çıkmak için çırpınıyor. Türkler ayağa kalkmış, gözleri öfke ve korkudan çılgına dönmüş. Ahmet'in yüzü bir öfke maskesi, korumaları zorlukla dizginlenen bir şiddetle kabarıyor. Bir adım geri çekiliyorum, aklım başımdan gidiyor -kim buna cüret edebilir ki?

Bu kargaşanın ortasında restoran bir diplomasi mekânından savaş alanına dönüştü ve ben de tam ortasında kaldım.

Sendeleyerek ayağa kalktığımda etrafımda kaos patlak veriyor, dumanın keskin kokusu duyularıma saldırıyor. Başım, parçalanmış sükûnet içinde çalan alarmların tiz korosuyla senkronize bir şekilde zonkluyor.

Patlamanın ardından yaşananlar iç mekanda karanlık bir şiddet tablosu yaratıyor. Duvarda açılan bir delik, mekânı yırtıp geçen gücün sessiz bir kanıtıdır. İnsanlar etrafa dağılmış, inlemeleri ve çığlıkları panik ve acının üzücü bir şarkısı.

Kulaklarımdaki çınlamanın arasından Ahmet'in sesini duyuyorum, öfke dolu, sözleri silahların kurulurken çıkardığı keskin tıkırtılarla noktalanıyor. "Bu sendin, Damien!" diye suçluyor, gözleri ihanetle parlıyor. "Beni öldürmeye çalıştın!"

Kafamı sallıyorum, zihnimdeki sis perdesini aralamaya çalışıyorum. "Ahmet, hayır," diye ısrar ediyorum, sesim kısık. "Bunu ben yapmadım. Bundan hiçbir çıkarım yok."

Oskar bir anda yanımda, duruşu gergin, gözleri tehditleri tarıyor. Sayıca ve silahça üstün durumdayız; aramızda yeni oluşan güven seviyesi

bir anda paramparça oldu. Daha önce rahat olan adamlarım şimdi savaşı hazır, sadakatleri dile getirilmemiş ama şiddetle mevcut.

Bir adım öne çıkıyorum, ellerim barış jestiyle havaya kalkıyor. "Bir Ahmet. Neden kendi anlaşmamı sabote edeyim? İkimiz de her şeyimizi kaybedeceğiz."

Türkler parçalanmış görünüyor, bana olan güvenleri pamuk ipliğine bağlı. Ahmet'in aklından geçen hesapları görebiliyorum: intikamın bedeli mi, barışın bedeli mi?

Sesimi sabit tutuyorum, bakışlarım Ahmet'in bakışlarına kilitleniyor. "Birileri bizimle oynuyor, bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Kazanmalarına izin veremeyiz."

Çatışma gergin, her kas , her nefes tutulmuş durumda. Uçurumun kenarında sallanan bir andayız ve en ufak bir yanlış adım hepimizi iki tarafın da istemediği bir savaşı sürükleyebilir.

Dışarıdan gelen bir çılgılık gerginliği bozar. Uzaktan siren sesleri geliyor, yaklaşan kurtuluşun ya da nasıl gelişeceğine bağlı olarak lanetlenmenin sesi.

"Buradan çıkmamız gerek," diyorum, ses tonumdaki aciliyet açık. "Yetkililer gelmeden önce."

Ahmet'in suçlamaları havada uçuşurken, bu saldırıyı benim düzenlediğime dair inancı alev alev yanan gözlerinde inkar edilemezken, adrenalin içimde dalgalanıyor. Ellerimi kaldırıyorum, bu çılgınlığa biraz mantık katmaya çalışıyorum. "Ahmet, bu o değil-"

Bir silah sesi sözlerimi kesiyor, gerginliği bir kargaşaya dönüştürüyor. İçgüdüler devreye girdi. Oskar'ın vücudu benimkine çarparak beni yere doğru iterken diğer iki muhafızımız harekete geçiyor, silahları kontrollü bir şekilde patlayarak çıkışa doğru bir yol açıyor.

"Çekilin!" Oskar tıslıyor, sesi kaosa karşı sert bir tonda. Alçaktan ve hızla ilerliyoruz, devrilmiş masaların, parçalanmış tahtaların ve kırılmış camların arkasına saklanıyoruz. Barut kokusu burun deliklerimi sızlatıyor.

Zihnim bir çıkış yolu bulmak için çaresizce koşturuyor. Elim silahımın kabzasını buluyor ve nişan alıyorum - bir insana değil, tehlikeli bir şekilde asılı duran büyük avizeye

Odanın ortasında. İyi yerleştirilmiş bir atış ve ip kopar. Avize dalıyor, parlayan camlar ve dalgalanan gölgelerden oluşan bir çağlayan odayı karanlığa gömüyor.

Gecenin karanlığı müttefikimiz oldu ve anı yakalayıp arka kapıdan sıvıştık, karışıklık ve bağırış sesleri arkamızda kayboldu. Oskar, muhafızlar ve ben gecenin serinliğine daldık, nefeslerimiz keskin, düzensiz çekişlerle geliyordu. Zarar görmedik, ya da öyle görünüyor.

Arabanın güvenliği bizi çağırıyor ve arabaya doluşuyoruz, olay yerinden uzaklaşırken lastikler kaldırıma çarparak gıcırıyor. Elimi yanıma bastırıp nefesimi tutmaya çalışıyordum ki, parmaklarımın altından yayılan ılık bir ıslaklık hissettim.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, gömleğimin üzerinde açan koyu lekeyi görmek için elimi çekiyorum. Bir kurşun hedefini bulmuş, arabanın her sarsıntısında varlığını duyuran yakıcı bir acı.

Oskar'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, endişesi açık bir soruya dönüşüyor. "Vurdun mu?"

Başımı sallıyorum, yaranın üzerine bastırıyorum, durumun gerçekliği ortaya çıkıyor. "Bunu başaracağım. Sadece bizi buradan çıkar."

Arabanın dışındaki manzara bir hareket bulanıklığına dönüşüyor, Moskova'nın gece sokakları biz güvenli bir yere doğru ilerlerken yanımızdan geçip gidiyor. Ama adrenalin azalır ve acı keskinleşirken, düşüncelerim Mariya'ya dönüyor. Beni saran korku kendi hayatım için değil, onu ördüğümüz bu karmaşık ağın içinde yalnız ve korumasız bırakma düşüncesi.

Oskar, "En yakın güvenli ev Mariya'nın olduğu yer," diyor.

"Hayır," diyorum tereddüt etmeden, acıyı görmezden gelerek. "Onu bu işe bulaştırmayacağız."

"Başka seçeneğimiz yok," diyor Oskar. "Çok kan kaybediyorsun."

Daha fazla itiraz etmek istiyorum ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. Yolumuza devam ediyoruz ve acıya, kana rağmen tek düşünebildiğim onun güvende olduğundan emin olmak.

CHAPTER 11

DAMIEN

T Oskar'ın elleri hızla çalışıp gömleğimin kumaşını çekerek yan tarafımdaki sızan yarayı ortaya çıkarırken şehir neon sokak lambalarının bulanıklığında akıp gidiyor.

Gözlerime tam olarak ulaşmayan bir sırtıma girişiminde bulunarak, "İyi bir deterjancı hazırda beklesin," diye espri yapıyorum. "Bundan sonra iç mekanın sadece bir silmeden biraz daha fazlasına ihtiyacı olacak."

Oskar gülümsemiyor bile, yarayı değerlendirmek için gömleğimi yırtarken lazer gibi odaklanıyor. Espriyer havada kalıyor, durumun ağırlığı her türlü ciddiyetsizliği daha uçamadan bastırıyor. Hasarın boyutunu ölçmek için bastırırken kaşları çatılıyor.

"Dayan patron," diyor, sesi kararlı ve emredici. "Neredeyse geldik."

Acı her kalp atışında alevleniyor, ölümlülüğümün acımasız bir hatırlatıcısı, ama beni tüketen Mariya'nın düşüncesi. Sanki onun varlığının vaadi, bedenimi sarsan fiziksel acıya bir merhem geliyor. Saçma bir düşünce ama yine de inkar edemiyorum. Onun için duyduğum acı, kurşunun ısırmasından daha güçlü.

Araba konağın önünde patinaj yaparak durdu ve ben acıya karşı kendimi destekledim. Oskar ve muhafızlar hızlı davranıp beni taşıyarak ön kapıdan içeri dalıyorlar, bir aciliyet ve alarm kasırgası.

"Damien!" Sesi acının bulanıklığını yarıp geçiyor, beni karanlığın kıyısından geri çeken bir fener gibi.

Görüşüm dalgalanıyor ama onun yüzüne odaklanıyorum; endişe ve güzelliğin portresi beni sabitliyor. Mariya'nın gözleri kocaman, yüzünün rengi solmuş ama yine de kaçmıyor. Bakışları kapıya kayıyor ve kısacık bir an için onun gidişine hazır oluyorum, anı yakalayıp kaçmasını bekliyorum. Ama kaçmıyor. Bunun yerine kendini toparlıyor, kapıyı kararlı bir tıkırtıyla kapatıyor ve bizi dünyadan uzaklaştırıyor.

"Mariya," başarıyorum, bir acı beni sürüklemekle tehdit ediyor.

"Onu hemen yatağa götürmeliyiz!" Oskar'ın komutu keskin ve beni evin içinde pratik bir verimlilikle yönlendiriyorlar.

Beni ana katta bulunan bir misafir odasına taşıyorlar, her adım yeni bir cehennem seviyesi, ama savaşıyorum, saf iradeyle bilincime tutunuyorum. Dünya, zor nefes alışımın ve kalbimin hızlı gümbürtüsünün sesine daralıyor, zamanı işaretleyen bir davul sesi.

Beni yatırdıklarında, fırtınaya yakalanmış bir gemiymişim gibi dünya devriliyor ve sallanıyor. Mariya'nın yüzü üstümde, elleri tenime dokunurken nazik ama titriyor. Ona endişelenmemesini, iyi olacağımı söylemek istiyorum ama karanlık beni aşağı çeken bir gelgit gibi.

"Benimle kal," diye fısıldıyor, sesi tutunduğum bir ip gibi.

Oskar'a dönüyor ve ilk yardım çantasını almak üzere yola koyulurken kararlılığı eyleme dönüşüyor.

Oskar ve muhafızlar etrafımda koruyucu bir halka oluşturuyor, yüzleri endişeyle kazanmış. Oskar kararı açıkladığında, acının puslu havası onların ortak rahatlama iç çekişlerini duyuyorum.

"Baştan sona temiz."

Mariya geri dönüyor, kiti tutarken elleri hafifçe titriyor. Doktor değil; bu çok açık, ancak kararlılık çenesini ayarlıyor ve çalışmaya başlarken ellerini sabitliyor. Onu bu şekilde görmek -odaklanmış, şefkatli, sıkıntısı içinde güzel-benden bir gülümseme koparıyor, bu gülümseme bir eğlence hareketinden çok bir irkilmeden ibaret.

"Dağınıklık için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sesim bir törpüden biraz daha fazlası.

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, sakın dış görünüşünü yalanlayan bir sertlik var. "Kıpırdamadan dur," diye talimat veriyor, elleri yaramın sıcaklığına bastırırken şaşırtıcı derecede serin.

Muhafızlar müdahale etmek için hazır bekliyorlar ama Oskar'la aramızda sessiz bir iletişim geçiyor. Mariya ile yaşadığımız bu anın, ne kadar gergin olursa olsun, bize ait olduğunu anlıyor.

O çalışırken acı keskin ama uzakta, bakışlarında gördüğüm endişenin yanında ikincil kalıyor. Birinin benimle bu şekilde ilgilenmesi yeni bir deneyim. Her zaman Bratva'yla, güçlü olanla ilgiliydim. Ama şu anda, Mariya'yla birlikte, bir anlığına savunmasız kalmama izin veriliyor.

Yarayı temizlerken dokunuşu nazik ama sert, konsantrasyonu hiç bozulmuyor. "İyi olacaksın," diyor, benden çok kendine, havada asılı kalan korkuya karşı bir mantra.

Cevap vermek, onu rahatlatmak istiyorum ama karanlık yine sessiz bir avcı gibi yaklaşıyor. Onun sesine, ellerinin dokunuşuna, yakınlığının sıcaklığına tutunarak ona karşı savaşıyorum.

"Damien, lütfen," diye fısıldıyor, sesi büyüyen karanlıkta kırılğan bir iplik gibi. "Benimle kal."

Ve deniyorum, Tanrı biliyor ki deniyorum, çünkü ondan ayrılma düşüncesi, en kısa an için bile olsa, herhangi bir kurşunun olabileceğinden daha korkutucu.

Ve sonra sessizlikten başka bir şey yok.

CHAPTER 12

MARİYA

"E Sakin ol!" Oskar homurdanıyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Onu fazla itip kakma."

Bir saat sonra uyandığında Damien'in yüzünde acı maskesi vardı ama çenesi inatçı bir çizgiye oturmuştu. "Benimle uğraşmayı bırak," diye tersliyor. "Daha kötülerini de yaşadım."

Kalbim kaburgalarımın çarparak aceleyle yanına gidiyorum. "Anlat bakalım, ne oldu?" diyorum. "Nasıl vuruldu?"

"Bir anlaşmazlık," diyor Damien kuru bir sesle, nasıl böyle bir çıkmaza girdiğini anlamaya çalışırken yüzünü buruşturuyor.

Damien'in bakışları benimkilere kilitleniyor, gözlerinde bir anlık kırılganlık parlıyor ve hemen ardından bu kırılganlık örtülüyor. "Sadece bir çizik."

Adamları hızla Rusça konuşuyor, sesleri sürekli bir endişe ve strateji akışı halinde ama ben onları duymazdan gelerek önümdeki adama odaklanıyorum.

"Bir hastanede olmalısın," diye onu usulca azarlıyorum.

"Ve düşmanlarımıza sabit bir hedef mi verelim?" Damien, teninin solgunluğuna rağmen dudaklarında belli belirsiz bir sırıtışla karşılık veriyor. "Ben almayayım."

Damien'in sesi yükseliyor, havayı kesiyor, keskin ve emredici. Adamlarıyla konuşuyor, emirler veriyor, bu ana yol açan olayları bir araya getirmeye çalışıyor. Onun direncine ve yaralanmasına rağmen kontrolü elinde tutma becerisine hayran olmamak elde değil. Herkes aynı anda konuşuyor, sesini duyurmaya çalışıyor gibi görünüyor.

İhtiyaçlarıyla ilgilenirken, su içtiğinden ve şoka girmediğinden emin olurken, aramızda yeni bir bağ oluştuğunu hissetmeden edemiyorum. Bu farklı türden bir yakınlık, hayalini kurduğum türden değil, zorunluluktan ve hayatta kalmaktan doğan bir yakınlık. Bir başlangıçla, ona ne olacağını önemsemişimi fark ediyorum - belki de olması gerekenden daha fazla.

Yaralılarla ilgilenmeye yabancı değilim, babamın siyasi mitingleri genellikle itiş kakış ve sıyrıklarla sonuçlanırdı, ama bu farklı. Damien sadece yüzü olmayan bir protestocu değil; gerçekte olmasa da kağıt üzerinde benim kocam.

Damien'in sesi kargaşayı bir kez daha yarıyor, alındaki ter pırıltısına rağmen otoriter ve acımasız.

Odasının dışındaki alanı derme çatma bir komuta merkezine dönüştüren adamlara "Beni dinleyin" diye bağıyor. Restoranın dışındaki kameraları kontrol edin. Her açının incelenmesini istiyorum."

Nöbetçilerden biri, gözleri aceleyle irileşmiş bir halde başıyla onaylıyor. "Her saniyeyi tarayacağız, Damien. Şüpheli görünen bir şey ya da birileri varsa, onları bulacağız."

Damien'in bakışları çelik gibi ve tereddütsüz. "Ve garsonlar," diye devam ediyor, sesi artık alçak bir hırıltıya dönüşmüş. Biri o bombayı yerleştirmiş. Bana bu gece vardiyada olan tüm çalışanların listesini getir."

Oskar çoktan telefonuna sarılmış, parmakları ekranın üzerinde uçuşuyor. "Hastane ne olacak, Damien? Yapmalı mıyız-"

"Hayır," diye sertçe sözünü kesiyor Damien, kendini toparlamak istercesine elini böğrüne bastırıyor. Tıpkı Mariya'ya söylediğim gibi. Gitmemi bekleyecekleri ilk yer orası."

Bu değiş tokuşu izliyorum, göğsümde garip bir huşu ve korku karışımı sıkışıyor. Yaralı olsa bile Damien hesaba gereken bir güç, bir lider.

Varlığı dikkat ve itaati emrediyor. Korkutucu ve aynı zamanda büyüleyici.

Oda aniden bir hareketlilik telaşına, alçak seslerin senfonisine ve kontrol edilen ve tekrar kontrol edilen silah şarjörlerinin tıkırtısına dönüşür. Ama her şeyden önce, Damien'ın ailesinin geri kalanıyla bağlantı kurmak, uyarmak ve strateji belirlemek için ısrarlı bir çaba var.

"Hiçbir arama yapılamıyor," diyor bir gardiyan, telefonuna sertçe dokunurken hayal kırıklığı artıyor. "Sanki şebekeden kara listeye alınmışız gibi."

Damien acıyla ya da belki sabırsızlıkla yüzünü buruşturur ve kendini dikleştirir. "Bu bir tesadüf olamaz. Andrei ve diğerlerine haber vermeliyiz. -Şimdi."

Muhafızlar durumun ciddiyetini kavrayan bakışlar fırlatır. "Türkler," diye mırıldanıyorlar kendi aralarında, "buna cesaret edemezler."

Ama spekülasyon için zaman yok. Damien'ın gözleri Oskar'ınkilere kilitleniyor. "Git," diyor, sesi hiçbir tartışmaya izin vermeyen alçak bir komut. "Onlara şahsen söylemelisin. Ve tedbirli ol. Eğer izleniyorsak..."

Oskar cümlelerin bitmesini beklemiyor; çoktan harekete geçti, kapı arkasından görevinin ağırlığı için fazla nazik görünen yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

Damien bana dönüyor ve bakışlarındaki ağırlığı hissedebiliyorum. "Geri kalanımız olduğu yerde kalacak," diye karar veriyor, sözlerinin altında bir parça çelik yatıyor. "Ev güvenli. İhtiyacımız olan her şey burada var."

Kalan muhafızlar başlarını sallıyor, yüzleri kararlı çizgilerle belirlenmiş, pencerelerin yanında duruyorlar, gözleri banliyö sığınağımızın sakın cephesini herhangi bir tehlike işareti için tarıyor.

Damien'ın sarsılmaz gücü bir kaledir ama kaleler bile düşebilir. Sertçe yutkunuyorum, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği mideme bir taş gibi oturuyor. Ona ve adamlarına güvenmeme rağmen, etrafımızı saran sessizlik, dış dünyadan hiçbir haber gelmemesi, belli bir değişimin sinyallerini veriyor.

Damien'a merdivenleri çıkmasında rehberlik ediyorum; attığı her adım, metanetle saklamaya çalıştığı acının bir kanıtı olarak, zahmetli görünüyor. Ellerimiz birbirine değiyor ve parmaklarımız birbirine geçiyor, sıradan olmaktan uzak bir durumda tesadüfi bir yakınlık.

Bu oda, bu alan bizim, ancak ilk kez gerçekten paylaşıyoruz.

Yatağa yerleşmesine yardım ederken, ellerimdeki titremeyi fark etmeden edemiyorum. O da bunu görüyor, bakışları yumuşuyor. "Titriyorsun," diye gözlemliyor, boğuk sesine bir endişe notası yayılıyor.

"Nasıl yapamam?" Karşılık veriyorum, kelimeler ben onları kafesleyemeden ağzımdan kaçıyor. Kızgınım, korkuyorum ve tüm bunların altında, niyet ettiğimden çok daha fazla önemsiyorum.

Bir duraklama oluyor, ikimizin de nefesimizi bir an, sadece efordan değil, yüzleştığımız gerçeklikten de. "Senin için istediğim bu değildi," diye itiraf ediyor, gözleri benimkileri arıyor.

Sözlerine sinirleniyorum, bağımsızlığım söndürülmeyi reddeden bir ateş gibi. "Peki benim için en iyisinin ne olduğuna karar verme hakkını sana kim veriyor?" Sesimde bir parça öfkeyle karşılık veriyorum. "Ben kendimim, Damien. Beni kırılğan bir süs eşyası gibi saklamana ihtiyacım yok."

Aramızdaki hava gerilimle çatırdıyor, iradelerimiz kıyıya vuran bir fırtına gibi çarpışıyor.

Ve sonra, ham bir duygu dalgasıyla dudaklarımız buluşuyor. Bu, hayal kırıklığı ve korku kasırgasından doğan bir öpücük, dile getirilmemiş arzulardan ve bastırılmış özlemde bahseden dudakların çarpışması.

Sabit ve güçlü elleri, yakan ve ikna eden bir dokunuşla üzerimde dolaşiyor. Ve benimkiler artık titremiyor, onun katı gerçekliğinde teselli buluyor. Kuraklıktan sonra ilk yağmur damlası gibi hissettiren bir öpücük, kendime kabul etmeme izin vermediğim bir susuzluğu gideriyor.

Ayrılıyoruz, nefeslerimiz birbirine karışıyor, alınlarımız birbirininkine yaslanıyor. Öpücük bir keşif, diktiğimizi bile bilmediğimiz engellerin yıkılması. Ve bu iyi, korkutucu derecede iyi.

Sonrasındaki sessizlikte, ikimiz de az önce olanların yoğunluğuyla boğuşurken, sesimi yeniden buluyorum. "Düşündüğünden daha güçlüyüm," diye fısıldıyorum, bu sözler bir meydan okuma değil, bir söz.

Damien bana bunun ne kadar doğru olduğunu anlamaya başladığını söyleyen bir bakış atıyor. "Bunu görmeye başlıyorum," diye başını sallıyor. Gözlerinde bir merak, bana her şeyin değiştiğini söyleyen bir yumuşaklık fark ediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

MARİYA

O Dudaklarımız bir kez daha birbirine çekiliyor, ayın akıntıya kapılması gibi kaçınılmaz bir çekim. Her hareketimizin altında yatan aciliyet vahşi bir şey, evcilleşmemiş ve aç. Yaranın farkındayız.

Bu odanın duvarlarının ötesinde bekleyen dünyanın keskin bir hatırlatıcısı olarak tenini lekeliyor, ancak içimizden geçen arzuyu bastırmak için çok az şey yapıyor.

Arzumuzun hararetine, her dokunuşta, her öpücükte filizlenen yakıcı sıcaklığa inanmakta güçlük çekiyorum. Sanki gizli bir dil keşfediyoruz, bedenlerimiz fısıltılar ve iniltiyle konuşuyor. Dikkatli ama emredici elleri sırtımın genişliğini haritalandırıyor, beni daha yakına çekiyor, öpücüğü tamamen içine girene kadar derinleştiriyor.

"Biliyor musun," diyorum nefeslerimin arasında, "senden kaçışımı planlamak en sevdiğim eğlence haline geldi."

Kıkırdıyor, bluzumun düğmelerini ustalıkla açarken nefesi tenimi ısıtıyor. "Ve seni yakalama düşünceleri," diye yanıtlıyor sinsi bir sırıtışla, "hızla benim olmaya başlıyor."

Dudakları boynumda bir yol çizip omurgamdan aşağı ürperti gönderirken kaçan kaha kaha engel olamıyorum. "Yeterince uzun sürdü. Bir dahaki sefere daha hızlı olman gerekecek," diye takılıyorum, bluzdan sıyrılıp usulca yere düşmesine izin veriyorum.

Bir kaşını kaldırıyor, elleri kotumun belini buluyor. "Bilmiyorum Mariya," diyor, ağzının kenarları yukarı doğru seğiriyor. "Şu anda seni tam istediğim yerde tutuyor gibiyim."

"Görünüş aldatıcı olabilir," diye karşılık veriyorum, kotu sıyırıp beni açıkta ve savunmasız bırakırken bile, yine de bir şekilde çok güçlü hissediyorum.

Parmakları belime değiyor ve nefesim kesiliyor, şakacı şakalaşmamız bir anlığına kayboluyor. Ama hemen toparlanıyorum, ellerim kemerine uzanıyor. "Sanırım bu bana daha yakından göz kulak olman gerektiği anlamına geliyor."

"Güven bana," diyor, sesi alçak ve boğuk, eğilirken dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Bu çok ciddiye alacağım bir görev."

Kahkahası, değer vermeye başladığımı fark ettiğim bir ses. Odayı dolduruyor, beni sıcak bir kucak gibi sarıyor. Şu anda, unvanlardan ve beklentilerden sıyrılmış, birbirimizin kollarında teselli bulan iki insanız.

Aramızdaki bağ her saniye, paylaşılan her nefesle daha da derinleşiyor. Duygularımın yoğunluğu ve kalbimin onunla birlikte atıyor gibi görünmesi beni şaşırtıyor. Hareketlerimizde bir eşzamanlılık, sadece bize ait bir ritim var. Sanki buna giden her an bir başlangıç, her harf, kreşendoya ulaşan bir şarkının bir mısrasıymış gibi.

Duraklıyoruz, alınlarımızı birbirine bastırıyoruz, ortak havayı soluyoruz. Kucaklaşmamızın boşluğunda asılı kalan sessiz bir soru var, bir sonraki adımın ne olacağına dair bir belirsizlik. Benimkini yansıtan bir gülümsemeye beni tekrar öpücüğün içine çekiyor ve kendimi bir kez daha tamamen, tamamen isteniyor olma hissinde kaybediyorum. Bu yeni ve heyecan verici bir duygu ve ben buna isteyerek ve hevesle teslim oluyorum. Uzun zamandır ilk kez kaçış planlarını ya da ödenmesi gereken borçları düşünmeme lüksünü kendime tanıyorum.

Bu gece sadece Damien ve ben varız. Dışarıdaki dünya bekleyebilir.

"Çok güzelsin," diyor, sesi yumuşak ama yanaklarımı kızartan bir yoğunlukla dolu.

Bakışlarının ağırlığı altında kalarak yön değiştirmeye çalışıyorum. "Yağcılıkla bir yere varamazsın," diyorum ama sesimdeki eğlence bana ihanet ediyor.

Sadece gülümsüyor, dudaklarında bilmiş, samimi bir kıvrım. "Eğer gerçekse bu dalkavukluk değildir," diye karşı çıkıyor, elleri beni nefessiz bırakan bir saygıyla vücudumun hatlarını izliyor.

Dudakları parmaklarının açtığı yolu takip ediyor, yumuşak öpücükler tenime bir lütuf gibi konuyor, her dokunuşta bir alev tutuşturuyor. Ağzının sıcak baskısı altında ürperiyorum, her okşayışı formumun sözsüz bir övgüsü.

Eli daha da ileri gidiyor, sahiplenici bir cesaretle keşfediyor ama dokunuşundaki iddialı tavrı yalanlayan bir şefkat de var. Sinirlerin o hassas bağlantı noktasını bulduğunda, daha fazlasını aramak, bu ezici zevkin kaynağına yaklaşmak için ilkel bir içgüdü tarafından yönlendirilen eline doğru eğilerek nefes alıyorum.

Beni izliyor, parmakları becerikli ve bilgili bir şekilde beni eşiğe getirirken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Dünya, teninin benimkiyle buluştuğu her yerde cızırdayan elektrik bağlantısına, beni çözme tehdidinde bulunan artan baskıya daralıyor.

Ve doruk noktası içimi titrettiğinde, dudaklarımda onun adı, sessiz bir yakarış, anın yoğunluğuna bir teslimiyet. Her şey boyunca beni tutuyor, zevk dalgaları üzerime çökerken sağlam, sabitleyici bir varlık, beni arkalarında sürüklüyor.

Sırt üstü uzanıp beni yanına çağırmasını izliyorum.

Gözlerim erkekliğine kayıyor, uzun ve kalın. Hiç düşünmeden uzanıp onu tutuyorum, parmaklarımı uzunluğunun etrafına sarıyorum, sertliği ve sıcaklığı karşısında hafifçe nefes alıyorum.

Temas sırasında inliyor. "Sana şimdi ihtiyacım var, Mariya."

Hiç tereddüt etmeden üzerine çıktım. Beni açıp içimde derinlere gömülürken kendimi onun kalın şaftının üzerine bırakıyorum. İçimdeki varlığının tatlılığına odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum, beni uzatıp içimi dolduruşunun yüceliğine.

"Sen mükemmelsin," diyor usulca. "Sadece ."

Zevk o kadar yoğun ki tek yapabildiğim nefes nefese kalmak. Sanki benim için yaratılmış gibi üzerime oturuyor. Yavaşça göğsüne bastırıyorum, yapmama izin vermesi için sessiz bir istek

Çalışıyorum. Yanındaki yarayı düşünerek onu çok fazla sarsmamaya dikkat ediyorum.

Ben onun üzerinde hafifçe sallanırken, kalçalarını onunkilere doğru çevirirken, onu içimde daha da derine çekerken gözleri kararıyor. Kukum onun aletinin etrafında çırpınıyor ve o dişlerini sıkıyor, içime çılgınca dalmamak için harcadığı çaba açıkça görülüyor.

Bunun yerine aşağı uzanıyor ve başparmağıyla ağrıyan klitorisimin üzerinde amansız daireler çiziyor.

Beni tekrar eşiğe getirmesi çok uzun sürmüyor, orgazm ufuktaki bir iğne ucu gibi yaklaşıyor ve görmezden gelinemeyecek kadar yakınlaşıyor. Bacaklarımı onun kalçalarına doğru sıkıştırıyorum, zevk içime akarken onu yerinde tutuyorum, kalçalarım titriyor. Damien sertçe homurdanıyor, içimde patlıyor ve beni tamamen dolduruyor.

Daha sonra onun yanına kıvrılıyorum, başım göğsüne yaslanıyor ve kalbinin sabit atışını . Kolu beni sarıyor, savunmasızlığında bile koruyucu bir kalkan. Nefes alış verişlerimiz senkronize oluyor, tutkumuzun ateşinde şekillenen bağın sessiz bir kanıtı.

Orada, onun kucağında uzanırken, bizi buraya getiren yolculuğa hayret etmekten kendimi alamıyorum. Bir zamanlar bana görev ve bağlılıkla bağlı bir yabancı olan bu adam benim haline geldi. Onun kollarında, aradığımı fark etmediğim bir huzur buluyorum.

Solan ışık odada uzun gölgeler oluştururken, kalp atışlarının sesi yeni başlangıçları fısıldayan bir ninni gibi, kendimi sürüklenmeye bırakıyorum.

CHAPTER 14

DAMIEN

T Şafağın ilk ışıkları tül perdelerin arasından süzülerek odanın ve onun üzerinde yumuşak bir parıltı yaratıyor. Sabah güneşi tenini öperken orada yatıyor, ruhani görünüyor, derin bir şeyi çeken bir huzur vizyonu. Onu izliyorum, içimden memnun bir iç çekiş kaçıyor. Gözleri uykuda yumuşamış yüzünün narin hatlarını izliyordu.

Göz kapakları titriyor, koyu kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyor ve sonunda gözleri açılıp benimkilerle buluşuyor. Zaten çok dolu olan kalbim bu manzara karşısında kabarıyor. Sabahki bakışları masum, birkaç saat önce benimle tutkuda eşleşen ateşli kadınla tam bir tezat oluşturuyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, sesim uykudan pürüzlü çıkıyor.

Bir kedi gibi geriniyor, dikkatimi vücudunun kıvrımlarına çeken yavaş, durgun bir hareket.

"Günaydın," diye cevap veriyor, sesi uykunun kalıntılarıyla dolu. Ağzının kenarları, sabah güneşinin kendisinden daha parlak, odaya yayılan bir gülümsemeye dönüşüyor.

Konuşurken gözlerinde şakacı bir pırıltı var. "Yani, dün gecenin bir hata olduğunu söylediğin kısım bu mu?" diye alay ediyor, ses tonunda bir meydan okuma var.

İçimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum. "Hata mı?" Şaşırmış gibi yaparak yankılıyorum. "Hiç de değil. Aslında," diye itiraf ediyorum, elim yüzüne gidiyor, başparmağım yanağını okşuyor, "Sana kolayca bağımlı olabileceğimden eminim."

Kahkahası havada dans eden bir melodi gibi ve ben daha ne olduğunu anlamadan ona doğru çekiliyorum, dudaklarım onunkileri nazik olmayan bir öpücükle buluyor. Bu bir ilan, aramızda tutuşturduğumuz şeyin daha yeni başladığına dair sessiz bir yemin.

Öpüşmelerimiz derinleşiyor, henüz doyurmaya başladığımız yeni keşfedilmiş açıklıkla besleniyor. Yanımdaki yaraya dikkat ediyorum, ama küçük acı sancıları, içimden geçen aciliyetle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Ona tekrar tekrar ihtiyacım var, onun yerine getirmeye fazlasıyla istekli görüldüğü doyumsuz bir arzu.

Pencerenin dışındaki dünya canlanırken, biz de çarşafı dolanmış, birbirimizin içinde kaybolmuşuz. Önceki gecenin samimiyeti, ikimizin de kapatamayacağı ya da kapatmak istemeyeceği bir kapı açtı. Biz bir bütünün iki yarısıyız ve her dokunuşta, her öpücükte, her paylaşılan nefeste aramızdaki bağın derinliğini keşfediyoruz.

"Görünüşe göre tam bir sabah insanısın," diye alay ediyor Mariya, sesi hâlâ zevkten boğuk, dudaklarında seksi bir gülümseme oynuyor.

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum, eğilip saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Sadece sabah manzarası bu kadar güzel olduğunda," diye karşılık veriyorum, bakışlarım güneş ışınlarının hafifçe dokunduğu yüzünün yumuşak hatlarında kalıyor.

Gözlerini deviriyor ama dudaklarındaki sırıtış ve yanaklarındaki sıcaklık bana memnun olduğunu söylüyor.

Gözlerinde muzip bir parıltıyla yer değiştirip üstümde konumlanıyor. Kontrolü ele geçirirken ellerimiz birbirine dolanmış bir şekilde ona rehberlik ediyorum. Dünya sadece bize, ikimizin de ustalaşmaya hevesli olduğu bir dansın itme ve çekme hareketlerine daralıyor.

"Damien," diye iç geçiriyor. "Çok yaklaştım."

Bu his karşılıklı olmaktan da öte. Ona ellerini bırakarak, etrafına uzanıp arkasını tutarak ve hareketlerini yönlendirerek cevap veriyorum. Nefes nefese kalıyor ve bana onu tam olarak doğru şekilde konumlandırıdığını söylüyor.

Yoğunluğu artıyor, göğüsleri önümde zıplıyor, saçları vahşi ve evcilleşmemiş.

"Benim için gel, Mariya," diye homurdanıyorum, doğrulup kolumu ona doluyorum. "Şimdi benim için gel."

sallıyor, şu anda yapabildiği tek iletişim bu.

Düşünceyi ve mantığı yok eden ortak bir salıverme, ortak bir his patlamasıyla kreşendoya birlikte ulaşıyoruz. Nefes nefese kalıyoruz, fırtınalı bir denizde bir çapa gibi birbirimize tutunuyoruz.

Sonrasında, nefes alışlarımız yavaşlayıp kalp atışlarımız normale dönmeye başladığında, dudaklarına şakacı bir gülümseme geri dönüyor. Bu bir zafer bakışı, paylaşılan sırlar, bizim yazacağımız bir gelecek. Bana doğru çöküyor, vücudu sıcak, hoş bir ağırlık ve kollarımı ona sarıyorum, asla bırakmak istemiyorum.

Güneş odanın içine doluyor ve Mariya'nın her hareketini ortaya çıkarıyor. Külotunun içine girdiğinde, dışarıdaki dünyanın gerçekliği ile güvenliğimiz için duyduğum endişe ve manzaranın takdiri arasında sıkışıp kalıyorum. Beni bakışlarımın ortasında yakalıyor ve beni azarlamak yerine, küstahlığımı kalçalarını sallayarak ödüllendiriyor, izlemeye devam etmem için sessiz bir cesaret veriyor.

Sütyenini ustalıkla yerine oturturken, sesinde alaycı bir tını ile içinden gülüyor. "Gösteri hoşuna gitti mi?" diye soruyor, ses tonundan alaycı bir kızgınlık ve bir parça flört damlıyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum, yüzümde mahcup bir sırıtışla, "Günümün şu ana kadarki en güzel kısmı" diye cevap veriyorum. Ortamı yumuşatma çabam içimde kaynayan endişeyi bastırmaya yetmiyor ama onun kahkahası bir an için her şeyi unutmamı sağlayan bir melodi gibi.

Tek bir akıcı hareketle tişörtünü giyiyor. Dikkatle izliyorum, kendi kıyafetlerim önümdeki gösteriye kıyasla sonradan düşünölmüş gibi geliyor.

"Böyle devam edersen performansını tekrarlayabilirsin," diye alay ediyor, henüz giymediğı ayakkabıları dışında tamamen giyinmiş bir halde. Sözleri şakacı bir meydan okuma, kapımıza kadar gelen kargaşayı atlattığımızda daha fazlasını vaat ediyor.

Dönerken yan tarafımdaki yara ısıyor, bu dört duvarın dışındaki tehlikeleri acı bir şekilde hatırlatıyor. Odaklanmalı ve önümüzdeki gün için hazırlanmalıyım.

Mariya saçlarını tararken, telefonum kulağımda, diğer uçtaki sessizlik uğursuz bir şekilde yankılanıyor. Sinyal yok. Kardeşlerimin seslerinin olması gereken yerde dijital bir boşluktan başka bir şey yok. Tekrar deniyorum, her başarısız denemede hayal kırıklığım artıyor.

"Hâlâ bir şey yok mu?" Mariya soruyor. Sadece başımı sallayabiliyorum, endişe içimde sıkı bir düğüm oluşturuyor. Oskar'ın yokluğu havada ağır bir şekilde asılı duruyor, gerginliği daha da artıran bir gizem.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, bulmacayı çözmeye çalışırken saç telleri parmaklarımla arasından kayıyor. Bomba, ölümcül olması gereken ama mucizevi bir şekilde ölümcül olmayan patlama. Sorumluluğı üstlenen yok, iki taraftan da zaferle övünen yok. Akla yatkın değil.

"Görmediğimiz bir şey var," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime. "Biri bizimle oynuyor ve ben kim olduğunu anlayamıyorum."

"Üçüncü bir taraf mı?" diye girişimde bulundu, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum, fikir kök salıyor. Gölgelede gizlenen üçüncü bir oyuncu, amaçları da kimlikleri kadar gizli. Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bratva'nın kalbine saldırarak kadar bilgi ve güce sahip ama görünmeyen biri.

"Dikkatli olmalıyız," diyorum ona, sesim alçak ve acil. "Kiminle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar kimseye güvenmeyin."

Kurşunlar sükuneti bozuyor, duvarlara korkunç bir ısrarla saplanıyor. İkimiz de bir anda yere yığıldık, yakın zamanda paylaştığımız samimiyet

adrenalinin ani hücumuyla unutulmuştu.

"Yerde kal," diye bağıryorum, içgüdüsel olarak Mariya'nın önüne geçerken içimde koruyucu bir dürtü kabarıyor.

Yine de hızlı, şifonyerin arkasına eğiliyor, hareketleri zarif ama kesin.

Gözlerimiz buluşuyor, aramızda sessiz bir iletişim geçiyor ve bir an için dış dünya yok oluyor. Ama sonra ön kapıyı delen başka bir merminin sesiyle gerçeklik tekrar çöküyor.

" oluyor, Damien?" diye tıslıyor, sesi korku ve öfke karışımı. Başı dertte bir genç kız değil ve gözlerindeki kararlılık bana benimle birlikte savaşmaya hazır olduğunu söylüyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, zihnim olasılıklar arasında koşuşturuyor. Böyle bir saldırı, bu kadar cesur ve doğrudan, bir açıklama kokuyor - ama kimden?

"Buradan çıkmamız gerek," diyorum ve başucumdaki çekmecedeki sakladığım tabancaya uzanıyorum. Yaşadığım hayatın ve getirdiği tehlikelerin soğuk ve ağır bir hatırlatıcısı.

Mariya başını sallıyor, ikimiz de durumun ciddiyetini anladığımız için anında onaylıyor.

Kaçmaya hazır bir şekilde kapıya doğru sürünürken, kendimi korumadan daha güçlü bir şeyle beslenirken buluyorum. Ev ateş altında olabilir ama ben Mariya'yı korumaya kararlıyım. Her adımda, her nefeste, ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacağıma yemin ediyorum.

CHAPTER 15

DAMIEN

I Yere çömelmiş, kalbim kaburgalarımın çarparken nefesim kesilmiyor. Bir zamanlar tertemiz bir oturma odası olan pencerenin yırtık pırtık kalıntılarına bakarken, saldırganları görüyorum -Ahmet'in adamları, onların Yüzleri öfke ve intikam arzusuyla buruşmuştu.

"Kahretsin," diye tıslıyorum nefesimin altında, farkına varmak kurşun gibi ağır geliyor. İzimizi bulmuşlar, savaşı kapımıza, Mariya'ya kadar getirmişler. Burada olmamalıydı; başlatmadığı bir savaşın çapraz ateşi altında kalmıştı.

"Yerde kal!" İlerleyen bir hayduda doğru bir el ateş ederken ona bağıyorum. Silah seslerinin keskinliği havayı dolduruyor.

Oda bir kaosla patlıyor, kurşunlar camdan geriye kalanları kırıyor, tahtaları parçalıyor ve kumaşları yırtıyor. Mariya yanıma çömeliyor, yüzü dehşet ve kararlılık maskesi gibi.

Aniden ön kapı patlayarak açılır ve Oskar tökezleyerek içeri girer, kolu kana bulanmıştır, yüzü acıyla dağlanmıştır. "Patron!" diye homurdanıyor, bir elini böğrüne bastırmış, koyu bir leke hızla elbiselerine yayılıyor.

Düşünmeden hareket ediyorum ve aramızdaki mesafeyi saniyeler içinde kapatıyorum. "Oskar, seni aptal," diye homurdanıyorum onu daha da içeri, çizgiden uzağa sürüklerken

Türk mafyasının görüş alanının dışında. Berbat durumda ama hayatta ve şu anda önemli olan tek şey bu.

Dışarıda Türkler acımasız ama içeride henüz değiller. Küçük bir şansımız var, kısa bir fırsat penceresi. Mariya'ya dönüyorum, gözleri kocaman ama sert. "Seni buradan çıkaracağım," diyorum, sesim tutmaya niyetli olduğum alçak bir söz. Bundan sonra ne olursa olsun, onu koruyacağım. Korumak zorundayım.

Oskar'ın yan tarafına bastırdığım parmaklarımın arasından sızan kan çok fazla, karanlık ve amansız. Her biri bir öncekinden daha sık olan nefesleri kesik kesik geliyor. Gözlerindeki güç azalsa da kolumu demir gibi kavırıyor.

"Kaç," diye boğulmayı başarıyor, bakışları yanımdan geçip daha fazla gölgenin belirttiği ve daha fazla tehdidin yaklaştığı kapıya doğru kayıyor. "Durmayacaklar, Damien. Git!"

Sözleri bir yumruk gibi, içindeki kesinlik inkar edilemez. Her karanlık anlaşılmada, her dar kaçışta yanımda olan adam, onu kaderine terk etmemi istiyor. Ve tutuşu gevşedikçe, hayat ondan uzaklaştıkça, kalemin parçalanmakta olduğunu kabul etmem gerektiğini biliyorum.

Mariya'nın hıçkırıkları boşluğu dolduruyor, Oskar'a sarılırken elleri titriyor. Ama keder için zaman yok, henüz değil. Ağır bir kalple onu yukarı çekiyorum, gözleri benimkilerle buluşuyor ve umuda benzeyen herhangi bir şey için sessiz bir yalvarışta bulunuyor.

"Bu taraftan," diyorum ve onu gizli bir geçidi ortaya çıkarmak için açılan kitaplığa doğru yönlendiriyorum. İçimdeki korkuya rağmen alaycı bir atıyorum. "Bir kaçış arıyordun, değil mi? Bunu hiç yapamadığın büyük tur olarak düşün."

Tam arkamda, biz tünele girerken onun varlığı büyüyen karanlıkta sabit bir alev gibi. Duvarlar yakın, hava soğuk ve küflü, ama her adımımızı takip eden ölümden uzakta hayatta kalmanın yolu bu.

"Keşke bunu daha önce bilseydim..." sesi kesiliyor, tonuna ironi ve umutsuzluk karışımı bir renk katıyor.

Geriye bakmıyorum; buna gücüm yetmez. Önümüzdeki yol belirsiz ama elimizdeki tek yol bu. "İlerlemeye devam et," diye ısrar ediyorum, takipçilerimizin sesleri

Peşimizde sürekli bir tehdit var. Oskar'ın fedakarlığı boşa gitmeyecek. Değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim.

Elim Mariya'nın elini sıkıca kavıyor, parmaklarımız sanki hayatlarımız buna bağlıymış gibi birbirine kenetleniyor. Tünelin çıkışından fırlıyoruz, hava tenime soğuk geliyor. Önümüzde bir şiddet balesi uzanıyor, silah seslerinin ritmik parıltısı günü noktalıyor.

"Anton, Pavel!" Kalan muhafızlarıma sesleniyorum, duruşlarını tanıyorum. Onlar akıntıya karşı kürek çekiyorlar, silahlarıyla yaklaşan Türklere meydan okuyorlar.

"Gidin, şimdi!" Anton kakofoninin üzerine bağırıyor, onlar ilerlerken gözlerini tehditten hiç ayırmıyor. Pavel'in sesi yeniden doldururken acımasız, yüzünde yarı bir gülümseme beliriyor. "Sana zaman kazandıracağız. Ona iyi bak patron."

Sözleri söylenmemiş bir sonla ağırlaşıyor. Hiçbir zaman duygusal biri olmadım ama bu adamların sadakati, bizim için hayatlarını ortaya koyma istekleri, içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Pavel, Anton, lanet olsun-" İtirazım Anton'un sözümü kesmesiyle boğazımda düğümleniyor.

"İş bu, Damien. İşe girdiğimizde ne olduğunu biliyorduk. Şimdi bunu değerlendirin!"

Vedadan çok bir selam gibi olan başımı sallayarak dönüyorum ve Mariya'yı da yanıma çekiyorum. İçinde bulunduğumuz durumun gerçekliği nihayet kafasına dank edince adımları duraksıyor.

Araba yakın, fırtınada şık bir liman. Mariya'yı arabaya bindiriyorum, motor ellerimin altında kükrüyor. Hızla uzaklaşırken, dikiz aynasından Anton ve Pavel'in son bir meydan okuma eylemiyle dimdik ayakta durduklarını görüyorum.

Silah sesleri teker teker sönüyor, ama en parlak yanan onların cesareti, bizi bekleyen belirsizliğe doğru yönlendiriyor. Onlara hayatlarımızı borçluyuz ve bir zamanlar güvenli bir yer olan bu yerden uzaklaşırken, sessizce isimlerinin onurlandırılacağına ve Oskar da dahil olmak üzere onların boşuna ölmeyeceğine yemin ediyorum.

Mariya'nın eli elimde sıkılaşıyor, yüzü şok ve kararlılığın solgun bir tuvali.
Acil tehlikeyi atlattık ama gün henüz bitmedi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

DAMIEN

Tehir manzarası bulanıklaşarak yanımdan geçiyor, ışıklar ve mavi gökyüzü öğleden sonrayı kesiyor. Elim bir kez daha telefona uzanıyor, başparmağım Andrei'nin numarası görünene kadar kaydırıyor. Arama düğmesine basıyorum acımasız bir kararlılıkla. Sessizlik beni karşılıyor, kulağımdaki ölü ton içimi tırmalayan aciliyetle alay ediyor.

Kırmızı ışıktaki Mariya'ya bakıyorum, narin bedeni deri koltuğa yaslanmış, gözleri günün olaylarının dehşetiyle irileşmiş.

Mariya'nın elini sıkıyorum, bu temas ikimizi de rahatlatmak içindi. "Mariya," diyorum, sesim sert ama nazik, "bana bak."

Dönüyor, bakışları benimkilere kilitleniyor, bir tür teselli arıyor. "Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum, dokunuşumun altında elinin titrediğini hissediyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Titrek bir nefes alıyor ve kendini toparlamaya çalışarak başını sallıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor, "ama tüm bunlar çok korkutucu."

Onu kendi dünyamın çirkinliklerinden koruyamam ama bu çirkinliklere karşı onun koruması olabilirim. "İstediğin hayatın bu olmadığını biliyorum," diye itiraf ediyorum, "ve bunun ortasında kaldığın için üzgünüm. Ama seni koruyacağım Mariya. Sahip olduğum her şeyle."

Küçük, cesur bir gülümsemeyi başarıyor. "Sana inanıyorum, Damien."

Onun bana olan inancı ağır bir şey, tamamen benimsediğim bir sorumluluk.

Mariya'nın sesindeki korku ve kararlılık karışımı aciliyet beni hayallerimden koparıyor. "Bir plana ihtiyacımız var, Damien," diyor, gözleri sokakları tarıyor, sanki çözüm yanından geçtiğimiz binaların neon tabelalarına ve acımasız cephelerine kazınmış olabilirmiş gibi.

Sözleri beni sakinleştiriyor, düşüncelerimi koruyucu içgüdülerden stratejik eylemlere kaydırıyor. "Haklısın," diye kabul ediyorum, zihnim olasılıklar arasında koşturuyor, biri aklıma takılana kadar onları hızla bir kenara atıyorum. "Taksi durağına gideceğiz."

Mariya'nın yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ve ben yarım bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. Arabanın gergin atmosferinde yabancı gelen bir ses bu. "Taksi durağı mı?" diye soruyor.

"Evet, taksi durağı," diye onaylıyorum arabayı dar bir virajdan geçirirken. "Göründüğünden daha fazlası var. Depo bir paravan, bir aklama merkezi. Ve o taksiler de bizim arabalarımız, Moskova'nın damarlarında yolcudan fazlasını taşıyorlar."

Bakışları üzerimde kalıyor, değerlendiriyor, evlendiği kibar adam imajıyla benim somutlaştırdığım yeraltı dünyası figürünü uzlaştırmaya çalışıyor. Bir duraklama, bir anlık bir nefes var, sessizlik onun hayatımın ikilemine uyum sağladığını anlatıyor.

"Andrei ya da onun nerede olduğunu bilen biri orada olacak," diye devam ediyorum, sesim Bratva siyasetinin tehlikeli sularında gezindiğim yıllar boyunca geliştirdiğim güvenle süslenmiş. "Burası gün içindeki operasyonlarımızın kalbi. Eğer yardım bulacaksak, orada olacak."

Mariya başını sallıyor, yüzüne kararlı bir ifade yerleşiyor. "O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim," diyor, sesinin yumuşaklığının altında bir parça çelik yatıyor.

Gaza basıyorum, motorun homurtusu aramıza giren sessizliği noktıyor. Ufuk çizgisi geçip giderken, Mariya'nın elini kolumda hissedebiliyorum, beni topraklıyor.

Ancak depoya yaklaştıkça bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğini hissedebiliyorum. İtfaiye araçları yanıımızdan hızla geçiyor, tiz sirenleri uzaklarda kaybolmadan önce sakinliğı delip geçiyor. Polis arabaları takip ediyor.

Depoda bir şeyler oluyor. Gaz pedalına tekrar basıyorum, hızlandıkça motor devirleniyor.

Depodan gökyüzüne doğru dumanlar yükseliyor, içimde derin bir korku hissi uyandıran karanlık bir işaret. Binaya yaklaştıkça felaketin ciddiyeti daha da belirginleşiyor. Kırmızı ve turuncu alevler yapının üzerinde şiddetle dans ediyor ve günlük operasyonlarımızın çoğuna ev sahipliğı yapan binayı yutuyor.

Arabayı gelişigüzel park ediyorum, görme, anlama ve harekete geçme ihtiyacı her şeyin önüne geçiyor. Bir anda kapıdan çıktım ama bir ısı duvarı ve kolluk kuvvetlerinin sıkı tutuşu ilerlememi durdurdu. Kim olduğumu bilmiyorlar, tam olarak değil, ama duruşumdaki aciliyeti ve zorlukla dizginlenen şiddeti görüyorlar ve beni uzak tutuyorlar.

Mariya'nın soğukkanlı ve sabit eli benimkini buluyor, beni nazikçe ama şaşırtıcı bir güçle arabaya doğru çekiyor. "Damien," diye mırıldanıyor, sesi sirenlerin ve çatırdayan kerestelerin kakofonisinde kaybolan bir fısıltı, "tutuklanarak onlara yardım edemezsin -ya da daha kötüsü."

Sözleri bana gerçeğin soğuk bir sıçraması gibi çarptı. Burada çok görünürüm, çok açıktayım. Olay yerindeki her memur çaresizliğimin, Bratva'yla olan bağlantımın potansiyel tanığı. Bir lanetle, beni arabaya geri götürmesine izin veriyorum, gözlerim bir zamanlar operasyonlarımızın temel taşı olan cehennemin görüntüsüyle dağlanıyor.

Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasına bakmaktan kendimi alamıyorum, dumanların gökyüzüne yükselişini izliyorum, bir kayıp işareti ve düşmanlarımızdan gelen açık bir sonuç. Malikaneme yapılan saldırı sadece bir mesaj değil, aynı zamanda bir savaş ilanıydı.

Mariya'nın yanıındaki varlığı sessiz bir destek sütunu, dokunuşu ise hâlâ korunmaya değer şeyler olduğunu hatırlatıyor. Ama yangınla aramıza mesafe koyarken, zihnim olan bitenin sonuçlarıyla dolup taşıyor.

Birileri metodik olarak güç yapımızı parçalıyor, zayıflıklarımızdan faydalıyor ve hassas bir şekilde saldırıyor. Ben bir satranç oyunu oynuyorum ama rakiplerimiz tahtayı parça parça ateşe veriyor.

Bratva sadece benim ailem değil, benim hayatım, *bizim* hayatımız. Ve şimdi tehdit altında, yıkımın eşiğinde sallanıyor.

Direksiyonu daha sıkı kavıyorum, eklemlerim çabayla bembeyaz oluyor. Bu artık sadece hayatta kalmakla ilgili değil; intikam almakla, uçurumun kenarından dönmekle ilgili.

Şehir bir bulanıklık içinde akıp gidiyor, her sokak ve ara sokak potansiyel bir sığınak ya da tuzak. Güvenli bir yer bulmalıyız, yeniden toplanıp bir sonraki hamlemizi planlayabileceğimiz bir kale. Ancak karmakarışık sokaklarda yılan gibi kıvrılırken, kader gözlerimizin önüne keskin ve tüyler ürpertici bir mesaj atıyor.

İleride bir elektronik mağazası beliriyor, vitrinleri hepsi aynı korkunç yayına ayarlanmış bir televizyon ordusuyla dolu. Ses kısılmış olabilir, ancak mesaj gün gibi açık, her ekranın altında acımasız, kıpkırmızı harflerle kayıyor: "Büyük Bratva Baskını: Üst Düzey Elemanlar Yakalandı."

Direksiyonu sıkıca kavıyorum, boğazımda acı bir tat yükseliyor. Haberler felaketlerle dolu. İmparatorluğumuzun temel taşları Andrei ve Leo artık polisin elinde. Bu sadece bir suikast değil; tüm organizasyonumuzun başını kesmeyi amaçlayan bir saldırı.

Mariya'nın eli benimkini buluyor, dokunuşunda sessiz bir soru var. Bakışlarım ekranlara geri dönmeden önce elini kısa ve güven verici bir şekilde sıkıyorum. Sandra'dan hiç bahsedilmiyor. O bir savaşçı, bir hayatta kalan. Bu ağdan kurtulabilecek biri varsa, o da odur.

Arabayı en yakın park yerine doğru sallıyorum ve bileğimi çevirerek motoru durduruyorum. Eve geri dönemeyiz, şimdi olmaz. Andrei ve Leo'nun el attığı diğer tüm güvenli evlerle birlikte o da tehlikede. Ama Sandra'nın her zaman işleri halletmek için kendi yöntemleri, kendi olasılıkları olmuştur. Bu felaketi anlamak için tek bağlantımız o olabilir.

"Burada kal," diyorum Mariya'ya, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Kapıları kilitle. İki dakika içinde döneceğim."

Soğuk havaya adımımı atıyorum, yaram sistemimi dolduran adrenaline karşı donuk bir zonklama halinde. Elektronik dükkânı, hem müşterilerin hem de tezgâhtarların kapsama alanına yapışmış olduğu bir faaliyet kovani. Varlıklarını zar zor fark ederek geçiyorum ve ekranda kayan ayrıntılara odaklanıyorum.

Baskın hassas bir saldırıydı, koordineli ve ölümcül etkiliydi. Bir köstebekten bahsediliyor, bizi satan bir hainden. Bunun farkına varmak soğuk bir öfke dalgası gönderdi. Saflarımızdaki ihanet, bunun olmasının tek yolu bu.

Sandra'ya ulaşmayı, yeraltı kanallarına girmeyi ve bizim olanı geri almayı içeren riskli bir kumar olan bir plan oluşmaya başlar. Ama her şey onu bulmakla, yeni bir üs sağlamakla başlar ve ancak ondan sonra hesaplaşmaya bakabiliriz.

Arabaya döndüğümde yüzümde sabit bir ifade vardı. Mariya'ya "Sandra'yı bulmalıyız," diyorum, motoru çalıştırdığımda araba yeniden canlanıyor. "Şu anda en iyi şansımız o."

Ve böylece, anda mayın tarlasına dönüşen, her dönüşün kurtuluşa ya da yıkıma yol açabileceği bir şehrin kalbine geri dönüyoruz.

Biz kaçarken şehrin gürültüsü arka planda kayboluyor. Mariya'ya yakın oturuyorum, duyularım yüksek alarmda, herhangi bir takip işareti için tarama yapıyorum. Ama görünen o ki, şimdilik ipin ucunu kaçırdık.

Banliyölerin sessiz refahı içinde yer alan Antonov konutuna yanaşırken, tam olarak adlandıramadığım bir şey hissediyorum. Belki rahatlama, belki de yeni bir tür gerilimin sıkışması. Sandra orada, sadece onun varlığı bile havayı elektrikselsel bir öfkeyle çatırdatmaya yetiyor.

Kapı arkamızdan daha yeni kapanmıştı ki Sandra'nın öfkesi sel gibi akmaya başladı.

"Burada olman ne kadar da uygun, Damien," diye tıslıyor, ses tonundaki suçlama çok açık. "Polis senden başka herkesi mi yakaladı? Söylesene, insan kardeşlerinin kaderinden nasıl kaçabilir?"

Ben cevap vermek için nefes bile alamadan Mariya aramıza giriyor, duruşu korumacı. "O benimle birlikteydi," diye sertçe araya girdi. "Onun bu işte bir parmağı yok. Damien bu gece kendi savaşını veriyordu."

Sandra'nın çakmaktaşı gibi sert gözleri aramızda gidip geliyor. Mariya'nın ciddi ifadesini ve benim gergin sessizliğimi algılıyor. Sonunda, omuzlarındaki gerginlik hafifçe gevşeyerek hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyor.

"Pekâlâ," diye kabul ediyor ama bakışlarında hâlâ bir şüphe parıltısı var. "Ama hızlı hareket etmeliyiz. Andrei ve Leo'yu aldılar, kim bilir sırada kim var. Bunun arkasında kimin olduğunu bulmalı ve onları dışarı çıkarmalıyız.

-Çok geç olmadan."

Sandra tekrar konuşmadan önce bakışları bir süre daha üzerimde kalıyor.

"Gel. Buranın güvenli bir bodrumu var. Şimdilik orada güvende olacağız."

Bununla birlikte bizi evin gizli kalbine, sırların ve stratejilerin doğduğu panik odasına götürüyor. Burada, monitörlerin ve şifreli iletişimin ortasında, sadece hayatta kalanlar değil; bir sonraki hamlemizi planlayan intikamcılarız.

Durum tüm çıplaklığıyla önümüzde duruyor - imparatorluğumuzun temel direkleri Andrei ve Leo parmaklıklar ardında. Birileri gölgelerden bizi haince baltaladı. Önümüzde iki yol var: Cesur bir hapisane kaçıışı düzenlemek ve içimizdeki yılanı avlamak.

Mariya'ya bakıyorum, onun kararlılığı benimkini yansıtıyor ve sonra Sandra'ya bakıyorum, onun gözleri artık şüpheyile değil, ortak, söylenmemiş bir yeminle yanıyor. Kan bağıyla, sadakatle, bu feci yanlış düzeltme ihtiyacıyla birbirimize bağlıyız.

"Onları dışarı çıkaracağız," diyorum ciddi bir yeminle. Ve hainin maskesini düşüreceğiz."

Sandra başını sallıyor, aklı şimdiden planlar ve olasılıklarla dolup taşıyor. "Hızlı hareket etmeliyiz. Misilleme yapmamızı, hata yapmamızı bekliyor olacaklar. Kesin ve tespit edilemez olmalıyız."

"Katılıyorum. Kaynaklarımızı toplamamız, iyilik istememiz ve kitabında öğrendiğimiz her hileyi kullanmamız gerekecek. Ama önce , bizim sağlamamız gerekiyor.

iletişim güvende."

Bununla birlikte, panik odasını savaş odamıza evirerek yere meliyoruz. Ekranlar gizli kameralardan gelen görüntülerle titriyor, şifreli mesajlar gidip geliyor ve yavaş yavaş bir resim ortaya ıkmaya başlıyor. Bu ihanetin, gizli düşmanların ve bizi birbirimize bağlayan şiddetli, boyun eğmez bağın resmidir.

Bu bir hayatta kalma mücadelesinden daha fazlası; bir intikam arayışı. Ve karanlık derinliklere daldıka, zaferle ıkacağımızı ya da hi biliyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

MARİYA

Todanın içi gerilimle doludur, Sandra ileri geri adım atarken sessiz bir fırtına kopmaktadır, her adımı bir şimşek gibi çakmaktadır. Damien duvarın yanında duruyor, fırtınanın içinde soğukkanlı bir figür, zihni açıkça senaryolar ve karşı önlemler üzerinden yarışmak.

"Damien, bana bir şey bulduğunu söyle," diye yalvarıyor Sandra, sesi havayı kesen bir çaresizlik bıçağı gibi. "Polisler tüm operasyonlarımızı izliyor, zula evlerimiz vuruldu ve hesaplar donduruldu. Burada gözlerimiz bağlı ve kelepçeliyiz!"

Damien'in bakışları çelik gibi, duvarlar yaklaşıyor gibi görünse bile tereddütsüz. "Kuyruğu sallamalıyız, yeraltına inmeliyiz. Birileri polisleri bizim oyunlarımızla besliyor ve farenin kokusunu alana kadar sadece karanlıkta ateş edeceğiz," diye cevap veriyor, sesi alçak ve kontrollü.

Sandra elini masaya vurur, ağır sessizliği bölen bir öfke sesi duyulur. Sonrasında hiçbir şey söylenmiyor ama imalar ağır basıyor.

"Hain ortaya çıkmadan önce Andrei ve Leo'yu teneke kutudan çıkarmalıyız. Pakhan ve Khaznachei olmadan başsız kalırız. Andrei'nin herkese tek yetkilinin kendisi olduğunu söylemekte ısrar etmesine sevindiğim an bu olabilir. En azından onunla aynı hücrede olmak yerine dışarıdayım."

Kenardan izliyorum, bilmediğim kelimeler fırtınadaki yapraklar gibi etrafımda dönüyor. Önemli bir şeyden bahsettiklerini anlayabiliyorum -liderler, para, bir hain- ama ayrıntılar aklıma gelmiyor. Sandra'nın söylediğine inandığım şey, kendisinin de Bratva'da büyük bir oyuncu olduğu, ancak şu ana kadar polisin dikkatinden kaçtığı.

Damien bir elini saçlarında gezdirir ve iç çeker. "Yanmamış olanlardan oluşan temiz bir ekibe ihtiyacımız olacak. Siyah telefonları arayıp Boyevik'leri hayalet konvoyuna sokmanın zamanı geldi. Tekerleklerle, kağıtlara ihtiyacımız olacak-"

"Ve silahlar," diye sertçe ekliyor Sandra. "Bir sürü silah. Aslanların inine sapanlarla girmeyeceğiz. Ağır silahlara ihtiyacımız var, gerçek silahlara."

Sesim onların hızlı konuşmalarını kesiyor. "Burada hiçbir şey yapmadan öylece durmayacağım. Yardım etmek istiyorum. Ne yapabilirim?"

İkisi de duraksıyor, dönüp bana bakıyorlar. Damien'in gözleri başını sallamadan önce bir an için yumuşuyor, o yoğun yeşil gözlerinin ardında bir plan şekilleniyor. "Medyayı izleyecek, gürültüyü filtreleyecek ve konuyla ilgili olanı bulacak birine ihtiyacımız var. Sen bizim... istihbarat analistimiz olabilirsin," diyor, ağzının köşesi bu görkemli unvan karşısında bir gülümsemeye benzer şekilde yukarı kalkıyor.

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Gözlerindeki sıcaklık, konuşmalarındaki soğuk stratejiyle tam bir tezat oluşturuyor. Bu küçük bir görev ama ona tutunuyorum. Bu elle tutulur bir şey, hepsinin beni düşündüğü kırılgan çiçekten daha fazlası olduğumu kanıtlamanın bir yolu.

"İstihbarat analisti o zaman," diye cevap veriyorum, içimde yeni bir kararlılığın yükseldiğini hissederek. Damien'a yardım etmek, bu savaşın bir parçası olmak için elimden geleni yapacağım - sadece Bratva için değil, her şeye rağmen hikayemin beklenmedik kahramanı haline gelen adam için de.

Oda entrikalar ve dumanla doludur, sonuncusu Sandra'nın gergin bir şekilde tünemiş sigarasından kıvrılmaktadır. Damien bir fırtına sonrası gibi dağılmış kâğıtlar, haritalar ve çeşitli kullan-at telefonların üzerine eğiliyor. Zihninin rotaları ve randevuları planladığı, dostları ve düşmanlarını şehrin şebekesi üzerinde sessiz satranç hamleleriyle işaretlediği açık.

"Yerel haber kaynaklarını, blogları, hatta komplo çılgınlarını bile takip et," diye talimat veriyor Damien, bakışlarını taktik bulmacadan ayırmadan. "Bombalama ya da deponun vurulmasıyla ilgili bir dedikodu varsa bilmek istiyorum. Tanıklar, söylentiler, bize bunu kimin düzenlediğini gösterebilecek her şey."

Direktifini özümseyerek başımı sallıyorum. Bu yeni dünya, her bir taç yaprağının ve renk tonunun güzel sırlar fısıldadığı, bildiğim çiçek dilinden uzak bir evren gibi geliyor. Artık kulaklarımı, fısıltıların çirkin gerçeklerle kükreyebildiği ya da daha da çirkin yalanlarla tıslayabildiği şehrin göbeğine ayarlamalıyım.

"Ve her zamanki uğrak yerlerimizle, bilinen ortaklarımızla ilgili her şeye dikkat edin. Şifre arayın, göz önünde saklı mesajlar arayın," diye devam ediyor, bir yandan da dikkat için bazı isimler yazıyor. Ses tonu bir ders niteliğinde ve gözleri sonunda saygıya benzer bir parıltıyla benimkilerle buluşuyor.

Sandra yarım kalan sigarasını bir bardak suya atarken adımlarını durduruyor, cızırtı sigaranın ölümünü işaret ediyor. "Kimlerin hâlâ oyunda olduğunu bir araya getirmeliyiz. Bratva'nın içi boşaltıldı ama bütün kan kötü değil. Kimin hâlâ sadık olduğunu bulmamız gerekiyor," diyor, sesinde sert bir ton var.

Bratva jargonu hâlâ şifresini çözmeye çalıştığım şifreli bir dil ama aciliyet çok açık. Artık dışarıdan biri değil, tahtadaki bir parça, izlemek ve rapor vermek için ayarlanmış bir nöbetçiyim.

Damien'ın gözleri yine üzerimde, aramızda sessiz bir soru dolaşıyor. "Bunu yapabilir misin?" diye soruyor, hayatta kalmamızın ağırlığı görünüşe göre olumlu yanıt vermeme bağlı.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim sabit. "Ben senin gözün ve kulağın olacağım, Damien. Gürültüyü eleyip sinyalleri bulacağım."

Bratva'nın dünyası önümde açılıyor, gölgeler ve fısıltılardan oluşan bir labirent, kurşun kadar ağır el sıkışmalarıyla mühürlenmiş anlaşmalar. Kulağına sürekli yeni bir telefon dayayan Damien, bu labirentte bir kaos şefi gibi geziniyor, sesi strateji ve gözetleme gürültüsü arasında dolaşan alçak bir uğultu.

İnsan parçalarından oluşan bir yapbozu birleştiriyor - görünmeyen bir tuzağın çelik çenelerine yakalanmış kardeşler. Onun yoğunluğu bir yerçekimi kuyusu, her şeyi çekiyor

bir adamın çaresizliği ile kaynak.

Sandra, duruşu bir heykelin meydan okuyuşu gibi, sabah çiyiyle parıldayan bir örümcek ağı gibi, numara üstüne numara çeviriyor. Yaptığı her arama belirsizliğin sularına atılan bir cankurtaran halatı, her cevap potansiyel bir kurtarma ya da karmakarışık durumumuzda yeni bir düğüm.

Öne doğru eğildim, fikir dudaklarımdan savaş alanındaki bir ateşkes bayrağı gibi döküldü. "İçeri girip onları alsak nasıl olur? Bilirsin, Truva Atı gibi kılık değiştirerek?"

Oda sessizliğe gömüldü. Damien'in bakışları benimkilere kayd, keskin ve değerlendirci. Bir an için dünya benim basit önerimin eşiğinde sallanıyormuş gibi görünüyor.

"İçeri girmek mi?" Damien'in sesi kuşku ve merak karışımı, kaşları ilgisiyle birlikte kalkıyor. "Öylece mi?"

Planımın kesinliğinin içimde dolaştığını hissederek başımı sallıyorum. "Evet. İçeride korumalarımız var, değil mi? Yani tek mesele fark edilmeden içeri sızmak. Eminim size üniforma bile temin edebilirler."

Bir tereddüt anı, umut ve eylem arasında tutulan bir nefes. Sonra, yavaşça, Damien'in dudaklarının köşesine bir gülümseme yerleşiyor ve tüm bu cüretkârlığı, cesareti kabul ediyor.

"Alışılmışın dışında," diye kabul ediyor, gözlerindeki ateş şimdi zevk aldığı bir meydan okumayla parlıyor. Riskli ama işe yarayabilir."

Sessiz kalan Sandra bana yeni keşfettiği bir saygıyla bakıyor. "Kızın cesareti var," diye itiraf ediyor, sesinde hafif bir gülümseme var. "Hakkını vermeliyim."

Damien'in bakışları benimkilere kilitlenmiş, sessiz bir güven ve kararlılık alışverişi. "Mariya," diyor, adım bu belirsiz saatte bir tılsım, "eğer bunu başarırsak..."

"Yapacaksın," diye araya giriyorum, sesim sabit. "zorundasın."

"Bu bir risk," diye itiraf ediyor, kelimeleri bir elmasın kesimi gibi ölçülü. "Ama riskler bizim ticaretini yaptığımız para birimidir. Bunu aile için, onur için yapacağız."

Kaderini eyleme bağlayan bir baş hareketiyle beni Sandra'nın bakımına emanet ediyor, bakışları emirle sarmalanmış sessiz bir yalvarış. O da demir gibi bakışlarıyla başını sallayarak karşılık veriyor; değerli olanı korumak için bir savaşçının yemini.

Damien tehlikeli görevine doğru yola koyulurken, anın ağırlığını hissederek kapının kapanışını izliyorum. Onun yokluğunda Sandra ve ben sadece bekleyen iki kadın değiliz; kapıları koruyan nöbetçileriz, söndürülmemesi gereken ateşin bekçileriyiz.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

MARİYA

Taatimin şafağa doğru acımasızca ilerleyişi midemdeki endişe düğümünü hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Planın ana hatlarını zihnimde izliyorum, her adım tehlikeyle hassas bir dans. Damien'ın tüm bu olaylardaki rolü

En ağırı onun güvenliği, yeni bulduğum huzurun üzerinde sallandığı iplik.

Kapı usulca gıcırdayarak açılıyor ve gecedен dikilmiş bir gölge gibi misafir odasının loş ışığına adım atıyor. Doğruluyorum, battaniye belimde toplanıyor, ellerim çoktan ona uzanıyor.

"Nasıl geçti?" Sesim bir fısıltı, endişelerimin fırtınasına karşı bir esinti.

İlk başta konuşmuyor, sadece yatağın kenarına otururken yorgun bir gülümseme sunuyor, yarası yüzünü buruşturuyor. Arkasına geçiyorum, altındaki iyileşmeyi incelemek için bandajı nazikçe açıyorum. Parmaklarım nazik ama maksatlı, her dokunuşum sessiz bir yatıştırma ve iyileştirme vaadi.

"Dinleniyor olmalısın," diye mırıldanıyor, omzunun üzerinden bana bakarken sesindeki sertlik gözlerindeki şefkati yalanlıyor.

"Ve sen de yenilmez olmalısın," diye yumuşakça karşılık veriyorum, nemli bir bezle hassas deriyi silerken. "Ama bize dağıtılan kartları oynuyoruz."

Kıkırdıyor, sesi sert ama sıcak, güneş ışığında yıkanmış çakıl taşları gibi. "Sen tam bir hemşiresin, Mariya."

Öne doğru eğilip ensesine bir öpücük konduruyorum. "Sadece en çok hak eden hastalar için." Bu hareketin samimiyeti, gecenin sessizliğindeki yakınlık, beni bekleyen kargaşanın içinde küçük bir huzur adası, bir teselli.

Sonra dönüyor, elleri benimkileri buluyor, parmakları benimkilerle birleşiyor. "Bunu atlatacağız," diyor, mahkûmiyet duygusu sözlerini çelikleştiriyor.

Kalbim boğazımda, başımı sallıyorum. "Biliyorum. Sana güveniyorum. Ama korkuyorum, Damien. Başka bir yolu yok mu?" Soru aramızda asılı kalıyor, güvence için bir yalvarış.

Ellerimi sıkıyor, beni şimdi ve burada sabitleyen sıkı bir tutuş. "Başka kimse yok, Mariya. Baskından sonra dağıldık ve savunmasızız. Harekete geçmeliyiz ve hızlı hareket etmeliyiz."

"Peki ya diğerleri? Roman, Samuil?" Umut titriyor, gerçekliğin taslağında zayıf bir alev.

"Yoldalar ama zaman bizim sahip olduğumuz bir lüks değil." Yeşil gözleri benimkileri tutuyor, sabit ve kararlı. "Bunu yapmak zorundayım. Bu sadece kan bağıyla ilgili değil; savunduğumuz her şeyin hayatta kalmasıyla ilgili."

Kalbim hızla atıyor, davul sesi korkumu yankılıyor. "Ama ne pahasına, Damien? Zaten yaralısın. Ya-"

Sözümü kesiyor, başparmağı elimin arkasını okşuyor. "Yapma. 'Ya olursa'ların anı gölgelemesine izin verme. Bir planımız var ve ben bunu uygulamak niyetindeyim."

Yüzünü, çenesini belirleyen kararlılık çizgilerini, yüz hatlarına yapışan gecenin gölgelerini inceliyorum. O bir iktidar figüründen çok daha fazlası; çoktan döktüğü kandan daha derinlere uzanan bir görevle hareket eden bir adam.

"Bana geri döneceğine söz ver," diye fısıldıyorum, kelimeler göğsümdeki gerginlikten zar zor kaçıyor.

"Söz veriyorum," diye yanıtlıyor ve sesinde, sözünü tutmak için elinden geleni yapacağına dair, dile getirilmemiş bir ek duyuyorum.

Odanın sessizliği bizim , öyle derin bir sessizlik ki dudaklarının benimkilere nazikçe dokunuşunu güçlendiriyor. Konuşurken, kelimeler yumuşak ve duygu yüklü, aramızda daha derin bir şeyin geçtiğine dair hissedilir bir his var. Bu öyle bir bağ ki ruhun derinliklerine kök salıyor, sarsılmaz ve ham bir yoğunlukta.

"Seni güvende tutacağım," diyor, sesi endişelerimin fırtınasına yatıştırıcı bir merhem oluyor. "Yemin ederim."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, ona olan güvenim gecenin üzerine çöken şafak kadar kesin. "Şimdiye kadar yaptın."

Bakışlarımız kilitleniyor, bütün bir konuşma bir kalp atışı kadar kısa bir sürede gerçekleşiyor. Birdenbire, öpüşmemizin şefkatli aciliyetinde kayboluyoruz, ihtiyaçtan ve çok uzun zamandır reddedilen bir açlıktan bahseden yavaş bir dudak ve nefes alışverişi.

Giysiler, daha derin ihtiyaçlardan bahseden bir dikkatsizlikle atılan, sadece sonradan düşünölen bir şey haline gelir. Kumaşın kayması, tenin tene değmesi, yorganın yumuşak kozasının altında bir araya geldiğimizde hepsi bir his senfonisine dönüşüyor.

Güçlü bir makine olan vücudunu takdir etmek için bir an duruyorum. Omuzları geniş, dar bir bele doğru inceliyor ve sonra arkasının sert, yuvarlak kabarıklığına doğru iniyor. Her bir kası taştan oyulmuş gibi, en küçük bir harekette bile incelikle esniyor.

Cildi yaşamın bir tuvali, şurasında silik bir yara izi, şurasında iyileşmiş bir çizik, her biri gücünün ve hayatta kalmasının sessiz bir kanıtı. Saçlarının alnına hafifçe dökölüşü, göğsünün ağır bir ritimle inip kalkışı
-Hepsi çok büyüleyici.

Ve onun elleri, o çok kolay alt edebilen eller, şimdi bana dokunuyor, kalçalarımın, göğüslerimin üzerinde geziniyor. Şefkatli olsalar bile, güçten, kabiliyetten bahsediyorlar. Kendi kaderini şekillendiren ve savunma gücüne sahip bir adamın elleri bunlar.

Bana dokunuşunda bir hürmet, her okşayışını hayranlığın tonlarıyla boyayan bir bağlılık var. Ve ona rehberlik ederken, onu en savunmasız evimin sıcak derinliklerine buyur ederken, paylaşılan sessiz bir vaat var - şimdi, bizim ve sadece bizim olan bu anın vaadi.

Dünya aramızdaki boşluğa daralıyor, tenime kondurduğu her öpücük en mahrem şiirlerden bir mısra gibi. Dokunuşunda bir sanat var, her okşayışında beni çözen bir şaşkınlık var, katman katman, ham ve açık olana kadar, varlığımın özüne kadar çıplak.

Ona, benim beklenmedik sığınağım haline gelen adama bakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında hayrete düşüyorum. Gücüne inanan bir zarafetle hareket ediyor, nazik bir dev beni nefessiz bırakan bir bağlılıkla bedenimin bahçesiyle ilgileniyor. Sıcaklığı içimi dolduruyor, şafağın serin sessizliğinde elle tutulur bir vaat, soğuğun tüm kalıntılarını kovuyor.

Benden aldığı her doruk noktası bir yıldız patlaması, varlığımın merkez üssünden yayılan bir hisler galaksisi. Usta elleri ve boyun eğmez iradesiyle yarattığı zevk fırtınasında bir gemi gibi ona yapışıyorum. İkimizi de ortak bir coşkunun uçuşuna götürürken adı dudaklarımda bir mantra, bir dua, bir yemin haline geliyor.

Ve sonunda kendi kurtuluşuna teslim olduğunda, o kadar derin bir bağlantıyla bakıyor ki, bunu ruhumda hissediyorum. Bu bir verme ve alma, öyle güçlü bir değiş tokuş ki, üzerimde herhangi bir sözün bırakabileceğinden daha silinmez bir iz bırakıyor.

Tutkumuzun yankıları kaybolmadan önce, çoktan onun kucağının sığınağını arıyorum. Kader gibi hissettiren bir kolaylıkla kendimi onun kollarına bırakıyorum. Burada, birlikteliğimizin ardından, onun tutuşunun gücüyle sarılmışken, rahatlıktan fazlasını buluyorum - bir tamamlanma duygusu.

Kulağımın dibinde kalbinin ritmi bir ninni, göğsünün yükselip alçalması beni varlığının huzuruna daha da derin çeken bir gelgit. Ona sokuluyorum, gözlerimi kapatırken içimden bir nefes kaçıyor, onun kollarında evimde olduğumu bilmekten memnunum.

Bu sessizlikte, sabahın ışıkları odaya yeni yeni sızmaya başlamışken, birlikteliğimizin ısıltısının tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor. Dışarıdaki dünya bekleyebilir, çünkü bu anlarda ben onunum, o da benim ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

Damien'ın kıkırdaması durgun havada titreşiyor, bizi bir battaniye gibi saran alçak, rahatlatıcı bir ses. "Biliyorsun," diye başlıyor, sesi

"Bu kadar sert olduğunu iddia eden biri için, kesinlikle yumuşak bir tarafın var."

Bir kaşımı kaldırıyorum, dudaklarımda bir gülümseme oynuyor. "Sert insanların da sevgiye ihtiyacı vardır, bilirsin. Ayrıca, sanırım bazı Bratva teğmenlerinin koca birer oyuncak ayı olduğunu yeni keşfettim."

Elini kalbinin üzerine koyarak gücenmiş gibi yapar. "Oyuncak ayı mı? Bu şimdiye kadar aldığım en büyük hakaret olabilir. Bilmeni isterim ki, ben de onlar kadar vahşiyim."

"Elbette," diye kabul ediyorum gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek, "vahşi bir oyuncak ayı o zaman. Sadece biraz daha... yoğun."

Damien eğiliyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. "Sadece bekle," diye fısıldıyor, heyecanla karışık bir söz, "Sana ne kadar yoğun olabileceğimi göstereceğim."

Ama o daha sözlerini hayata geçiremeden mide bulantısı beni ele geçiriyor ve şakacı sohbetimizi kısa kesiyor. "Bu düşünceni unutma," diyorum aceleyle, bir elimi karnıma bastırarak yataktan kayıyorum, "Sanırım biraz zamana ihtiyacım var."

Aceleyle banyoya giderken arkamdan endişeyle seslendiğini duyuyorum: "Mariya, iyi misin?"

Sesime hafiflik katmaya çalışarak geri aramayı başarıyorum. "Bana bir dakika verin; hemen döneceğim."

Kendi yansımam, dönüşmüş bir kadın, beni selamlıyor. Gölgeler ve ışıktan oluşan vahşi bir çağlayan olan saçlarım, kızarmış yanaklarıma tutku masalları fısıldıyor. Kuru bir kıkırdamayla yüzüme soğuk su çarpıyorum, sevişmemizin kanıtlarını duruluyorum ama sıcaklığını, anısını değil.

Geri döndüğümde Damien'ın endişesi elle tutulur bir hal alıyor ve gelişen bağımıza yeni bir katman ekliyor. "İyi misin?" diye soruyor, sesi endişelerime karşı nazik bir okşayış gibi.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, vücudunun kıvrımlarına geri kayıyorum, kolu üzerimde güven verici bir ağırlık oluşturuyor. Ama ona yaslanırken zihnimde bir şüphe fısıltısı dolaşıyor. İyi, dilime tam olarak oturan bir kelime değil. Tanımlanamayan bir şeyin alt akıntısı var, tam olarak kurtulamadığım bir huzursuzluk hissi.

Kalp atışları beni uykunun sınırına doğru sürüklerken, içimdeki bu ince değişimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Üzerimizde beliren tehlikenin gölgesi mi yoksa daha kişisel bir şey mi, ruhumun sessiz yerlerinde derinlerde kıpırdayan bir şey mi?

Şimdilik, soruların onun nefesinin yatıştırıcı ritminde biçimlenmeden ve cevaplanmadan sürüklenmesine izin veriyorum. Şafak hâlâ bizim ve birkaç değerli an için huzur da öyle.

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

DAMIEN

T Bratva'mızın kaderini değiştirebilecek bir göre ve başlarken, solgun şafak şehrin üzerine gri bir örtü seriyor. Bir gardiyanın kolalı üniformasını giydiğimde, kumaşın tenime srtndğn hissediyorum, oynamam gereken maskaralığın sürekli bir hatırlatıcısı. Elimde tuttuğum kimlik rozeti benim cankurtaran halatım; küçük plastik bir dikdörtgen, tüm ağırlığımı taşıyor. kardeşlerin zgrlğ.

Ruhumu rperten elik ve taştan yekpare bir yapı olan hapishanenin otoparkına giriyorum. Etrafındaki hava, içinde barındırdığı hayatlarla uğulduyor gibi görünüyor. Kapiya yaklaştığımda, düzenli gardiyanlar başlarını sallıyorlar - hepimizin parçası olduğu sıradan rutinin sessiz bir kabulü, ancak bugün benim için rutinden başka bir şey.

Duvarların içindeki hava, dezenfektan ve başka bir şeyin kokusuyla yoğun. Belki korku, belki de teslimiyet. Muhafızlar sıra sıra dizilmiş, üniformalı bir deniz, ben, kuzu postuna bürünmüş bir kurt, onların arasındayım. Kalbim kaburgalarıma karşı kesik kesik atıyor, korkudan değil - korkuyu uzun zaman önce geride bıraktım

-Ama yapmak üzere olduğum şeyin heyecanından.

Yoklama bir isimler senfonisi, her biri hapsedilmenin baskıcı melodisinde bir nota. Ancak uyumsuz ton, baş amirin keskin ve şphecisi sesi havayı kestiğinde ortaya çıkar.

"Öne çık! Kimsin sen?" Çelik kapanlar gibi gözleri üzerimde sabitlendi. "Tanıdık değilsin. Açıkla kendini."

Kelimeler ağır, her hece potansiyel bir tuzak. Ama ben hazırım. "Markus'un yerine bakıyorum," diyorum, sesim içimde kaynayan gerilimin hiçbirine ihanet etmiyor.

Bu benim hikâyem. Markus içerideki adamlarımızdan biri, bugün yerini aldığım ve üniformasını giydiğim adam. Hikaye sağlam, ama her an dağılabileceğini biliyorum.

Sessizlik bir yay kirişi gibi gergin bir şekilde uzuyor. Sonra müttefiklerim, davamıza sadık muhafızlar devreye giriyor. Güvenceleri pürüzsüz ve pratik. "O iyi. Markus hasta ve bu adam onun yerine geçiyor."

Amirin bakışları zırhımda bir çatlak olup olmadığını araştırıyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum, sadece işini yapan bir adamın sakın güvencesini veriyorum. Bir erteleme gibi hissettiren bir homurtuyla yoluna devam ediyor, dikkati listesindeki bir sonraki isme yöneliyor.

Yoklama sona erdiğinde ve gardiyanlar dağıldığında, kendime tek ve sessiz bir rahatlama nefesi veriyorum. Eylem devam ediyor, hapishanenin kalbine doğru attığım her adım kardeşlerime, onlara söz verdiğim kurtuluşa bir adım daha yaklaşmak demek.

Hapishanenin koridorları uzanıyor, ama bir işaret gibi hissettiren bir amaç duygusuyla, her dönüşü hesaplanmış bir riskle ilerliyorum. Sessiz bir aciliyetle hareket ediyorum, bakışlarım kapı numaraları ve geçen gardiyanların yüzleri arasında gidip geliyor, çoğunu tanımıyorum. Kardeşlerim Andrei ve Leo bu beton ve çelik kalenin içinde bir yerdeler ve onların beklentilerinin ağırlığını neredeyse omuzlarımda hissedebiliyorum.

Onları bulmak, jiletli tel yığını içinde iki iğne aramaya benzer. Üst düzey yetkililer onları genel nüfusun içine atmazdı; izole edilmiş ve ayrılmış olurlardı. Zaman, karşılayamayacağım bir lüks ve saatin her tik takında fırsat pencерem daralıyor.

Gözlem odasında kimlik kartımı okutuyorum, kilit tıklanıp kapı açıldığında içimde bir adrenalın dalgası dolaşüyor. Dijital gözlerden oluşan bir in, duvarları kaplayan ekranlar, her biri adamların hayatlarına açılan bir portal

içeride kafeslenmiş. İçerideki muhafızın, onu zapt etmeden önce varlığını fark etmesi için bir saniyesi bile yok, geçireceği gün için fısıltıyla özür diliyor.

Parmaklarım klavyenin üzerinde ustalıkla hareket ederek kamera üstüne kamera çekiyor. Monitörlerden gelen steril ışık yüzümü mavi ve yeşil tonlarına boyarken, ailemin tanıdık yüzlerini arıyorum. Göğsümde bir gerginlik, korku ve beklentinin karışımı bir his var.

Sonunda onları fark ettim. Andrei'nin çelik gibi kararlılığı parmaklıklar ardında bile belli oluyor. Leo'nun sakın tavrı tutsakken bile bozulmuyor. Hücreleri yan yana, bu acımasız yerde küçük bir merhamet hareketi. Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. Şimdilik iyiler.

Ama rahatlamak için zaman yok. Zihnim şimdiden bir sonraki adımları atmaya, bir plan oluşturmaya çalışıyor. Kaçışlarını düzenlemeye başladığım önümüzdeki birkaç dakika boyunca gözetim sistemi benim oyun alanım olacak. Sistemi manipüle ederek kardeşlerimin hücrelerine giden kör bir yol oluştururken kamera görüntüleri titriyor ve ekranlar kararıyor.

Rotayı ezberliyorum, keskin bir netlikle zihnime kazıyorum. Her nöbetçi devriyesi, her kilitli kapı, aşacağım engeller - çünkü aşmalıyım.

Gözlem odasından çıkıp, kılık değiştirmeden muhafız denizine karışıyorum. Temizlediğim yolla birlikte, geriye sadece zamanlama ve uygulama meselesi kalıyor. Yanımdaki silahın ağırlığını hissedebiliyorum, işler ters giderse nelerin gerekebileceğine dair korkunç bir hatırlatma.

Ama işin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğim.

Monitörlerdeki oynatma döngüsü kesintisiz; herhangi bir gözlemci için koridorlar sessiz, hücreler dolu kalıyor. Bir zafer heyecanı hissediyorum ama bu kısa sürüyor; daha yapacak çok iş var. Kardeşlerimin hücrelerinin kapılarını açarken elimdeki anahtarlar soğuk ve ağır. Ortaya çıkışım karşısındaki şaşkınlıkları aşikâr ama uzun açıklamalara ve duygusal kavuşmalara vakit yok. Kısa fısıltılarla onları beni takip etmeye çağırıyorum, ayak sesleri ıssız koridorda senkronize bir yankı oluşturuyor.

Bir yan geçide giriyoruz, kameralar varlığımızı görmüyor. Sağladığım uniformalar üzerimize tam oturdu. Andrei ve Leo, ömürlerini kılık değiştirerek geçirmiş adamların akıcılığıyla uniformaların içine girdiler. Mahkûmlar gardiyanlara dönüşürken dönüşüm hızlı oluyor, kaçma şansımız anında artıyor.

Yeni kıyafetimizin son detaylarını ayarlarken, Andrei'nin gözleri benimkilere kilitleniyor, her zamanki soğukkanlılığının ardında bir endişe fırtınası var. "Sandra," diyor ağzından, bir kocanın karısı için duyduğu korkunun ağırlığını taşıyan tek bir kelime. Başımı sallıyorum, içimi kemiren belirsizliğe rağmen kendimden eminim.

"O güvende. Şimdi oraya gidiyoruz."

Ama Andrei bir stratejist, zihni bizi şu anki durumumuza getiren ihaneti çoktan gözden geçirdi. "Bize kim ihanet etti, Damien?" diye soruyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. Başımı sallıyorum, hayal kırıklığım onunkinin aynası.

"Henüz bilmiyoruz. Ama ."

Leo'nun Andrei'nin omzundaki eli, odaklanması için sessiz bir emirdir. "Önce kaçalım, hesaplaşmayı sonra yaparız," diyor, bakışları çelik gibi. Onun varlığı sakinleştirici bir güç, durumumuzun aciliyetini hatırlatıyor.

Koridoru kontrol ediyorum, temiz. Başımı sallayarak hareket ediyoruz, hapishanenin steril ışığında üç gölge oluşuyor. Adımlarımız ölçülü ve hareketlerimiz kasıtlı. Bizi zapturapt altına almaya çalışan kurumun suretiyiz, ama yüzeyin altında azgın bir seliz, zaptedilemeyecek bir gücüz.

Her köşeyi dönerek ve her kapıyı atlayarak hapishanenin içinden geçiyoruz, bu da bizi özgürlüğe daha da yaklaştırıyor. Her adımda, bilinmeyen düşmanımızın ağırlığı üzerimize baskı yapıyor, neredeyse kaçışımızın verdiği rahatlamanın üzerine kara bir bulut gibi çöküyor. Sorular çalkalanıyor: Bizi kim sattı? İhanet ne kadar derine iniyor?

Ama Leo haklı, her şeyden önce buradan çıkmamız gerekiyor. Sonra, aramızdaki hainle ilgileneceğiz. Sıçan avı daha sonra gerçekleşecek ve gerçekleştiğinde Bratva adaleti hızlı ve acımasız olacak. Şimdilik, biz

Ŗu ana, bu duvarların hemen ötesinde bekleyen temiz havaya odaklanın.

Dışarıdaki hava berrak, hapishanenin steril sınırlarından sonra özgürlüğün kokusu sarhoş edici. Eve yanaşıyoruz, her birimiz duvarların dışındaki dünyanın sağlamlığını takdir etmek için bir an ayırırken motor sessizce rölantide çalışıyor. Ben dışarı adımımı atar atmaz ön kapı açılıyor ve Mariya bana doğru koşuyor, rahatladığı kucaklamasının sıklığından belli oluyor. Dudakları rahatlama, umut ve söylenmemiş yüzlerce vaatten bahseden bir öpücükle benimkini buluyor.

Roman ve Samuil hemen arkalarında, varlıkları hızlarının ve gizliliklerinin bir kanıtı. İkisi de asık suratlı, durumun ciddiyeti yüz hatlarına kazınmış. İçeride, evin sıcaklığı etrafımızı sarıyor, az önce kaçığımız hapishanenin soğuğuyla ve hala tenimize yapışan gerginlikle tam bir tezat oluşturuyor.

Oturma odası derme çatma bir komuta merkezine dönüşüyor, havada sigara dumanı ve acil konuşmaların alçak mırıltısı var. Andrei ve Leo, hâlâ hapishane solgunluklarının kalıntılarını üzerlerinden atmış, baskındaki olayları anlatıyor, ihanetimizin bulmacasını bir araya getirmeye çalışıyorlar. Sandra da orada, gözleri keskin ve hesapçı, sürüsünün arasında bir dişi kurt.

Mariya yanımda duruyor, eli kolumda sürekli bir baskı oluşturarak beni topraklıyor. Diğerlerinin onu ölçtüklerini, beklenmedik bir şekilde mevcut krizimizin merkezi figürü haline gelen kadını yeniden değerlendirdiklerini hissedebiliyorum. Gözlerinde yeni keşfettikleri bir saygı var; onun çelik gibi kararlılığını, ayrı durmaktansa bizimle birlikte durmaya istekli olduğunu görüyorlar.

Ailenin bir kez daha bütün olmasıyla, bir sonraki soruna geçiyoruz. Polise kim ihbar etti? İmparatorluğumuzu temelinden sarsan saldırıları kim düzenledi? Oda potansiyel şiddetle dolu, her bir kardeş bize karşi gelmeye cüret edenlerin üzerine cehennemi salmaya hazır.

"Sızıntıyı bulmamız gerekiyor," diyorum, sesim yaygarayı kesiyor. Tüm gözler bana, üvey kardeşime, aniden kurtarıcı rolüne soyunan kişiye dönüyor. "Bu ana yol açan her adımın, her anlaşmanın, her fısıltının izini sürmeliyiz."

Andrei başını sallıyor, yüzü acımasız bir kararlılık maskesi. "Türklerle başlayacağız," diye onaylıyor. "Onlar bariz bir seçim, ancak

içeriden birinin işi olma ihtimalini göz ardı edemeyiz."

Tartışma tamamen stratejiyle ilgili hale geliyor, her açıdan düşünürken planlar oluşuyor ve yeniden şekilleniyor. Mariya'nın kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor, desteğinin sessiz bir iletişimi. O da bu işte bizimle birlikte, kaderi Bratva'nınkiyle her zamankinden daha sıkı bir şekilde iç içe geçmiş durumda.

Gece derinleştikçe, her birimiz bize ait olanı korumak için savaşmaya hazır, kan ve sadakatle birbirine bağlı gölgelerden oluşan bir çember haline geliyoruz.

OceanofPDF.com

CHAPTER 20

MARİYA

LAntonov ailesinin çalışma odasının serin, süssüz duvarına yaslanarak, etrafımda dönen Bratva stratejisi kaosunda kendimi bir sükûnet adası olarak buluyorum.

Varlığı ringde yendiği dövüşçüler kadar hükmedici olan Anastasia, parmak eklemlerini neredeyse müzikal bir ritimle şaklatıyor, her şaklatma bir sonraki hamleye hazır olduğunu ilan ediyor. Valentina, kartal gibi gözleriyle odayı tarıyor, suikastçı içgüdüleri her kaymaya, her mırıltıya uyum sağlıyor. Ve bir zamanlar Bolşoy'un baş balerini olan Nikita, Leo'ya fısıldıyor; narin dış görünüşü, hayranlık duymaya başladığım dirençli özünü gizliyor.

Kadınlar arasındaki dostluk, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini gizleyen bir rahatlıkla ortaya çıkıyor. "Erkeklerimiz," diye söze başlıyor Anastasia, sesinde kuru bir mizah var, "bütün bu gösterişler, ama sorun hâlâ çözülmedi."

Valentina'nın genellikle çok kontrollü olan kahkahası, gerginliğe yumuşak ve melodik bir karşı koyuş olarak dışarı sızıyor. "Onları karmaşık saatler gibi düşünün; karmaşık, hassas ve en basit kum tanesiyle bile kolayca bozulabilen saatler."

Nikita'nın gözleri ortak bir anlayışla parıldıyor. "Arada sırada onları yeniden ayarlamamıza ihtiyaçları oluyor."

"Görünüşe göre her korkulan Bratva erkeğinin arkasında daha da korkunç bir Bratva kadını var," diye ekliyorum, bilmiş gülümsemeler ve sessizce onaylayan baş sallamaları kazanıyorum.

Bakışlarım kaçınılmaz olarak Damien'a yöneliyor. Nefes almak kadar doğal bir otorite havasıyla hareket ediyor, çabaları koordine ederken sesi sertleşiyor, talimatları sohbetin vızıltısını iyi bilenmiş bir bıçağın zarafeti ve keskinliğiyle kesiyor. Onu izlerken, içimde bir gurur dalgası hissediyorum.

-İşte sevmeye başladığım adam bu, güçlü ve inançlı bir adam.

Tartışma yoğunlaştıkça, kelimelerden ve iradelerden oluşan karmaşık bir dokuma gibi odada dolaşan teorileri ve önerileri içime çekiyorum. Birisi güvenlik kamerası kayıtlarının incelenmesi gerektiğini söylüyor; bir başkası mali işlemlerin en ince ayrıntısına kadar incelenmesini öneriyor.

Roman yüksek sesle düşünür. "Bu kargaşanın kökleri kurduğumuz yeni ticaret yollarına dayanıyor olabilir mi?"

Samuil, yüklü havada yankılanan derin tınlı sesiyle başka bir bakış açısını değerlendiriyor. "Peki ya İspanyollarla yapılan berbat anlaşma? Bunun serpintisi olabilir mi?"

Valentina dikkatleri üzerine çeken soğukkanlı bir netlikle araya giriyor. "İşin kişisel boyutunu göz ardı etmemeliyiz; bazen en derin yaralar işle ilgili değildir."

Onların değişimi potansiyel ve tehlikeden oluşan bir mozaik, Bratva'nın can damarı olan muammaya sarılmış bir muamma. Sadakatler ve ihanetler, hayatlarımızın belirlendiği karmaşık bir duvar halısı örüyor; tek bir gevşek iplik hepimizi çözebilir.

Toplantı fısıltıyla konuşulan strateji kümelerine ayrılırken düşüncelerim netleşiyor. Bu karanlık âlemde yeni olabilirim ama seyirci kalmayı reddediyorum. Damien'ın dünyası artık benim dünyam ve ne olursa olsun onun yanında duracağım.

Loş odadaki ekranların parıltısı ürkütücü bir ışık saçıyor, biz etrafımızda toplanırken, niyetli yüzlerden oluşan bir küme önümüzde titreşen görüntüleri yansıtıyor. Görüntüler ileri geri sarılıyor, sessiz bir film kaosa dönüşmeden önceki normallliği yeniden oynatıyor.

"İşte," diyor Roman, kadrajı arka planda gizlenen bir adamın üzerinde durdurarak, sahneye uymayan bir yüz, yaşayanlar arasında bir hayalet. Duruşu çok temkinli, bakışları çok dikkatli. Bu, yemek yiyen bir lokantacının ya da işini yapan bir garsonun duruşu değildir. Bu bir avcının hesaplanmış durgunluğu.

Samuil öne doğru eğilir, parmağıyla cama vurur. "Geri sar. Tekrar."

Döngüyü izliyoruz, müşterilerin ve personelin bir balesi, ta ki araya giren kişi bir kez daha görüne kadar. Her seferinde, arka planda dolaşan bir gölge gibi, asla etkileşime girmiyor, her zaman gözlemliyor. İncelikli bir şekilde lanetleniyor.

Andrei'nin eli yumruk şeklinde sıkılır. "Çok iyi zamanlanmış, çok temiz. "

Konuşma, spekülasyon ve strateji gelgitleriyle etrafımda dalgalanıp duruyor. Elimde olmadan içimde bir hayal kırıklığı düğümü hissediyorum. Bu bir suç dizisinden bir sahne değil; bu bizim gerçekliğimiz ve riskler daha yüksek olamazdı.

Damien'in sesi gürültüyü yararak dikkatimizi çekiyor. "Bu olayların bizi felç etmek için senkronize edilmiş bir dizi saldırı olarak düzenlenmiş olma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız."

Oda ağır bir sessizliğe gömülüyor, ima bir giyotin bıçağı gibi asılı kalıyor. Damien'a bakıyorum, profili konsantrasyonla kazanmış. Sezgileri keskin, muhtemelen dünyalarının tehlikeli sularında yıllarca gezinerek bilenmiş.

Nikita'nın yumuşak sesi sessizliği bozuyor. "Eğer durum buysa, bizi tanıyan bir düşmanla karşı karşıyayız demektir - rutinlerimizi, güçlü yanlarımızı, zayıflıklarımızı."

Anastasia başını sallıyor, gözlerinde şiddetli bir kararlılık var. "O zaman saflarımızı sıkılaştıralım. Cevapları alana kadar bu odanın dışında kimseye güvenmeyeceğiz."

"Bekle." Damien parmağını ekrana doğru kaldırır. "Gizemli adamımız biriyle buluşuyor."

Birini hayatım boyunca tanıdığım, diğerini ise anlamaya başladığımı düşündüğüm iki tanıdık figürü izlerken nefesim kesiliyor. Hareket ediyorlar.

ve etkileşimleri kısa ama uğursuz bir anlamla yüklüdür.

Ekrandaki yüzler hepimizin onları tanıyabileceği kadar netleşiyor.

Nefesim kesildi.

Babam Vadem Tarasov, politikacı gülümsemesiyle Oskar'ın elini sıkıyor. Anlayışımın ötesinde anlaşmalardan bahseden bir el sıkışma.

Kutu -o kadar zararsız ama bir o kadar da lanetli- babamın ellerinden Oskar'ın ellerine ölümcül içeriğini gizleyen bir yumuşaklıkla geçiyor. Oskar, sıradan bir görevi yerine getiren birinin rahatlığıyla kutuyu birazdan Damien ve Türk misafirlerini ağırlayacak olan masanın altına koyarken gözlerimi alamıyorum.

Kutuyu Oskar yerleştirdikten kısa bir süre sonra servis personelinin birinin fark ettiğini görerek ilerliyoruz. Kutuyu masanın altından mutfağın içindeki küçük bir sehpa taşındı - patladığı zamanki yerine. Damien'in hayatını kurtaran şey buydu.

Kalbim hızla çarpıyor, şaşırtıcı bir ihanet gün ışığına çıkıyor. Oskar, Damien'in gölgesi, koruyucusu, *benim* koruyucum olan adam. Ve babam, beni yetiştiren adam. Bu haince eyleme nasıl dahil olabilirler? İnançsızlık ve aydınlanma kasırgasına kapıldım.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Kelimeler korku dolu bir fısıltıyla ağızımdan kaçıyor. "Neden?"

Oda sessiz, keşfin ağırlığı hepimizi saran bir ilmik gibi. Damien'in bakışlarının üzerimde ağırlaştığını, elinin benimkine uzandığını hissediyorum. Öngörülemeyen bir ihanet denizinde yüzerken, dokunuşu beni topraklıyor, bir can simidi gibi.

Roman'ın sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Cevaplara ihtiyacımız var ve onlara dün ihtiyacımız var."

Samuil'in yumrukları sıkılı, öfkesi hissediliyor. "Oskar yıllardır bizimle birlikte. Onu ne değiştirmiş olabilir?"

Andrei'nin yüzü taş gibi, sesi soğuk ve sert. "İhanet her yerden, herkesten gelebilir. Aileden bile."

Her zamanki gibi stratejist olan Valentina söze karışıyor, sesi düz ama gözleri keskin. "Onlarla yüzleşmeliyiz. Eğer Oskar ve Vadem bu işin bir parçasıysa, bizi üst akla götürebilirler."

Öneri havada asılı duruyor, tehlike ve belirsizlikle kaplı bir yol. Babamla aramızdaki geçmişin, söylenmemiş tüm sözlerin, hayal kırıklıklarının ve şimdi de onun bu vefasızlığının ağırlığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Damien, "Oskar öldü," diye belirtiyor. "Geriye sadece yeni kayınpederim kalıyor."

Nikita'nın nazik eli omzumda duruyor. "Mariya, bunun bir parçası olmak zorunda değilsin."

Başımı sallıyorum, kararlılığım sertleşiyor. "Hayır, nedenini bilmem gerek. Bu kadarını hak ediyorum."

Anastasia'nın başını sallaması bir dayanışma, varlığı ise bir güç kalesi. "O zaman biz de seninle olacağız."

"Başka bir soru daha var," diye araya giriyor Andrei. "Onun tüm bunların bir parçası olmadığını nereden biliyoruz?" Bana doğru başını sallıyor.

"Ne?" Damien kelimeyi hırıldayarak söylüyor. "Sence bize ihanet mi etti?"

"O yeni gelen biri," diyor Roman. "Ve Vadem'in kızı olduğu gibi küçük bir ayrıntıyı da göz ardı edemeyiz. Bizim hakkımızda bilgi edinmek için onu ailesiyle evlendirmesi onun için avantajlı olur, değil mi?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kendimi savunmak için aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sonra, "Ben böyle bir şey düşünmezdim!" Sonunda araya giriyorum. "Damien'ı öldürmek mi? Asla yapmam!"

Gerginlik odada bir yılan gibi kıvrılıyor, nefesi ve düşünceyi boğan somut bir varlık. Sert ve inatçı gözler bana sabitlenmiş, şüpheleri boğazıma saplanmış bir bıçak gibi. Ben burada bir yabancıyım, onların çöküşünü düzenlemiş olabilecek bir adamın kızıyım, masalarındaki potansiyel bir Yahuda'yım. Hava

güvensizlikle dolu; bakışları beni ezmek isteyen kolektif bir ağırlık.

Damien'in sesi artan sessizliği kesiyor, sert ve kararlı. "O bunun bir parçası değil," diye iddia ediyor, bana olan inancı onların şüphelerine karşı bir kalkan. "Mariya'nın sadakati burada söz konusu değil."

Damien'in bu kadar çabuk benim tarafımı tutması midemi biraz serinletiyor. Yine de grubun geri kalanı ikna olmaktan çok uzak.

Odada bir tartışma ve protesto korusu patlak veriyor; her ses korku ve ihtiyatla katmanlanıyor. "Nasıl emin olabiliriz?" Valentina'nın sorusu bir hançer gibi keskin ve ölümcül, daha önce bana karşı olan sıcaklığı aniden kayboldu.

"Bunu riske atamayız," diye ekliyor Samuil, bakışları hiç kırılmadan.

Andrei'nin sözü nihai, kaderimi mühürleyen bir karar. "O kalamaz."

Damien'in eli benimkini buluyor, kargaşanın ortasında bir can simidi. "Onu Finlandiya'ya götüreceğim," dedi. "Tüm bunlardan uzakta, güvenli bir eve."

Gözyaşlarımı içimde bırakma düşüncesi, güvenlik için bile olsa Damien'dan koparılma fikri kalbimde yeni bir yara açıyor. Ama onun dokunuşu, sarsılmaz bakışları bana bunun tek yol olduğunu söylüyor. "Finlandiya," diye tekrarlıyorum, sesim sadece bir fısıltıdan ibaret. "Yalnız mı?"

Damien'in yüz hatları sertleşiyor, çenesinin hatları kararının ağırlığıyla sertleşiyor. "Güvenliğinizi sağlamanın tek yolu bu," diye ısrar ediyor ama dokunuşu rahatlığını kaybetmiş.

Elimi çekiyorum, içimden boş bir kahkaha kaçıyor. "Yani bu kadar mı? Beni öylece gönderiyor musun?" Kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum.

Sandra bir adım öne çıkıp beni bir kez daha süzüyor. Sanırım tüm kadınlar arasında şu anda benden en az şüphe duyan o. "Damien, emin misin?"

"Öyleyim," diye araya giriyor, sözleri tartışmaya yer bırakmıyor. "Şafakta ayrılıyor."

Protestolar tekrar yükseliyor ama Damien korkularına karşı sağlam duruyor. Bana dönüyor, bakışları benimkilere kilitleniyor, beni koruyacağına dair sessiz bir yemin ediyor, hatta

kendi kanından.

Ama sözleri aramızda bir uçurum açılmış gibi hissettiriyor. "Güvenliğim için," diye fısıldıyorum acı acı, ironi gözümde kaçmıyor.

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve her adımım düşüncelerimin karmaşasında bir noktalama işareti olarak odadan çıktım. Tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, dünyam haline gelen adamdan uzaklara, Finlandiya'ya gönderildim. Kapı arkamdan çarpıyor, kalbimdeki kargaşada yankılanan bir yankı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

DAMIEN

T Kapı Mariya'nın arkasından çarpıyor, öfkesinin yankılanan bir ilanı ve bir an için felç oluyorum, aileme karşı görevim ve onun peşinden gitme arzum arasında kalıyorum. Andrei'nin eli omzumda.

Sesi alçak bir dayanışma gürültüsüydü ve beni gerçekliğe geri döndürdü. "Doğru kararı verdin, Damien," diye beni temin ediyor, ama sözleri soğuk bir teselli.

Onu silkeleyip atıyorum, huzursuz bir enerji beni ileri itiyor. Mariya parçalanırken burada öylece duramam. İzini takip ediyorum, onu sığınağı haline gelen odada buluyorum, hıçkırıkları çiğ bir yankı.

İçeri girdiğimde bana doğru dönüyor, gözleri kızarmış ve öfkeli. "Beni yine mi uzaklaştırıyorsun?" diye suçluyor, sesindeki incinmişlik yanımda keskin bir diken gibi.

"Bu senin iyiliğin için," diye cevap veriyorum, her kelimesi kül tadında olsa da. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ama o köşeye sıkışmış bir hayvan gibi, incinmiş ve ihanete uğramış bir halde.

"Gitmek istemiyorum," diye yalvarıyor ve sesindeki çiğ dürüstlük beni kırıyor.

"Biliyorum," diye nefes alıyorum, sesim onunkini yansıtan bir acıyla karışık. "Ama senin güvenliğini riske atamam, Mariya. Şimdi olmaz. Etrafımızdaki her şey parçalanırken olmaz."

Başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ama durum bu, Damien. Ne zaman bir şeyler ters gitse, gitmek zorunda kalan ben oluyorum. Senin için bir yükten başka bir şey değil miyim?"

"Hiç de öyle değil," diye ısrar ediyorum, ellerim yüzünü kavrayıp gözyaşlarını silmek için uzanıyor. "Sen benim her şeyimsin, bu yüzden güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

Kendine rağmen dokunuşuma eğiliyor, titreyen bir nefes kaçıyor. "Evden zar zor çıktık, Damien. Ya geri gelirlerse? Ya hata yapmamızı bekliyorlarsa?"

Onun korkuları benimkileri yansıtıyor, içimde ağır ve soğuk bir korku var. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu işi halledeceğim ve sonra senin için geleceğim. Tekrar birlikte olacağız."

Mariya'nın cevap verdiği sessizlik ağırdır, inançsızlığı ve algılanan ihanetin acısıyla doludur. "Benim bununla bir ilgim olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Sesi çatlıyor, suçlama ve acının ağırlığını taşıyor. "Ben babam için çalışmıyorum. Ne yaptığını anlamıyorum!"

Ona sadece başımı sallayabiliyorum, sesim göğsümle boğazım arasında bir yerde takılı kalıyor. "Senin bununla bir ilgin olmadığını biliyorum. Ama yine de... bu diğerlerine iyi görünmüyor. Bunu anlamalısın." Sanki bu konuda söylenecek başka bir şey yokmuş gibi iç geçiriyor. "Tren biletini kendim halledeceğim ve seni uğurlamak için orada olacağım," diyorum söz vererek, ama kelimeler boş geliyor, içindeki fırtınaya yetersiz bir teklif.

Acı içinde dönerek uzaklaşıyor ve eşyalarını toplamak için geri çekiliyor. "Mariya," diye başlıyorum, sesim alçak ve sabit, "Buradaki kötü adam ben değilim."

Başını kaldırıp bakmıyor, elleri sakinliğinin aksine çılgınca bir enerjiyle hareket ediyor. "Kesinlikle öyle hissettiriyor," diye mırıldanıyor.

Odayı üç adımda geçiyorum, ellerim onunkileri yakalıyor, çılgınca titremelerini yatıştırıyor. "Beni dinle," diye ısrar ediyorum, bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Son birkaç aydır yaptığım her şey, verdiğim her karar senin içindi, seni güvende tutmak içindi."

Gözleri korku ve özlem karışımı bir duyguyla dolup taşıyor. "Beni göndermek anlamına gelse bile mi?" Sesi ancak bir fısıltı, meydan okumayla sarmalanmış bir yalvarış.

"Özellikle de o zaman," diye onaylıyorum, eğilip alnına bir öpücük konduruyorum, sessiz bir hayır duası gibi. "Sana bir şey olursa mahvolurum."

Kolları belime dolanıyor, sanki fırtınasındaki çapa benmişim gibi bana yapışıyor. "Bunun sonsuza dek sürmeyeceğine söz ver" diyor, sesi göğsümde boğuklaşıyor.

"Söz veriyorum," diye yemin ediyorum, söylenmemiş her kelimeyi, paylaşılan her rüyayı anlatan bir öpücükle mühürlüyorum. "Senin için geleceğim, Mariya. Bu sadece bir duraklama, bir son değil."

Orada duruyoruz, birbirimize sarılmışız, odanın ötesindeki dünya uzaklaşıyor. Bir an için sadece biz varız; Bratva yok, ihanetler yok, yaklaşan tehditler yok. Sadece Damien ve Mariya, her şeye rağmen inatla bir arada atan iki kalp.

"Yemin et."

"Yemin

ederim."

Daha önceki anlaşmazlığımızın fırtınası yerini tamamen farklı bir fırtınaya bırakıyor -Arzu ve derin, sızlayan bir ihtiyaç. Dudaklarımız özürler ve vaatlerden bahseden bir öpücük çağlayanında buluşuyor, her dokunuş hissettiğimiz açlığın bir kanıtı.

"Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?" Dudaklarımla çenesinin çizgisini takip ederken, dokunuşumun altında nabzının hızlandığını hissederek soruyorum, kelimeler özlemle bağlanıyor.

"Kesinlikle," nefes alıyor, elleriyle tişörtümü çekiştirip beni kendine yaklaştırıyor. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Onun kesinliği benim felaketim. Dikkatli bir hürmetle, kıyafetlerini narin parçalar halinde soyuyorum ve hayran olduğum yumuşak, güzel formunu ortaya çıkarıyorum. Bakışlarımdaki savunmasızlığı çok değerli, içimde arzumun sıcaklığına rakip olan koruyucu bir sıcaklık uyandırıyor.

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve duyguların karışımıyla dolu. "Damien," diye fısıldıyor, sesi kalbimi saran bir duyguyla yüklü.

"Beni bunaltıyorsun Mariya," diye itiraf ediyorum dudaklarımı bir kez daha dudaklarına indirirken. "Tüm doğru yollarla."

Öpüşmelerimiz derinleşiyor, dakikalar öncesinin yürek parçalayıcı alışverişleri yerini artık sadece kelimelerle sınırlanamayacak bir tutkuya bırakıyor. Nazik ama ısrarcıyım, ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için her hareketimi bilinçli yapıyorum. Onu sevgimle, kollarımla sarmak, dünyadaki tek kadınmış gibi hissetmesini sağlamak istiyorum.

Mariya önden gidiyor, narin parmakları beni kalan giysilerimden kurtarmak için ustalıkla çalışıyor.

Dudakları kısa süre sonra sikimin üzerinde, sıcak ve davetkâr bir şekilde beliriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bu his enfes, boğazımdan derin bir inilti çıkaran yoğun bir zevk dalgası. Onun dokunuşunun doğruluğunda kayboluyorum.

Ona tapınma sırası bana geldiğinde, bunu hararetle yapıyorum, ağzım teninin yumuşaklığını keşfediyor, tadının tadını çıkarıyor, her iç çekişini ve inleyişini hafızama kaydediyorum. Ortaya çıkardığım dalgalara teslim oluyor, kararlı bakıcılıklarım altında zirveye ulaşan bir zevk senfonisi.

Ve o güzel, terk edilmişliğiyle ruhani, zihnimin tuvaline kendini kazıyan bir görüntü. Ona karşı hissettiklerimin ikiliği içimde kabarıyor.

-Onu korumak için duyduğum şiddetli ihtiyaç, onu benim olarak sahiplenmek için duyduğum çığ, ilkel dürtüyle çatışıyor.

Oda, aramızdaki sıcaklıktan başka bir şey kalmayana kadar kayboluyor, birbirimizi ömür boyu inşa ediliyormuş gibi hissettiren bir yoğunlukla keşfederken tenin tene sürtünmesi. Dudaklarımla vücudunun kıvrımlarını izliyorum, her kıvrım coşkuya giden bir harita, yumuşak iniltileri ruhumun derinliklerini harekete geçiren bir melodi.

Parmakları sırtımda gezinerek beni daha da yaklaştırıyor ve sadece onun doyurabileceği bir açlıkla tereddüt etmeden itaat ediyorum. Daha fazlası için sessiz bir yalvarışla altımda kavisler çiziyor ve ben de ona tutkulu, derin bir

Her biri bir öncekinden daha ısrarlı itişler. Birbirimizin içinde kayboluyoruz, kucaklaşmamızın ötesindeki dünya, uzak bir fısıltıdan başka bir şey değil.

Ritmimiz, gerçekliğe olan kırılgan bağımızı parçalamakla tehdit eden, yukarıya doğru sarmallaşan ortak bir zevki yoğunlaştırıyor.

Dalga sonunda kırılıyor ve ben onun derinliklerinde patlıyorum, bizi ezici bir his telaşı içinde sürüklüyor. Sanki şafağı engelleyebilecek ve bu gecede sonsuza dek kaybolabilecekmişiz gibi birbirimize sarılıyoruz.

Sanki birleştirdiğimi bilmediğim bir yapbozun eksik parçasıymış gibi bana o kadar mükemmel uyuyor ki. O yer değiştirirken, gözleri benimkileri arıyor, aramızda sessiz bir konuşma geçiyor, kelimeleri aşan bir anlayış.

Kabul ettiğini fısıldadığında, sesi kalp atışlarımın gümbürtüsüyle yankılanan yumuşak bir melodiye dönüşüyor.

"Evet, gideceğim," diyor ve bu sözler göğsümde tatlı bir sızı, bir rahatlama ve keder paradoksu yaratıyor.

Onun gidişini, kilometrelerce ayrı kalmayı ve sessizliği düşünmek bile acı verici. Bu o kadar keskin bir düşünce ki, korunaklı kalbimin katmanlarını oyuyor ve kendime asla kabul etmeme izin vermediğim bir kırılganlığı ortaya çıkarıyor.

Nazik dokunuşu, alnımdaki bir tutam saç okşayışı bir merhem gibi geliyor ama aynı zamanda yaklaşan kayıp hissini de keskinleştiriyor. Sanki kendi irademle yollarımızı birleştirebilir ve kaderin bizim için çizdiği rotayı değiştirebilirmişim gibi ona daha sıkı sarılıyorum.

Onun kucağında, hem onu korumak için uzağa göndermek zorunda olan hem de onu kollarımla koruyarak yakınımda tutmak isteyen bir adamım. Bu ikilem, ruhumun derinliklerinde devam eden yeni bir savaş cephesi.

Onun varlığı, soluduğum hava kadar hayati bir gereklilik haline geldi ve onun yokluğu düşüncesi, acımasız bir netlikle beliren bir hayalet. Ama onu dünyama bir gölge gibi yapışan tehlikeden korumak için seçmem gereken yol bu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 22

MARİYA

Tabah ayaz ve havada karnıma çöken soğuk korkuyu yansıtan bir serinlik var. Tren istasyonuna yaklaşırken, şehrin gürültüsü dönüyor, sessiz dramdan habersiz

Damien'in şık arabasında ortaya çıkıyor. Çantamı, geçici de olsa geride bıraktığım dünyaya uzanan bir can simidi gibi sıkıca kavıyorum.

Damien'in yanımdaki varlığı bir sıcaklık kalesi, eli buluyor, dokunuşu topraklıyor. Birlikte yürüyoruz, perona yaklaştıkça istasyonun gürültüsü daha da artıyor. Eğiliyor, nefesi kulağıma fısıldıyor, bana Helsinki'de bekleyen bağlantının ayrıntılarını veriyor. "Parola Kuzey Işıkları," diyor, "ve yanıt 'sadece gökyüzü şarkı söylediğinde'."

Kelimeler gizli bir büyü, bir güvenlik vaadi gibi geliyor, ama göğsümdeki ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyorlar. Platforma ulaştığımızda hızımız yavaşlıyor ve sanki her saniyenin geçtiğini, her birinin ayrılığımıza bir adım daha yaklaştığını hissedebiliyorum.

Uçağa binme vakti geldiğinde, dünya durmuş gibi görünüyor, anons sesleri ve yolcuların gevezelikleri sessiz bir fonda kayboluyor. Damien beni kendine çekti. Dudaklarımız buluşuyor ve o öpücükte her şey var - korku, özlem, geri dönmek için sessiz bir yalvarış. Ona çapamış gibi tutunuyorum, uzaklaşmak düşüncesi kalbimi acıtıyor.

Geri adım attığımda gözleri benimkilere kilitleniyor, yeşil derinliklerinde bir duygu fırtınası dönüyor. "Dikkatli ol," diye mırıldanıyor ve bu iki kelimedede yüksek sesle söyleyemediği her şeyi duyuyorum.

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve trene adım atıyorum. Bir koltuk bulup elimi cama dayıyorum ve onun orada dikilmesini izliyorum. Tren ileriye doğru yalpalıyor ve mesafe arttıkça aramızdaki bağ gerilmiş, gergin ve değerli bir iplik gibi hissediliyor.

Tren beni bildiğim hayattan uzaklaştırarak yola koyuluyor ve bakışlarım pencereimin önünden geçen manzaraya takılıyor. Her geçen kilometrede son öpücüğümüzü zihnimde yeniden canlandırıyor, onun sesine tutunuyor ve Helsinki semalarının yakında şarkı söyleyeceğini umuyorum. Tren hızlandıkça perona, kalabalığın arasında duran kocama doğru bir kez daha bakıyorum. Gülümsemesinde uzaklara ulaşan ve beni bir battaniye gibi saran bir sıcaklık var. Bir elini kalbine doğru kaldırıyor, sessiz bir mesaj veriyor: "Sen buradasın, benimlesin."

Şehrin sert mimarisi yerini, sabahın erken saatlerindeki sisin bir örtü gibi yere yapıştığı geniş kırsal alana bırakıyor. Kız kardeşim Helena'nın düşünceleri zihnimde endişe ve umutla karışarak yol alıyor. Onun güvende olması, yarasının söyledikleri kadar küçük olması ve bakıcıları tarafından çevrelenmiş bir şekilde iyileşiyor olması için dua ediyorum.

Düşüncelerim Damien'a, bu kadar kısa sürede benim için çok şey ifade eden adama geri dönüyor. Biriyle birlikte olmayı bu kadar çok istemek ama yokluğunun onun için bir kalkan olduğunu anlamak garip bir duygu. Tüm bunların çelişkisi kalbimi acıtıyor. Genellikle mantığımla zincirlediğim hayali bir parçam, Damien'ın trenin peşinden geldiği, kararlılığının mantık ya da tehlike tarafından engellenmediği küçük bir hayale dalıyor.

Onu bir masal kitabından fırlamış bir kahraman gibi kapıdan girerken, beni kollarının arasına alırken ve başımıza ne gelirse gelsin birlikte göğüsleyeceğimizi söylerken hayal ediyorum. Elbette aptalca, çocukça bir fantezi, ama tren kompartımanının sessizliğinde, kimsenin kızardığını görmediği bir ortamda, bu hayalin beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Tren devam ediyor, beni ondan daha da uzaklaştırıyor ama Damien'in o son görüntüsü, eli kalbinin üzerinde, dudaklarındaki o gülümseme hafızama kazınıyor. Bu, hiçbir mesafenin yarattığımız şeyi azaltamayacağına dair sessiz bir söz. Ve bu görüntüye tutunarak, trenin temposunun beni huzursuz bir uykuya daldırmasına izin veriyorum, olabileceklerin hayalleri korku ve yalnızlığın gölgelerini kovalıyor, gardım farkında olmadan hareketin tesellisinde kayıyor. Ama bu kırılğan bir huzur, çok erken paramparça oldu.

Gözlerimi kırıştırarak uyandığımda yalnızlığımın işgal edildiğini görüyorum; üç takım elbiseli figür şimdi yakınlardaki koltukları işgal ediyor. Her nefes alışımda göğsümün etrafını saran soğuk bir endişe ipliği içime işliyor. Belirgin bir şekilde yersizler, keskin kıyafetleri ve tavırları sabah trenine binen yorgun yolcularla tam bir tezat oluşturuyor.

İçgüdülerim çılgık atıyor, yabancı bakışlarını, çok keskin, çok farkında olan gözlerini algıladıkça her duyum yükseliyor. Bana en yakın olanı kıpırdıyor ve ışık ceketinin içine sıkıştırılmış metalik bir şeyden parlıyor; hafifçe gizlenmiş ama tehdidini açıkça belli eden bir silah. Kalbim küt küt atıyor, adrenalinim yükseliyor ama yine de yüz hatlarıma bir sakinlik maskesi takıyorum.

Adamlardan biri ince bir hareket yapar, görünmeyen bir suç ortağına sessiz bir komut verir. Bir an sonra, acil durdurmanın tiz alarmı havayı deler. Tren, adımlarının ortasında yaralanmış bir canavar gibi, inleyerek durur ve koridorda bir panik dalgası yayılır.

Ani yavaşlamanın kaosunda, yırtıcı bir hassasiyetle hareket ediyorlar. Hedeflerinin ben olduğumu biliyorum, yalnız ve savunmasızım. Birkaç dakika önce bana bir şeylerin ters gittiğini söyleyen sessiz sezgilerime kulak vermediğim için zihinsel olarak kendime lanet ediyorum. Adamlar yaklaşıyor ve içim parçalanarak anlıyorum ki Türk mafyasından olmalılar, son zamanlarda yaşanan olayların intikamını almak istiyorlar ya da belki de bu görünmeyen savaşın bir devamı.

Yardım istemek için zaman yok, el uzatmak için şans yok. Tabanca sessiz bir şiddet vaadi, adamların gözleri ise soğuk ve hesapçı. Tek başımayım ve Damien'in dolaylı olarak verdiği hayatta kalma dersleri artık tek umudum. Tren tamamen durduğunda, adamlar ayağa kalkıyor ve hızlı bir hareketle beni koltuğumdan kaldırıyorlar, beni koridora doğru yönlendirirken kolumu sıkıca kavıyorlar.

Kabin kapısı, rahatsız yolcuların korusu ve kondüktörün acil soruları eşliğinde kayarak açıldı. Çakıllarla kaplı zemine çıkarıldım, sabah havasının soğuğu, birkaç saat önce Damien'ın kucağında hissettiğim sıcaklığa kıyasla keskin bir ısırdı. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği içime işliyor; kaçırılmış, yalnız ve niyeti bilinmeyen bir düşmanın elindeyim.

Trenden uzaklaşırken korku beni sarıyor, ama onun altında bir meydan okuma ateşi parlıyor. Ben Mariya Tarasova-Sidorova'yım. Başı dertte bir genç kız değil, en güçlülerden ders almış kadını. Beni gafıl avlamış olabilirler ama kan davalarının karanlığına sessizce gömülmeyeceğim. Damien'ın sözüne, kalbinin üzerindeki elinin görüntüsüne tutunacağım ve ne pahasına olursa olsun ona geri dönmek için savaşıacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

MARİYA

Pnsanlar istasyona üşüştü, dikkatleri trenin aniden durmasına çekilmişti, şaşkınlıkları kaçırılmam için mükemmel bir kılıftı. Sırtıma saplanan silah, götürülürken çılgılık dair buzbir güvence. Uzakta.

Sesleri istasyonun gürültüsünün üzerinde yükseliyor ve aklımda hiçbir şüphe bırakmıyor - onlar Türk, Damien'in savaştığı adamların ta kendileri. İçimden bir korku ürpertisi geçiyor. Benden ne istiyor olabilirler ki? Bir pazarlık kozu mu? İntikam mı? Durumun ciddiyetini, Damien'la olan ilişkim yüzünden içinde bulunduğum tehlikeyi fark ettiğimde kalbim hızla çarpıyor.

Beynimi zorluyorum, işe yarar ifadeleri, şu anda bana yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi çevirmeye çalışıyorum ama korku düşüncelerimi bulandırıyor. Bir planları olmadan beni almazlardı ve tek umudum Damien'in planları gerçekleşmeden beni bulması.

Beni bir araca bindirirlerken, dışarıdaki dünya bir renk cümbüşüne dönüşüyor, kapılar kapanırken sesler de kayboluyor. Sessizlik içinde kalıyorum, motorun boğuk uğultusu tek yoldaşım. Zihnim kaçış, hayatta kalma ama hepsinden önemlisi Damien'la ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Yüzü, dokunuşu, öpücük vaadi... Hepsi şimdi uzak bir anı gibi geliyor, zalim bir kader tarafından elimden alınmış.

Aracın içi tütün ve korku kokan klostrofobik bir alan. Hızla uzaklaşırken, düşüncelerim her biri bir öncekinden daha korkutucu olan yüzlerce farklı yöne dağılıyor. Damien beni bulana kadar kendimi güvende ve hayatta tutmak için bir plan, bir strateji geliştirmeliyim.

Araç nihayet durduğunda, tamamen yabancı hissettiren bir dünyaya srkleniyorum. Köy, alacakaranlığa karşı gri bir leke, çoktan unutulmuş bir yer. Duygusuzca içine itildiğim ofis de aynı derecede ıssız. Duvarlar soyuluyor ve hava çaresizlik kokuyor.

Bir adam orada heykel gibi oturuyor. Gözleri sanki yaşadığı her kaybı temsil ediyormuşum gibi bana sabitlenmiş. Kendisini Ahmet şahin olarak tanıtıyor ve kanım donuyor. "Bayan Sidorova," diye başlıyor, sesi aldatıcı bir sakinlikte. "Kendinizi talihsiz bir durumda bulduğunuzu görüyorum."

içimi tırmalayan korkuya rağmen dik oturuyorum. "Damien'ın ne yaptığını düşünüyorsun bilmiyorum ama yanılıyorsun," diye iddia ediyorum, sesim hissettiğimden daha güçlü çıkıyor.

Ahmet'in dudakları neşesiz bir gülümsemeye dönüşür. "Senin Damien benim adamlarımı öldüren bir tuzak kurdu. İyi adamlar."

"Hayır," diye başımı hararetle sallıyorum. "Yapmaz. Bir hata oldu." "Bir hata mı?" Alay ediyor. "Bugünlerde bombalara böyle mi diyoruz?"

"I..." Sesim titriyor ama devam ediyorum. "O bombayla neredeyse kendisi ölüyordu. Bir anlaşma yapmaya çalışırken neden seni hedef alsın ki?"

Ahmet sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni değerlendiriyor. "Sen onun karısısın ama çok az şey biliyorsun. Onun dünyası yüreği zayıf olanlara göre değil ve görünüşe göre sen de çapraz ateşin ortasında kalmışsın."

"Sana hata yaptığını söyleyecek kadar biliyorum," diye ısrar ediyorum, ellerim yumruk haline geliyor. "Damien senin düşmanın değil."

"Belki de isteyerek değil," diye kabul ediyor Ahmet. "Ama sonuç aynı. Böyle bir hakaretin cevapsız kalmasına izin veremeyiz."

"Yani ona ulaşmak için beni kullanmayı planlıyorsun," diyorum. Bunu inkâr etmiyor. "Göze göz, Bayan Sidorova. Damien'ınız Şahin ailesine karşı gelmenin bedelini öğrenecek."

"Babam," diye başlıyorum, içimde yeni bir öfke dalgası yükseliyor. "Onun bununla ne ilgisi var?"

Ahmet'in bakışları kararıyor. "Vadem Tarasov ittifakların değerini bilen bir adam. Kocanıza güvenilmemesi gerektiği mesajını ilettili."

"Eminim öyledir. İkinizi de öldürmeye çalışan gerçekten o olduğuna göre."

Tükürdüm. Ahmet eğlenmiş görünüyor, belli ki bana inanmıyor.

"Babanın beni öldürmeye çalıştıktan sonra bana gelip kocanı ortadan kaldırmaya yardım etmeyi teklif edeceğine inanmamı mı istiyorsun? Beni ne sanıyorsun?"

Damien'ı, kurmaya başladığımız hayatı, onun bana bakışını düşünüyorum ve içimde bir şeyler sertleşiyor. Ahmet'le babam hakkında tartışmanın bir anlamı yok. "Kazanamayacaksın," diyorum sessizce ama inanarak. "Damien benim için gelecek."

Ahmet yavaşça başını salları. "Buna güveniyorum."

Sessizliğe , aklım başımdan gitti. Bu sadece bir kaçırılma değil; başka bir savaş ilanı. Ve ben savaş alanıyım.

Adamlar beni odadan dışarı sürüklerken üzerimdeki tutuşları demir gibi, inatçı ve soğuk. Kurtulma çabalarım nafi; beni arabaya iterken sinir bozucu bir kolaylıkla idare ediyorlar. Yolculuk keskin dönüşler ve sarsıcı duraklamalardan oluşan bir bulanıklık içinde geçiyor ve kafam karışıyor.

Araba nihayet durduğunda kalbim sıkışıyor. Uçak motorlarının sesi havayı dolduruyor ve jet yakıtının kokusu mide bulandırıcı.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim beni ele geçirmekle tehdit eden paniğe ihanet ederek talep .

"Türkiye," diye sert bir cevap geliyor aniden yanımda beliren Ahmet'ten. Varlığı uğursuz bir bulut gibi, karanlık ve soğuk.

Dehşet mideme ağır bir şekilde yerleşiyor. Türkiye - Damien'dan ve hızlı bir kurtarma umudundan uzakta. Hikâyemin burada, yabancı bir ülkede, ölümcül bir intikam oyununda bir piyon olarak sona erebileceği düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

DAMIEN

Tarasov konağı zenginliğin ve aşırılığın şatafatlı bir anıtı gibi duruyor. Her bir balkonu ve penceresi bir öncekinden daha süslü, beyaz mermer ve altın oluşan göz alıcı bir yapı olarak araziye yayılmış durumda. Ayın bakışları altında, zenginliğin ve zevksizliğin bir işareti olarak bize geri bakıyor.

Gölgelerin arasında çömelmiş, gözlem yapıyoruz. Üç muhafız çevrede devriye geziyor, adımları metodik ama yüzleşmek üzere oldukları cehennemin farkında değiller. "Sistem çöktü," diye Leo'nun sesi kulaklıklarımızdan duyuluyor.

"İyi iş Leo. Hadi gidelim," diye fısıldayarak kardeşlerime işaret ediyorum. Hayalet gibi ilerliyoruz, her birimiz bir muhafızı etkisiz hale getirmekle görevlendirildik.

Hedefimi görüyorum, konağın abartılı dış hatlarına kazınmış bir siluet. Yaklaşıyorum, hareketlerim gece esintisi kadar sessiz. Bir kol mesafesinde, hızlı hareket ediyorum. Kolum yılan gibi boynuna dolanıyor ve onu bayıltmaya yetecek ama öldürmeyecek bir baskı uyguluyor. Hantal ve hantal vücudu bana doğru yığılıyor ve onu dikkatlice yere indiriyorum.

"Gardını indir," diye mırıldanıyorum kulaklığa.

" de öyle," diye onaylıyor Andrei, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor.

"Üçüncü muhafız çıktı. Temiziz." Roman'ın sesi de aynı şeyi söylüyor.

Malikânenin içinde lüks çok baskındır. Salonlar pahalı sanat eserleriyle bezenmiş ve odaları konfordan ziyade zenginliği haykıran mobilyalar dolduruyor. Pelüş halıların üzerinde sessizce yürüyoruz, görevimiz zihnimizde net.

Kulaklıklar üzerinden yapılan konuşmalar minimum düzeyde, her birimiz elimizdeki göreve odaklanmış durumdayız. "Çalışma odasını kontrol et, Damien. Kirli işlerinin çoğunu orada yürütüyor," diye araya giriyor Sandra'nın sesi.

"Anladım. Şimdi oraya gidiyorum," diye cevap veriyorum ve çalışma odasına doğru yöneliyorum. Kapı hafif aralık ve karanlık koridora bir parça ışık sızıyor.

"Dikkatli ol, Damien. Tarasov çaresiz durumda," diye uyarıyor Leo, sesi endişeyle karışık.

"Her zaman öyleyim," diye cevap veriyorum, çalışma odasının kapısını iterek açıyorum.

Oda da evin geri kalanı gibi gösterişli bir şekilde dekore edilmiş ama boş. Yakın zamanda herhangi bir faaliyet belirtisi var mı diye bakıyorum -belgeler, bir dizüstü bilgisayar, köstebek hakkında bize ipucu verebilecek herhangi bir şey.

"Damien, şansın yaver gitti mi?" Samuil'in sesi sessizliği bozuyor.

"Henüz bir şey yok. Çalışma odası temiz. Sırada kişisel odası var," diye sessizce cevap verip çalışma odasından çıkıyorum.

Vadem Tarasov'un kamarasının kapısı, çizmelerimin kuvvetiyle patlayarak açılıyor ve menteşelerinden kırılıyor. Önümdeki manzaraya bakarken zaman yavaşlıyor gibi. Aniden içeri girmemizden ürken yalnız bir muhafız silahına davranıyor.

İçgüdülerim devreye girdi. Muhafızın silahı umutsuzca ateş ederken, mermi vızıldayarak yanımdan geçerken kenara çekiliyorum. Kendi silahım çoktan elimdeydi, tereddütün ölümcül olabileceği bir dünyada yılların bileceği bir refleks. Tetiği çekiyorum, nişan alıyorum. Kurşun muhafızın eline isabet ediyor, öldürmek için değil, etkisiz hale getirmek için yapılmış hassas bir atış. Silah yere düşüyor, muhafız acı ve şaşkınlık içinde inliyor.

Andrei ve Roman arkamdan odaya dalıyorlar, hareketleri hızlı ve kararlı. Muhafız çabucak etkisiz hale getiriliyor, Roman'ın güçlü elleri onu yere yapıştırırken Andrei silahı tekmeleyerek ulaşamayacağı bir yere fırlatıyor.

Köşede, Vadem Tarasov sinmiş durumda, acımasız yaklaşımımız karşısında kabadayılığı buharlaşıyor. Gözleri odanın içinde geziniyor, var olmayan bir kaçış yolu arıyor. Ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırıyor, yüzü bir korkaklık ve korku maskesi.

"Ateş etme, lütfen!" diye yalvarıyor, sesi titriyor. "Sana ne istersen söylerim!"

Andrei öne çıkar, varlığı odaya hâkimdir. "Restorandaki bombayı açıklayacaksın," diye sertçe emrediyor. "Konuşmaya başla, Vadem."

Vadem'in gözleri genişler. Yüzünde bir panik ve belki de gidecek hiçbir yeri olmadığını farkına varma titreşimi beliriyor.

"Bomba hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye kekeliyor. "Yemin ederim ben yapmadım!"

Roman'ın bastırılmış muhafız üzerindeki tutuşu sıkılaşıyor. "Peki söylediğin tek kelimeye neden inanalım?" diye soruyor, sesi buz gibi.

Vadem sertçe yutkunuyor, bakışları her birimizin arasında geziniyor. "Çünkü arkasında ben olsaydım, burada kendi evimde sinmiş olmazdım!"

Sözleri havada ağır ağır asılı duruyor, bu işe karışmış olma ihtimalinin ağırlığı hâlâ somut bir olasılık. Hem karşımdaki adama hem de içine sürüklendiğimiz duruma karşı bir tiksinti dalgası hissediyorum.

Vadem karşımızda oturuyor; varlığı dikkat çekici olmadığı kadar sinsi de olan, ufak tefek, fareye benzeyen bir adam. Sokakta yanından ikinci bir bakış atmadan geçip gideceğiniz türden bir adam, ancak şu anda dikkatimizin merkezi, çözmeye can attığımız bir bulmacanın anahtarı.

"Vadem," diye başlıyorum, sesim sabit ve soğuk, "aptalı oynamanın bir anlamı yok. Oskar'la ve restorandaki garsonla buluşma görüntülerin elimizde. Her şey bitti."

Zaten solgun olan yüzünün rengi soluyor, gözleri odanın içinde geziniyor. Bir an için, içinde bulunduğu tehlikeli durumun farkına vararak kendi üzerine çökmüş gibi görünüyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye kekeliyor, sesi korkuyla karışık. "Tek kelime etmeyeceğim."

Bizi oyalamaya çalışması neredeyse gülünç, ama söylediğinden daha fazla işin içinde olduğunu gösteren çaresiz bir yanı var. Daha yakına eğildim, bakışlarım tereddütsüzdü.

"Başın büyük belada, Vadem. İşleri senin için çok tatsız hale getirebiliriz," diye uyarıyorum, ses tonum seslendirmeme gerek olmayan tehditleri ima ediyor.

Uzun bir süre sessizlik oldu. Vadem rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, gözleri her birimizin arasında gidip geliyor, şansını ölçüyor. Sonra, neredeyse belli belirsiz, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Yarım kalmış işleri tamamlıyordum," diyor, kelimeleri zar zor duyuluyor.

"Yarım kalmış işleri tamamlamak," diye tekrarlıyorum, sesim sert çıkıyor. "Ne yarım kalmış işi, Vadem? Kendini neyin içine soktun?"

Cevap vermiyor ama dudağının hafifçe titremesi ve gözlerinin fırlaması çok şey anlatıyor. Bir zamanlar dünyamızın uçsuz bucaksız ağında sadece bir isim olan Vadem Tarasov, şimdi inşa ettiğimiz her şeyi çözme tehdidinde bulunan bir komplonun kilit figürü olarak duruyor.

Vadem rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, içinde bulunduğu durumun ağırlığı giderek daha da belirginleşiyor. "Ben bir politikacıyım," diye söze başlıyor, sesi daha önceki meydan okuyuşundan uzak, çaresizlik ve kendini haklı çıkarma karışımı bir tonda. "Bratva'yla olan ilişkilerimin ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu anlamalısınız. Tüm kariyerim, itibarım yerle bir olacaktı."

Duraksıyor, sanki söylediklerinin ciddiyeti yeni farkına varıyormuş gibi sertçe yutkunuyor. "Bir çıkış yoluna, temiz bir kopuşa ihtiyacım vardı. Bratva'yı alt etmeye yardım edersem kurtarabileceğimi düşündüm. Bir kahraman olarak görülebilirdim." Sesi neredeyse yalvarır gibi, gözleri bana kayıyor, bir tür anlayış, hatta belki de sempati arıyor. Ama bulduğu tek şey benim artan öfkem ve küçümsemem.

"O gizli polisle çalışmak mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu," diye devam ediyor Vadem, sesi artık fısıltıyı zor aşılıyor. "Onun her şeyi temizlemesi, her şeyi ortadan kaldırması gerekiyordu."

"Hangi gizli polis?" Andrei sorar.

Vadem bana aptalmışım gibi bakıyor. "Oskar. Güvenilir koruman."

Oda sessizliğe gömölüyor, sözleri havada kurşun gibi asılı kalıyor. Zihnim koşturuyor, her vahiy bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Oskar, bir polis mi? Her zaman güvendiğim adam saflarımızda bir köstebekmiş. İhanet damarlarımda yanıyor, sıcak ve acımasız.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, yumruklarım istemsizce sıkılıyor. İhanet acıtıyor, düşüncelerimi bulandıran derin, kişisel bir öfke.

Kardeşlerime bakıyorum, vahiy onları da aynı derecede etkilemiş görünüyor. Yüz ifadeleri şok ve öfke karışımı. Bu ihanet güvenimizin temelini sarsıyor.

Vadem bakıyor, gözleri korkudan kocaman açılmış, sanki neyi serbest bıraktığının tam olarak farkına varmış gibi. Ama onun kaderi benim endişelerimin en küçüğü.

"Hızlı hareket etmeliyiz," diyorum, sesim alçak ve acil. "Oskar bize karşı çalışıyorsa, başka neleri harekete geçirdiğini bilemeyiz. Mariya'ya hemen ulaşmalıyım."

"Mariya'ya gitmem gerek de ne demek? Kızım senin yanında güvende değil mi?" Vadem gözlerinde panikle bana bakarak soruyor.

"O güvende, buradan çok uzakta," diyorum ona. Kararlılık üzerime çöküyor, ihanet ve öfke duygularını bir kenara iten tekil bir odaklanma.

"Gidelim," diyorum, odadan çıkarken yolu gösteriyorum. Görevimiz açık ama yolumuz tehlikelerle dolu. Gözümüzün önünde saklanan bir düşmanla karşı karşıyayız ve zaman bizden yana değil.

Vadem'in malikanesinin koridorunda ilerlerken, kardeşlerim ve ben sessiz bir fırtına gibiydik, her birimiz yaklaşan krizle ilgili kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Gergin sessizliği bozan ani bir ağrı geldi.

"Tren," Sandra'nın sesi telsizden çatırdayarak geliyor, içinden bir parça korku sızıyor. "Bir saldırı oldu. Mariya Türkler tarafından kaçırıldı."

Kelimeler fiziksel bir darbe gibi çarpıyor, içimdeki rüzgarı dışarı atıyor. Dünya küçülüyor, bir kâbusa dönüşüyor. Mariya, düşmanlarımızın elinde. Zihnim, her biri korkunç bir sona yol açan en kötü senaryolarla dolup taşıyor.

"Gidelim," diye bağıryorum, kelimeler daha çok hırıltı gibi çıkıyor. "Onu bulacağız ve bulduğumuzda bunun bedelini cehennemde ödeyeceğiz."

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

DAMIEN

"Gidiyorum," diyorum, sesim elik gibi, sessizliği kesen sert bir tonda.
"Mariya'yı geri getireceğim."

Kardeşlerime bakıyorum, yüzlerinde dayanışmaya dair bir ipucu, içlerinden birinin bu kritik saatte benimle birlikte durabileceğine dair bir işaret arıyorum.

"Benimle gelecek kimse var mı?" Soru, etkisini tartamadan dudaklarımdan dökölüyor.

Bunu izleyen sessizlik sağır edici, her bir kardeşin yüzü kararlılık ya da pişmanlık maskesi. Leo'nun gözleri benimkilerle buluşuyor, derinliklerinde bir özür titreşimi var, ama dudakları mühürlü kalıyor. Roman rahatsız bir şekilde kayıyor, bakışlarını kaçırıyor. Her zaman kaba kuvvet olan Samuil çenesini sıkıyor, yüz ifadesi içindeki kargaşayı ortaya koyuyor.

"Yapamayacağımızı biliyorsun Damien," diyerek Roman sonunda sessizliği bozuyor, sesinde isteksiz bir kesinlik var. "Moskova şu anda tam bir yangın yeri. Herkesin elini taşın altına koyması gerek."

Samuil onaylarcasına başını sallar, sesi serttir. "Bratva'nın temeli sarsıldı kardeşim. Buradaki zeminimizi güçlendirmeliyiz."

Leo'nun sözleri daha yumuşak ama daha az kararlı değil. "Elimiz kolumuz bağlı, Damien. Bu karmaşa hiçbirimizin tahmin edemeyeceği kadar büyük."

Midemde soğuk bir yalnızlık düğümünün oluştuğunu hissediyorum. Gerçekten yalnız olduğumu anlamak bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Andrei başını sallar, yüz ifadesi asiştir. "Buradaki pisliği temizlemek zorundayız, Damien. Oskar ve Vadem... bizi savunmasız bıraktılar. Moskova'yı şimdi terk edemeyiz. Bu şekilde olmaz."

Sözlerindeki mantığı duyuyorum, ancak içimde yükselen kızgınlık dalgasını bastırmak için çok az şey yapıyorlar. Her zaman dışlanan. Her zaman şüphe edilen, test edilen. Bu tanıdık bir melodi, Bratva'daki hayatımın altını çizen bir melodi; yarı kabulleniş, koşullu güvenin temposu.

Andrei'nin sözlerinin yerleşmesine izin veriyorum, ama içimde kaynayan kargaşanın yüzeyini zar zor çiziyorlar. Nadiren göstermeme izin verdiğim bir acılıkla süslenmiş sesim ağır sessizliği bozuyor. "Seni anlıyorum Andrei. Ama söyle bana, bu ne zaman yeterli olacak? Ne zaman senin gözünde bir yabancı olmaktan çıkacağım?"

Duraklıyorum, bakışlarım kardeşlerimin yüzlerine takılıyor, her biri bu aile içindeki kendi karışık mirasımın aynası, beni her zaman kabullenme ve şüphe arasında bir çizgide bırakan bir miras.

"Her zaman kendimi kanıtlamak için bitmek bilmeyen bir sınavda olan bendim," diye devam ediyorum, kelimeler dökülüyor, bir ömür boyu süren hayal kırıklığı onları körüklüyor. "Bunun nasıl bir his olduğunun farkında mısın? Güvenin koşullu ve kabulün belirsiz olduğunu bilmek?"

Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum, söylenmemiş gerçekler ve kabullenmelerle dolu. Bu tanıdık bir durum, yıllardır etrafında dönüp durduğumuz bir durum, ama bu gece içimde bir şeyler kopuyor. Bu maskaralıktan, bitmek bilmeyen sadakat sınavından bıktım.

"Ben de en az sizin kadar ailenin bir üyesiyim," diye iddia ediyorum, sesim yükseliyor, her kelimeyi renklendiren bir meydan okuma var. "Karılarınızın her biri tehlikeye yakın onları kurtarmak için yanlarında oldum. Hiç soru sormadan. Yine de siz burada hep birlikte kalırken ben bir kez daha tek başıma gönderiliyorum. Buraya ait olduğumu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor? Beni piç oğlunuzdan daha fazlası olarak görmeniz için ne yapmam gerekiyor?"

Yüzleşme aramıyorum. Tanınmak, verdiğim savaşların ve gösterdiğim sadakatin takdir edilmesini istiyorum. Bu sadece

Bratva'nın bir parçası olmak; ailemde olduğum gibi görölmek, onaylanmak ve kabul edilmekle ilgili.

Andrei'nin kıkırdaması, gerilim dolu odada çok yersiz bir ses, sadece öfkemi körüklüyor. Hırlamam içgüdüsel, alay olarak algıladığım şeye karşı ilkel bir tepki. "Bu kadar komik olan ne, Andrei?" Sesimdeki zehri zar zor zapt ederek bağıriyorum.

Elini bir barış jestiyle kaldırıyor ve gözleri bir anıyla yumuşuyor. "Düşündüğün gibi değil, Damien. Aklıma gençlik günlerimizden bir hikâye geldi."

Kollarımı kavuşturuyorum, şüpheci ama sessiz, ona söz hakkı veriyorum.

"O büyük kar fırtınasının şehri vurduğu kışı hatırlıyor musun? Yaklaşık on yıl önceydi herhalde."

Moskova'yı kaplayan ve sokakları buz gibi bir labirente dönüştüren sonsuz beyazı hatırlayarak başımı sallıyorum.

"Şehrin yarısında elektriğin kesildiği bir gün vardı. Çoğumuz bunu beklemekten memnunduk ama sen değil. Oradaki operasyonlarımızın tehlikeye girmediğinden emin olmak için şehrin diğer ucuna gitmeye karar verdin."

Hatırladıkça gülümsemesi daha da artıyor. "Donarak ölmek üzereyken geri dönmüştün, ama sadece operasyonlarımızı güvence altına almamıza yardımcı kalmayıp aynı zamanda şüphelenmediğimiz bir sızıntıyı da ortaya çıkaran eksiksiz bir raporla. O zamanlar yarı boyundaydın ama kararlılığın hepimizden iki kat daha fazlaydı."

O günü şimdi çok canlı bir şekilde hatırlıyorum - ısırmacı soğuk, karla kaplı sokaklarda ilerlemenin zorluğu ve o raporu teslim etmenin verdiği tatmin.

Andrei'nin ifadesi daha ciddi bir hal alır. "Görüyorsun ya Damien, mesele hiçbir zaman bizden biri olup olmadığından şüphe etmek değildi. Sen her zaman bizden biriydin. Her zaman bizimle aynı kalbe sahip oldun. Sadakatini, gücünü ve adanmışlığını gördük. Sadece o zaman değil, defalarca kendini kanıtladın."

İçimde bir değişim hissediyorum, uzun zamandır taşıdığım kızgınlık düğümünün gevşediğini. Andrei'nin sözleri, benim mücadelelerimi kabul etmesi ve

zaferler, duymak istediğim şeylerdir.

"Sen her zaman iki kat daha fazla çalıştın Damien," diye ekliyor Andrei, ses tonu ciddi. "Belki bunu daha sık söylemeliydik ama şunu bil ki senden asla şüphe etmedik. Seni de tıpkı bizim gibi bu ailenin bir parçası olarak görüyoruz."

Oda sessizliğini koruyor ama bu artık farklı bir sessizlik; anlayışla dolu, hatta belki de bu gerçekleri daha önce dile getirmediğimiz için bir parça pişmanlık duyduğumuz bir sessizlik.

Başımı sallıyorum, basit bir hareket ama yıllarca dile getirilmemiş duyguların ağırlığını taşıyor. "Teşekkür ederim Andrei," diyorum, sesim bütün gece olduğundan daha kararlı.

Andrei bir adım öne çıkıyor, sessiz bir anda varlığını hissettiriyor. "Biz burada olacağız Damien, kaleyi koruyacağız," diyor kesin bir kararlılıkla. "Geçmişte bize yardım ettiğini biliyorum ve hepimiz sana minnettarız ama Mariya'yı biz olmadan da kurtarabileceğini biliyorum. Ailen söz konusu olduğunda hepimizin toplamından daha güçlüsün. Biz senin yanında olacağız, buradan elimizden gelen desteği sunacağız. Ancak siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki Oskar ve Vadem'in yarattığı bu kaos ortamında Moskova'nın savunmasız kalmaya tahammülü yok."

Güven verici olması gereken sözleri, önümüzde uzanan yalnız yolun keskin bir hatırlatıcısı. Bana yükledikleri sorumluluğu kabul ederek başımı sallıyorum.

"Evdeki ateşi yakmaya devam edin," diye cevap veriyorum, sıkı ve esprisiz bir gülümsemeyle. "Onu geri getireceğim. Buna emin olabilirsiniz."

Kardeşlerimin her birine son bir kez baktıktan sonra dönüp odadan çıkıyorum. Bu işe yalnız giriyor olabilirim ama yanımda soyumun, Bratva'daki yerimin gücünü ve sebatını taşıyorum.

Adımlarım amaca yönelik, her adım içimde oluşan kararlılığın fiziksel bir tezahürü. Mariya, istemeden de olsa kalbimin en derinlerinde kendine yer bulan kadın, dışarıda bir yerlerde, korkmuş, yalnız ve muhtemelen yaralı. Onu kurtarmalı ve eve getirmeliyim. Ona verdiğim sözü tutacağım, onu her zaman koruyacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 26

MARİYA

Üç hafta sonra.

E Bu lüks hapisshanedeki her gün sabır ve gözlem konusunda yeni bir ders getiriyor. Tutsaklığımı titiz bir çalışmaya dönüştürdüm. Gardiyanlar, rutin devriyeleri ve vardiyalarıyla saat gibi işliyor, Hataya kadar tahmin edilebilir. Kalıplarını, duraklamalarını ve dikkatlerindeki ince değişimleri not ediyorum.

İçinde bulunduğum duruma rağmen yerleşkenin kendisi lüks. Bana verdikleri oda güneş ışığıyla yıkanıyor, pelüş kanepeler ve dört kişinin rahatça sığabileceği bir yatakla döşenmiş. Ancak yastıklar ne kadar yumuşak ya da perdeler ne kadar zengin olursa olsun, hapsedildiğim gerçeğini maskeleyemezler.

Gözlerim keskinleşti, her ayrıntıyı yakalıyorum. Gardiyanların taşıdıkları silahlar -çoğunlukla tabancalar ve ara sıra tüfekler- buradaki güvenlik seviyesi hakkında bana bir fikir veriyor. Hatta birkaç Türkçe kelime öğrenmeye başladım, konuşmalara kulak misafiri oluyorum, kaçışıma yardımcı olabilecek yararlı bir şeyler bulmayı umuyorum.

Pencerelerden dışarı bakıyorum, kendimi duvarlara tırmanırken, açık arazide özgürlüğe doğru koşarken hayal ediyorum. En yakın Rus elçiliğini bulmayı, davamı savunmayı ve Damien'a acil bir mesaj göndermeyi hayal ediyorum. Kalbim onu görme, onun koruyucu kucağına geri dönme ihtiyacıyla ağlıyor.

Ama fanteziler sadece hayal ürünü ve asılsızdır. Gerçek şu ki, yabancı bir ülkede yalnızım ve etrafım beni bir pazarlık kozundan başka bir şey olarak görmeyen insanlarla çevrili.

Yine de, bu haftalar süren tutsaklıkta, gardiyanların rutinlerinden ve yerleşkenin düzeninden daha fazlasını öğrendim. Kendi gücümü ve direncimi öğrendim. Bir başka kurban olmayı reddediyorum, kahramanının gelmesini bekleyen zor durumdaki bir genç kız. Damien dışarıda beni kurtarmak için çalışıyor olabilir ama ben boş boş oturmayacağım.

Mükemmel anı bekleyerek strateji geliştiriyorum. Her gün özgürlüğe bir adım daha yaklaşıyorum, her gözlem beni eve geri götürecek bulmacanın bir parçası. Ve zamanı geldiğinde, şansımı yakalamaya, kaçışım için sahip olduğum her şeyle savaşmaya hazır olacağım.

Gece çöküp yerleşke sessiz bir sükûnete bürünürken, zihnim planlar ve olasılıklarla taşıyor. Risklerin yüksek olduğunu biliyorum, ama tehlikeler de öyle. Korkunun beni engellemesine izin vermeyeceğim. Buradan çıkacağım ve Damien'a geri dönmenin yolunu bulacağım.

Beklerken gecenin gölgeleri hareketlerimi gizliyor, her kasım harekete geçmek için geriliyor. Gardiyanın rutinini dakikasına kadar ezberledim. Tahmin ettiğim gibi, her koridor turunun sonunda telefonunu kontrol etmek için duraklıyor, bu da benim fırsat pencerem haline gelen kısa bir dikkat dağıtıcı.

Havalandırma kapağı yumuşak bir tıkırtıyla çıkıyor, mümkün olduğunca sessiz olması için pratik yaptığım bir hareket. Koridora indiğimde, bir adrenalin dalgası hissediyorum. İşte bu, benim kaçış anım. Ama hareket ettiğimde, ani ve beklenmedik bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor. Dişlerimi sıkarak ilerliyorum, köşeyi dönen ikinci muhafızın arkasından kayarak geçiyorum.

Ama mide bulantısı tekrar vuruyor, bu sefer daha şiddetli. Sessiz kalmayı zar zor başararak sendeleyerek yan koridora giriyorum. Ellerim karnımı sıkıyor, alnımda soğuk bir ter oluşuyor. Ne oluyor bana böyle? Bu şekilde kaçamam. Farkına varmak ağır bir korkuyla içime işliyor.

Hayal kırıklığına uğramış, boğuk bir iniltiyle kendimi odama dönmeye zorluyorum, her adım içimde çalkalanan hastalığa karşı bir savaş. Tam zamanında geri dönüyorum, midemdekiler tuvaletin porselen kâsesine şiddetle boşalıyor.

Topuklarımın üzerine oturup ağzımı siliyorum, zihnim yarışıyor. Neyim var benim böyle? Bu sadece stres ya da korku değil. Bu başka bir şey, görmezden gelemeyeceğim fiziksel bir şey. Bu kritik anda etkisiz hale gelme düşüncesi beni çileden çıkarıyor.

Bir an oturup nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum ve içimi ürperten bir olasılık beliriyor. Damien'la geçirdiğimiz tutkulu gecelerin anıları sel gibi geri geliyor. Şefkatli anlar, ateşli karşılaşmalar, birbirimizde kendimizi kaybettiğimiz o umursamaz terk ediş.

Korku ve merak karışımı bir duygu kaplıyor içimi. Hamile olmam mümkün mü? Bu düşünce içimde bir duygu kasırgasına yol açıyor - sevinç, dehşet, inançsızlık. Ama bir şey açık: Damien'ın çocuğunu taşıyorsam, kaçmak şimdi her zamankinden daha hayati.

Yeni bulduğum kararlılıkla ayağa kalkıp kendimi temizliyorum. Bu konuda akıllı davranmalıyım. Bu durumda acele etmek hem benim hem de içimdeki potansiyel yaşam için tehlikeli olabilir. Daha iyi plan yapmalı ve daha temkinli olmalıyım.

Yatağa dönüyorum, zihnim fazla mesai yapıyor. Başka bir çıkış yolu bulmalıyım, daha güvenli, daha emin bir yol. Ve bunu bir an önce yapmalıyım.

Sabah ışığı perdelerin arasından henüz süzölmüştü ki mide bulantısı yeniden, bu kez öncekinden daha şiddetli bir şekilde bastırdı. Yataktan fırlıyorum, öğürme başlamadan önce zar zor banyoya ulaşıyorum. Yüksek sesle ve kontrol edilemez bir şekilde, yakınımıdaki herkese bir şeylerin ters gittiğine dair açık bir işaret veriyor.

Birkaç dakika içinde ağır ayak sesleri yaklaştı ve iki muhafız odaya daldı. Kapı aralığında beceriksizce duruyorlar, beni kambur ve savunmasız görünce nasıl tepki vereceklerinden emin değiller.

Nefeslerimin arasında acı bir kahkaha atarak, "Cesur bir kaçış sahneleyecek durumda gibi mi görünüyorsunuz? Bana bir doktor çağırın, sizi sersemleyin."

Bir saat kadar sonra, kapı nazikçe çalınır ve elinde tıbbi çantasıyla güler yüzlü bir kadın doktor içeri girer. Hoş bir manzara.

Odamın dışındaki soğuk, sert adamlara kıyasla. Gözlerinde bir empati olduğunu gösteren bir yumuşaklık var.

"Peki, son zamanlarda nasıl hissediyorsunuz? Herhangi bir rahatsızlık ya da olağandışı semptomlar var mı?" diye soruyor, sesi altta yatan endişeyi tam olarak maskeleyen profesyonel bir merakla renkleniyor.

Tereddüt ediyorum, zihnim hala olayların kasırgasından sersemlemiş durumda. "Çoğunlukla mide bulantısı," diye itiraf ediyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. Gelip gidiyor ve her zamankinden daha yorgunum."

Başını sallayarak panosuna notlar alıyor. "Peki ya yeme alışkanlıklarınız? Herhangi bir değişiklik var mı?"

Hafifçe omuz silkiyorum. "Tüm bunlar olurken iştahlı olmak çok zor."

Doktor muayenenin bir sonraki bölümüne geçmeden önce bana sempatik bir bakış atıyor. Küçük bir kit hazırlarken, "Kapsamlı olması için birkaç test daha yapacağım," diye anons ediyor.

Hamilelik testi yapıyor ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum, endişe ve beklenti midemde düğümleniyor.

Dakikalar ilerledikçe, her saniye uzuyor ve beni sayısız duyguyla dolduruyor. Korku, umut, kafa karışıklığı ve garip bir heyecan duygusu hep birlikte içimde dönüp duruyor.

Sonunda doktor başını kaldırır, yüz ifadesi dikkatle nötrdür. "Test pozitif çıktı. Bana verdiğiniz bilgilere dayanarak, yaklaşık dört haftalık hamilesiniz," diyor, profesyonel mesafesi sesinde bir parça sıcaklıkla karışıyor.

Bir an için oda etrafımda dönüyor gibi oldu. Hamile. Bu kelime zihnimde yankılanıyor, bir ışık ve derin, ezici bir belirsizlik kaynağı yaratıyor. Elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor, şaşırtıcı olduğu kadar doğal da gelen koruyucu bir hareket.

"Dört hafta..." Fısıldıyorum, ondan çok kendime. Her şeyin gerçekliği kafama dank etmeye başlıyor ve aklımda binlerce soru belirliyor. Ama hepsinden önemlisi,

İnkâr edilemez bir bağlantı hissi var, içimde büyüyen hayatla zaten oluşmakta olan bir bağ.

Doktor bana güven verici bir gülümseme veriyor, belki de yüzümdeki duygu karmaşasını hissediyor. "Kabullenmesi çok zor, biliyorum. Ama bunu atlatmana yardımcı olmak için burada olacağım. Yalnız değilsin."

Doktor yüzümdeki şoku, duygu girdabını görmüş olmalı ki rahatlatıcı bir jestle koluma dokunuyor. "Gardiyanlara yemek porsiyonlarınızı artırmalarını söyleyeceğim," diyor, ses tonu tıbbi endişeden fazlasını ima ediyor. Orada bir sempati, hatta belki de bir parça yoldaşlık var. "Doğum öncesi vitaminlerini de sana ulaştıracam."

O giderken ben de bu yeni, muazzam gerçeğe baş başa kaldım. Anne olacağım. Bunun sevinci içimde derinlerde bir yerlerde kabarcıklar oluştursa da, güvenliğimiz için duyduğum acil ve acil korku tarafından gölgede bırakılıyor.

Bu artık sadece benimle ilgili değil. Artık düşünmemiz gereken bir çocuk var.

Pencereden İstanbul'un genişleyen şehir manzarasına bakarken, yalnızlığımın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Bu tehlikeli durumda bir çocuk taşıyor olmam aciliyet duygumu daha da güçlendiriyor. Hamile, yalnız, Damien'dan uzak ve yabancı bir ülkede tutsak; koşullarım bundan daha vahim olamazdı.

Yine de, yüksek noktamdan gördüğüm ürkütücü manzara bana tutsaklığımı hatırlatırken, aynı zamanda içimde daha da fazla direnç uyandırıyor. Bu pencereden kaçmak imkansız, aşağıdaki kalabalık caddelere dik bir düşüş. Ama imkansızlık hiçbir zaman denemem için bir neden olmadı.

Düşüncelerim Damien'a gidiyor. Beni arıyor mu? Aramaya nereden başlayacağını biliyor mu? Belirsizlik içimi kemiriyor, ayrılığımızın acımasız bir hatırlatıcısı. Elimi hafifçe karnıma sürterek içimde büyüyen hayata koruma vaatleri fısıldıyorum.

Damien için sabırsızlanıyorum, her ne kadar varlığımın her zerresi onun benim kurtarıcım olmasını arzulasa da. Birlikte yarattığımız minik hayat için hissettiğim sorumluluk beni harekete geçiriyor. Çocuğumuzun iyiliği için kendi kaçışımın mimarı olmalıyım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

MARİYA

S Odamda tek başıma oturmuş, tabağımdaki yemeği didikliyor, her lokmayı mide bulantısının amansız dalgalarına karşı bir savaş olarak alıyorum. Hamile olduğumun farkına varmam dünyamı baş döndürücü bir dönüşe soktu.

Bir yanım dehşet içinde, diğer yanım ise son derece kararlı.

Kapının çalınması beni hayallerimden uzaklaştırıyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Ahmet Şahin içeri giriyor, varlığı odaya hükmediyor. Yüzü sert bir otorite maskesi, ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyor - bir merak, hatta belki de isteksiz bir saygı.

"Ahmet," diye selamlıyorum onu, ona karşı duyduğum nefrete rağmen sesim nötr. "Bu zevki neye borçluyum?"

Bir an için beni inceliyor, bakışları delici. "Nasıl yerleştiğinizi görmek istedim. Her gün böyle saygın bir misafirimiz olmuyor."

İçimden kaçan acı kahrkahaya engel olamıyorum. "Saygıdeğer mi? Kaçırdığınız ve iradesi dışında tuttuğunuz birine böyle mi diyorsunuz?"

Ahmet omuz silkiyor, odadaki gerginliği gizleyen soğukkanlı bir hareket. "Anlambilim, Bayan Sidorova. Sizin ve benim kontrolüm dışındaki koşullar nedeniyle buradasınız."

Ona dikkatle bakıyorum, niyetini anlamaya çalışıyorum. "Peki bunlar hangi koşullar olabilir?"

"Oyun senden daha büyük, kocandan daha büyük. Bu," diye eliyle odanın etrafını işaret ediyor, "hesaplaşmakla, dengeyle ilgili."

Yumruklarımı sıkıyorum, hayal kırıklığı içimde fokurduyor. "Peki ben senin bu büyük planının neresindeyim?"

Ahmet eğiliyor, sesi komplocu bir fısıltıya dönüşüyor. "Anahtar sensin, Mariya. Damien'in yapılması gerekeni yapmasını sağlayacak anahtar. Ama" der, sonra duraklar, gözleri hafifçe yumuşar, "Senin durumunu duydum." Ahmet'in sesi kesiliyor ve omurgamda bir ürperti hissediyorum. "İçiniz rahat olsun, size ya da çocuğunuza hiçbir zarar gelmeyecek."

Ses tonu daha hesaplı, neredeyse sinsi bir tempoya dönüşerek devam ediyor. "Ama rahat olmanı tavsiye ederim, Mariya. Gördüğün gibi, burada olman faydalı. Kocana ve Bratva'ya karşı kullanabileceğimiz değerli bir araçsın."

Duraklıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Aslında buradaki varlığın o kadar avantajlı ki, Bratva'yı Moskova'nın dışına itene kadar seni tutabilirim. Kim bilir?" Kıkırdaması kayıtsız, herhangi bir sıcaklıktan yoksun. "Belki çocuğunuz ilk dili olarak Türkçe bile konuşur."

Kelimeler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı ve içimde derin bir öfkeyi ateşledi. Kafesteki bir kuş, onun sapkın oyununda sadece bir piyon olma fikri beni çileden çıkarıyor. Ama duygularımı kontrol altında tutarak yükselen öfke dalgasını bastırıyorum. Şimdi gerçek duygularımı açığa vurmanın zamanı değil.

Bunun yerine, zihnimde yavaş yavaş şekillenen plana odaklanarak nötr bir ifade takınıyorum. "Sanırım bunu zaman gösterecek, değil mi Ahmet?" Sesim sabit, hiçbir şeyi ele vermiyor.

"Gerçekten de zaman tuhaf bir şey Mariya," diyor sesine alaycı bir ton katarak. "Gerçekleri ortaya çıkarır ve en iyi hazırlanmış planları çözer. Burada zamanını nasıl geçirdiğin konusunda akıllıca davran."

Sözleri örtülü bir uyarı gibi havada asılı kalıyor, durumumun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyor. Bakışlarında bir şeylerin titreşimi var.

Çok fazla şey görmüş ve çok az güvenen bir adamın zihnine kısa bir bakış.

Son ve delici bir bakışla dönüp çıkıyor, kapı yumuşak ama son bir klik sesiyle kapanıyor. Bir kez daha yalnız kalıyorum, sözleri bir gölge gibi üzerimde kalıyor. Ama içimde bir kıvılcım çakmasına neden olan şey onun veda bakışı, o kısa süreli korunaksız düşünce anı.

Kapı Ahmet'in arkasından kapanıp beni düşüncelerimle baş başa bırakırken, zihnimde bir plan kristalleşmeye başlıyor. Ama önce bunu harekete geçirmek için çok önemli bir şeye ihtiyacım var.

Ahmet'in günlük kontrolünü yapmak için döneceği doğru anı bekliyorum. Hamile olduğumu öğrendiğinden beri bu onun rutininin bir parçası haline geldi; kontrolünü sağlamanın bir yolu olduğundan şüpheleniyorum. Bugün onu bir ricayla karşılıyorum, niyetimi masumiyet maskesi ardına gizleyerek.

"Ahmet," diye başlıyorum, sesim hafif ve neredeyse şakacı. Bu oda çok kasvetli. Beni burada sonsuza dek tutmayı planlıyorsan, en azından burayı aydınlatmak için biraz çiçek alabilir miyim? Sizin gibi bir adamın hamile bir kadının basit bir isteğini geri çevireceğini düşünemiyorum."

Yüzüne bakıyorum, herhangi bir şüphe belirtisi arıyorum ama yok. Sanki bir çocuğun hevesine kapılmış gibi, neredeyse eğlenmiş görünüyor. "Çiçekler, ha? Sanırım bu yeterince zararsız bir istek. Ne tür bir çiçek istiyorsunuz?"

Bir an düşünmüş gibi yaparak derin bir nefes alıyorum. "Zakkumlar," diyorum parlak bir gülümsemeyle. "Çok hoş bir çekicilikleri var, sizce de öyle değil mi?"

Bu isim ona bir şey çağrıştırmıyor gibi görünüyor, neden çağrıştırsın ki? Zakkumlar, narin çiçekleri ve davetkâr görünümüleriyle mükemmel bir örtüdür. Ahmet'in bilmediği şey, yutulduklarında inanılmaz derecede zehirli oldukları. Kendi avantajıma kullanmayı planladığım bir gerçek.

"Zakkumlar o zaman," diye omuz silkiyor, görünüşe göre umursamıyor. "Onları size getirmesi için birini göndereceğim."

O ayrılırken, yüzümde beliren zafer gülümsemesini zar zor zapt edebiliyorum. Bu ilk adım, bir hayatta kalma ve kaçış oyununun açılış hamlesi. Artık Ahmet'in çarpık planlarında pasif bir oyuncu olmayacağım.

Odamın yalnızlığında, bir sonraki adım için zihinsel olarak hazırlanmaya başlıyorum. Hazır olmalıyım, fırsatımın geldiği an için tetikte olmalıyım. Zakkumlar yapbozun sadece bir parçası, ama önemli bir parçası. Onların gelişile, elimde güçlü bir silah olacak.

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

DAMIEN

T Uçağın tekerlekleri pisti öptüğü anda içimde inatçı bir kararlılık duygusu kabarıyor. İstanbul aşağıda yayılıyor, eski sokaklardan ve modern siluetten bir goblen, Boğaz'ın altında parıldayan öğleden sonra güneşi. Burası tarihle yoğrulmuş bir şehir ve ben de onun engin anlatısına kendi umutsuz bölümümü eklemek üzereyim.

Bu seyahati gerçekleştirmek için ihtiyacım olan bilgileri edinmek üç işkence dolu hafta sürdü. Nereye gittiğimi bilmeden Türkiye'de öylece dolaşamazdım. Burası düşman bölgesi ve beni Mariya'ya sağ salim ulaştıracak her türlü avantaja ihtiyacım vardı.

Gümrükte gezinmek büyük bir sabır ve itidal gerektiriyor. Görevli bana şüpheyile bakıyor, bakışları pasaportumun üzerinde bir süre daha kalıyor. Kısa cevaplar veriyorum, zihnim İstanbul sokaklarına, Mariya'nın yeri hakkında en iyi ipucum olan Beyoğlu semtine doğru hızla ilerliyor.

Sonunda havaalanından çıkıp şehrin kalbinin attığı yere adım atıyorum. İstanbul eski ve yeninin bir karışımı, kültürlerin çarpıştığı ve bir arada var olduğu bir dünya kavşağı. Ama benim onun cazibesine ayıracak vaktim yok. Görevim tek: Ahmet ve adamları burada olduğumu fark etmeden Mariya'yı bulmak.

Başımı eğip şehrin akışına karışıyorum. İstanbul'un canlı enerjisi bulaşıcı, hava baharat kokuları ve hareketli yaşamın sesleriyle zengin. Yine de canlı görünümünün altında, bıçak sırtında yürüdüğümü hatırlatan bir tehlike hissediyorum.

İçgüdülerim tetikte, Ahmet'in adamlarından bir iz var mı diye tarıyorum.

Dar sokakları ve tarihi binalarıyla Beyoğlu semti, havaalanının gösterişli modernliğinden çok farklı. Ara sokakların ve kalabalık pazarların labirentinde araştırmaya başlıyorum.

Görünmeden, fark edilmeden hareket ediyorum. Kalbim acımasız bir ritimle atıyor ve bana ne için savaştığımı hatırlatıyor. Mariya'nın yüzü, gülümsemesi, kahkahasının sesi... Hepsi zihnime kazınmış, beni ileriye götürüyor.

Güneş alçalmaya başlar, şehri turuncu ve kırmızı tonlarına boyar. Her geçen an tehlike riski artıyor. Ahmet'in adamları beni fark ederse, her şey bitebilir.

İstanbul'daki geçici ikametgâhıma, Beyoğlu'nun göbeğindeki sıradan bir apartman dairesine adım atarken, temel eşyalarımı boşaltıyorum: aceleyle karalanmış notlardan oluşan bir kolaj, küçük bir taktik teçhizat cephaneliği ve dizüstü bilgisayarım. Kalbim Mariya'nın güvenliği için duyduğum korkunun ağırlığıyla dolu.

Türkiye'nin milli içkisi rakı kadar özgürce bilgi akışının olduğu, yeraltı dünyasında mafyanın cenneti olduğu fısıldanan yerel bir barda keşif yapmaya hazırlanıyorum. Karanlık Köşe anlamına gelen 'Karanlık Köşe' ismi aklımda kalıyor, sırlar yuvası için uygun bir lakap.

Sonunda Karanlık Köşe'ye varıyorum. Barın dış görünüşü mütevazı, girişi ise sanki meraklı olmayanların bakışlarını caydırmak istercesine gölgelerle gizlenmiş. İçerisi loş bir şekilde aydınlatılmış, dumanlı bir pus havayı bir bulut gibi kaplamış. Duvarlar eski fotoğraflar ve Türk halılarıyla süslüdür ve zamanın yıprattığı bir gizlilik havası yaratır.

Barda bir yer buluyorum ve ortama uyum sağlamak için bir içki sipariş ediyorum. Gözlerim ve kulaklarım açık, seslerin uğultusu arasında Ahmet'ten ya da operasyonlarından bahseden herhangi bir şey arıyorum. Her kelime, her bakış, Mariya'yı bulmanın anahtarı olabilir.

İçkimi yudumlarken, içinde bulunduğum durumun gerçekliğini kavırıyorum. Yabancı bir ülkede, yeraltı dünyasının kalbinde sevdiğim kadını arayan bir yabancıyım. Görev ürkütücü ve tehlike gerçek, ama kararlılığım kırılmaz.

Barmene dönerek, yararlı bir bilgi kırıntısı bile elde etmeyi umarak bir sohbet başlatmaya çalışıyorum. Ama sözlerim taş gibi bir sessizlikle, şehrin antik surları kadar aşılmaz bir duvarla karşılanıyor. Güvenin buralarda zor kazanılan bir para birimi olduğu açık ve ben de beş kuruşsuz bir adamım.

"Meşgulüm, anlıyorum," diyorum İngilizce olarak, ses tonum sıradan, aradaki boşluğu ortak bir dokunuşla doldurmayı hedefliyorum.

Barmen beni fark etmiyor bile, dikkatini temiz sayılamayacak bir bezle bir bardağı parlatmaya vermiş. "Burası her zaman kalabalıktır," diye cevap veriyor, sesi şehrin arnavut kaldırımli sokakları kadar sert.

"Böyle bir yerde çok ilginç şeyler duyuyor olmalısınız," diyerek ilgisini çekmeye ya da en azından konuşmaya istekli olmasını sağlamaya çalışıyorum.

Bardağı yere bırakıyor, gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. Orada bir derinlik var, İstanbul'un karanlık gelgitlerini yıllarca gözlemlemiş olmanın verdiği bir bilgi. "Bu işte az duymayı ve daha da az görmeyi öğreniyorsun," diye cevap veriyor, sözlerine bir uyarı karışıyor.

Başımı sallıyorum, böyle yerleri yöneten, dile getirilmeyen sessizlik kuralını anlıyorum. Tehlike ve ihanetle dolu bir dünyada, kelimeler genellikle en ölümcül silahtır.

Karanlık Köşe'den çıkarken, aklımdaki sonuçsuz sorgulamaların hayal kırıklığıyla, geri çekilme ve yeniden toparlanma zamanının geldiğine karar veriyorum. İhtiyacım olan bilgi bir bardağın dibinde ya da temkinli müşterilerin boş konuşmalarında bulunmayacak. İstanbul'un kalabalık sokaklarında ilerlerken, şehrin canlı hayatı etrafımda titreşiyor ama benim odak noktam elimdeki korkunç görev.

Tam köşeyi dönmek üzereyken, ince ama kusursuz bir his beni yakalıyor: arka cebime hafif bir sürtünme, ağırlıktaki en hafif değişim. Bratva'da geçirdiğim yıllar duyularımı bu tür nüanslara karşı geliştirdi. Kalabalığın içindeki bir yankesici cüzdanımı aldı.

İçgüdülerim devreye girdi. Etrafımda dönüyorum ve kaçan bir figürün kısa bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Bir adrenalın dalgasıyla peşine düşüyorum. Hırsız kalabalığın arasından pratik bir kolaylıkla ilerliyor, ama ben hemen arkasındayım, adımlarım hayal kırıklığı ve harekete geçme, herhangi bir harekete geçme ihtiyacıyla besleniyor.

Kovalamaca bizi dar bir sokağa götürüyor, güneş gökyüzünde alçaldıkça gölgeler uzuyor. Burası daha sessiz, şehrin sesleri etrafı çevreleyen duvarlar tarafından boğuklaştırılmış. Sessiz ışığa karşı bir siluet olan hırsız yavaşlıyor, beni kaybettiklerini düşünüyorlar. Daha fazla yanılamazlardı.

Yankesiciyle yüzleşmeye ve bana ait olanı almaya hazır bir şekilde yaklaşırken, ani bir hareket bulanıklığı beni hazırlıksız yakalıyor. Gölgelerin arasından bir figür çıkıyor ve hızlı, kesin bir saldırı başlatıyor. Yüzüme çarpan bir yumrukla sarsıldım ve içimde bir acı dalgası oluştu. Sendeliyorum ama eğitimim sayesinde çabucak ayağa kalkıyorum.

İçimdeki öfke alevleniyor, bu beklenmedik saldırıya ateşli bir tepki. Saldırganla karşı karşıya geliyorum, yumruklarım sıkılı, duruşum hazır. Bu sıradan bir sokak gaspı değil; önceden planlanmış bir saldırı, burada isten dair açık bir mesaj.

Sokak bir savaş alanına dönüşüyor, kirli duvarlar ve çöp bidonları yaklaşan çatışmanın sessiz tanıkları. Rakibim, sokağın karanlığında gizlenmiş, güven ve düşmanlık yayıyor. Ama kiminle karşılaşmaya karar verdiğini öğrenmek üzere.

Bu beklenmedik kavganın sıcaklığında, bir parçam canlı ve canlanmış hissediyor. Bu, Mariya'yla ilgili içimi kemiren endişeden uzaklaşmak, bastırılmış gerilimi boşaltmak için bir fırsat. Ama her saniye önemliyken, Mariya'nın hayatı tehlikedeyken dikkatimi kaybetmeyi göze alamam.

Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. Köşeye sıkıştırmak için yanlış adamı seçtiler. Geri adım atmayacağım ve öfkemin, misillememin ve hiddetimin her zerresini hissetmek üzereler.

CHAPTER 29

DAMIEN

T Sokak dar bir koridordur. Tehlike ve adrenalin tehdidiyle dolu. Samuil'in öğretilerinin yankılarının damarlarımda dolaştığını hissedebiliyorum. Kardeşimle yıllar süren eğitimim, bu beklenmedik savaşta en büyük müttefikim oldu. Kaslarım pratik bir şekilde tepki veriyor hassasiyet, sayısız saat süren sıkı eğitimle bilenmiş içgüdüler.

Saldırgan hızlı, sert ve öngörülemez hareketleri olan bir sokak dövüşçüsü. Karşılıklı yumruklaşıyoruz, onun yumrukları benim zayıflığımı arıyor, benim vuruşlarım hesaplı ve ölçülü bir şekilde onunkileri arıyor. Şiddet eylemi acımasız, homurtular ve temas eden yumrukların kusursuz sesinin bir karışımı.

Aniden bir silah çekiyor, metal karanlık sokakta parlıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ama korku kaldıramayacağım bir lüks. Ateş çınlıyor, ölümcül bir patlama hedefini ısıtıyor. İçgüdüsel olarak ileri atılıyorum, yırtıcı bir hayvanın hızıyla aramızdaki boşluğu kapatıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar, onun üzerindeydim. Elim yılan gibi uzanıyor, korkumun ortasında sakinliğe ihanet eden bir hassasiyetle silahı kavırıyor. Silah bir kalp atışında benim oluyor, direnişe yer bırakmayan bir güçle elinden alınıyor.

Bir an bile tereddüt etmeden silahın kabzasını kullanıp hızlı ve kararlı bir darbeyeyle şakağına indiriyorum. Darbenin etkisi tüm vücudumda yankılanıyor.

kol, son bir sarsıntı. Vücudu yere yığılır, adam anında bilincini kaybeder.

Nefes nefese onun üzerinde duruyorum, adrenalin yavaş yavaş vücudumdan çekiliyor. Silah elimde ağırlaşıyor. Uzakta, kalabalık şehrin sesleri bir dünya uzakta, sokağın ham gerçekliğinden kopuk görünüyor.

Bir an oyalanıyorum, nefesimi tutuyorum, zihnim bu karşılaşmanın sonuçlarıyla yarışıyor. Bu rastgele bir soygun muydu yoksa Mariya'yı bulma görevimle bağlantılı daha kötü bir şey miydi?

Silahı cebime koyuyorum, bu bilinmeyen şehirde gerekli bir önlem. Mariya'yı bulma, onun güvenliğini sağlama ihtiyacı beni yeniden yoğun bir şekilde harekete geçiriyor. Her saniye önemli ve artık dikkatimin dağılmasına izin veremem. Silahı emniyete alarak, kim olduğuna ve beni neden hedef aldığına dair herhangi bir ipucu bulmak için adamı araştırıyorum. Hemen telefonunu buldum.

Ekrandan bana bakan görüntü bana ait, kısa bir açıklama ve net bir direktifle birlikte: "Canlı Yakala." Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Artık avlanan tek kişinin ben olmadığım çok açık. Ben de avlanıyorum.

Telefonu cebime sokup, baygın adamı homurdanarak omzuma alıyorum. Dışarıdan bakan herhangi biri için bu, sarhoş turistlerden payına düşeni alan İstanbul'da sıradan bir gece. Gölgelelerin arasına karışıyorum, derme çatma sarhoş arkadaşım şehir tiyatrosunda ikna edici bir dekor.

Otele geri dönmek için dikkatli bir kaçış yolu izliyor, daha az kullanılan ara sokaklardan ve ara caddelerden geçiyorum. Geçici sığınağıma ulaştığımda kaslarım çılgın atıyor ama içimden akan adrenalin acıyı hafifletiyor.

İçeride, davetsiz misafirimi bulabildiğim her şeyi kullanarak bir sandalyeye sabitliyorum - perdelerden kordonlar, bir kemer - yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğini garanti edecek şeyler.

Dakikalar geçip saatlere dönüştükçe sabrım tükeniyor. Ama hâlâ uykuda olan zihninde tuttuğu şeyin önemini biliyorum. Bilgi güçtür ve şu anda Mariya'yı kurtarmanın anahtarı da bu.

Sonunda göz kapakları titriyor, bilinci yerine gelirken dudaklarından bir inilti kaçıyor. Uyanmaya devam ederken, söze dökülmeyen bir tehditle başında dikiliyorum.

"Tekrar hoş geldiniz," diyorum, sesim alçak ve kontrollü. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Bana odaklanan gözlerindeki korku elle tutulur cinsten. Yakalandığını biliyor ama henüz bilmediği şey, cevaplar için ne kadar ileri gidebileceğim.

İyi bir önlem olarak yüzüne bir bardak soğuk su fırlatıyorum, kaba ama etkili bir uyandırma.

Ani soğuğun şoku onu şaşırtır, gözleri şaşkınlıkla odanın içinde gezinir.

Yakınına eğilerek sabit bakışlarımı ona dikiyorum. "Bir süredir dışarıdasın," diyorum, sesim alçak bir gürültüyle çıkıyor. "Aslında birkaç gündür."

Gözleri genişliyor, içlerinden bir belirsizlik geçiyor. Elbette bu bir yalan ama bunu bilmesine gerek yok. Bu kedi-fare oyununda, yanlış bilgi herhangi bir bıçak kadar keskin bir silahtır.

Adamın ilk şaşkınlığı geçiyor ve yerini küstah bir meydan okumaya bırakıyor. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diye tükürdü, sesinde zehir vardı.

Kollarımı kavuşturarak arkama yaslanıyorum. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika beklediğimde hava gerginleşiyor.

"Ahmet karımı nerede tutuyor?" Talep ediyorum. Sesimdeki ton ve gözlerimdeki intikam duygusu pazarlığa yer bırakmıyor.

Adam ağzını kapatıyor, gözlerinde inatçı bir parıltı var. Sadık biri; hakkını vermeliyim. Ama sadakatin de bir sınırı var ve ben o sınırları kırılana kadar zorlamaya hazırım.

Bir an için onu inceliyorum, seçeneklerimi tartıyorum. Zaman akıp gidiyor ve her geçen saniye Mariya elimden daha da uzaklaşıyor. Bu oyunu doğru oynamalı ve en çok acıtacak yere baskı uygulamalıyım.

," diyorum, ayağa kalkarak. "Bunu başka bir şekilde deneyelim."

Odayı adımlıyorum, zihnim stratejilerle yarışıyor. Bu adam büyük bir makinenin küçük bir parçası, ama en küçük parça bile doğru kullanıldığında tüm makinenin durmasına neden olabilir. Zayıf noktasını, onu konuşturacak zırhındaki çatlağı bulmalıyım.

Şanslıyım ki elimde tam da aradığım şey var.

Esirimi yakından inceliyorum; başka koşullar altında meydan okuması neredeyse övgüye değer olurdu. Ancak zaman, karşılayamayacağım bir lüks. Ceketimin içine uzanıp bir silah çıkarıyorum ve gözlerinin avlanmanın içgüdüsel korkusuyla açılmasını izliyorum. Akıcı bir hareketle nişan aldım ve ateş ettim. Kurşun yerine küçük bir ok adamın boynuna saplanıyor ve sırrını veriyor.

"Bu," diyorum sakince, "vadi zambağının zehri. Güzel ama ölümcül bir bitkidir. Mariya'ya çiçek gönderirken öğrendim. Oldukça etkilidir."

Alnında boncuk boncuk terler beliren adamın yüzündeki kabadayılığın yerini korku alır. Nefesleri düzensiz ve sığlaşıyor.

"Birkaç dakika içinde uykulu hissedeceksin," diye devam ediyorum, sesimi eşit ve ölçülü tutarak. "Zehir etkisini göstermeye başlıyor. Eğer tedavi edilmezsen, sonunda komaya gireceksin ve ardından organların birer birer iflas edecek."

Daha önceki meydan okuması kaybolmuş, yerini katıksız bir dehşete bırakmıştır. Bağlarına karşı kıvranıyor, gözleri kocaman ve vahşi.

"Ama bir panzehir var," diye ekliyorum daha da yaklaşarak. "Ahmet'in karımı nerede tuttuğunu söyle, senin olsun. Sana söz veriyorum."

Oyun oynamadığımı anlayınca çaresizlik adamı ele geçiriyor. Gözleri çılgınca sağa sola dalıyor, alnındaki ter parıltısı odanın loş ışığını yansıtıyor. Konuşmaya başladı, sesi kontrolsüzce titriyordu, her kelimesi yaklaşan kıyametin korkusuyla doluydu.

"Ahmet şehir merkezinde bir yerleşkede saklanıyor, buradan çok uzakta değil," diye kekeliyor, nefesleri kısa ve panik içinde geliyor. "Çok sıkı korunuyor, her yerde kameralar var. Her altı saatte bir nöbetçileri değiştiriyorlar ve çevrede her zaman devriye gezen birileri oluyor."

Eğiliyorum, yüzüm okunmaz bir maske, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. Anlattığı her ayrıntıyı, her bilgi kırıntısını hafızama kazıyor, yerleşimi, korumaları ve olası güvenlik açıklarını gözümde canlandırıyorum.

"Ana giriş her zaman gözetlenir ama arka tarafta bir servis kapısı var. Daha az korunuyor ama yine de..." sesi kesiliyor, gözleri panzehirin merhameti için yalvarıyor.

Başımı sallıyorum, zar zor fark ediliyor, onu devam etmesi için cesaretlendiriyorum.

"Ahmet'e gelince, o da her zaman merkez binada ve sıkı bir şekilde korunuyor."

Sözleri şimdi daha hızlı dökülüyor, çok önemli bir zekâ seli. O konuştuğu zihnindeki resim daha da netleşiyor. Ahmet'in kalesi, savunması, rutinleri... Hepsini önümde çırılçıplak duruyor.

Adamın sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor, son gücü de tükenmiş. Geri çekilip bilgi selini değerlendiriyorum.

Sözlerini bitirdiğinde bana bakıyor, umutla korku birbirine karışıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor, "panzehir..."

Ona bakıyorum, yüzümdeki ifade okunmuyor ve çantama doğru yürüyüp bir şişe su alıyorum. Şişeyi havaya kaldırıp sıvının ışığı yakalamasına izin veriyorum.

Sıkı, inatçı bir tutuşla adamın bakışlarını tutuyorum. "O iyi mi? Mariya. Zarar görmemiş mi?" Sesim tartışmaya yer bırakmıyor, doğrudan bir cevap talep ediyor.

Gözleri irileşmiş ve hâlâ korkudan parıldayan adam başıyla onaylıyor. "Evet, evet, o iyi. Bildiğim kadarıyla o iyi."

İçimden hızlı ve muazzam bir rahatlama akıyor ama bunun üzerinde duracak zamanım yok. Bir su şişesinin kapağını açtım ve ona doğru hareket ettim. "Ağzını aç," diye emrediyorum.

Berrak, soğuk sıvıyı ağzına dökerken yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. Can simidi uzatılmış bir adam gibi çaresiz bir hevesle içiyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Soruyorum, ses tonumda bir parça eğlence var.

Şaşkınlığı yerini farkına varmış bir ifadeye bırakıyor. "Daha iyi hissediyorum. Çok daha iyi," diye kekeliyor, sesi minnettarlığını ifade ediyor.

Tepkisine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Güzel. Güzel bir su içmek bu etkiyi yaratmaya meyillidir."

Şaşkınlığı derinleşiyor, kaşları çatılıyor. "Ama zehir..."

Yakınına eğildim, sesim fısıltıya dönüştü, kelimelerim bilinçli ve netti. "Zehir falan yoktu. Hepsi bir blöftü."

Yüzündeki şok neredeyse komiktir. Durumun gerçekliği kafasına dank edince gözleri büyür, ağzı açık kalır. Oyuna getirilmişti ve bunu biliyordu.

"Bilgilendirme için teşekkür ederim," diyorum, sesim soğuk ve mesafeli. Oda temizliği yarın sabah burada olacak. O zamana kadar beklemenizi öneririm. Ahmet'i uyarmak için kaçmanı istemeyiz, değil mi?"

Son sözlerimi söyledikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıkıyorum ve adamı az önce olanları düşünmeye bırakıyorum. Geceye adım atarken, yenilenmiş bir amaç duygusu beni canlandırıyor. Verdiği bilgi paha biçilmez, Mariya'yı kurtarmak için bulmacanın önemli bir parçası.

Onu eve getirmeye her zamankinden daha yakınım. Görev açık ve yol belirlendi. Geri dönüş yok, ikinci bir tahmin yok. Mariya için, bizim için, ne gerekiyorsa yapacağım. Oyun başladı ve ben oynamaya hazırım.

CHAPTER 30

MARİYA

T Ben konuşurken çiçekler beni büyülüyor, güçlü yaprakları yumuşak sabah esintisinde hafifçe sallanıyor.

"Bu zakkumlar oldukça dikkat çekici," diyorum yüksek sesle, bakışlarımla canlı salkımlarının ana hatlarını izleyerek. "Dayanıklı ama bir o kadar da zarif, çiçekleri yeşile karşı bir renk şoku gibi." Bir adım geri çekiliyorum, gözlerim her santimini inceliyor, sağlıklarını ve canlılıklarını değerlendiriyor.

Kısa bir mesafeden beni sessizce izleyen Ahmet, alaycı bir tonla araya giriyor. "Beğendiniz mi peki?" Kollarını kavuşturuyor, yüzünde eğlence ve merak karışımı bir ifade var.

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Evet, gayet iyi iş görürler. Teşekkür ederim." Zakkumlar, dirençli güzellikleriyle aklımdaki şey için mükemmel.

Bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme belirliyor. "Başka bir isteğiniz var mı prenses?" Son kelimeyi biraz da şakayla vurguluyor, Türkçe bir kelime olan '*prenses*' dilinden neredeyse alaycı bir tınıyla dökülüyor.

"Biraz çay lütfen," diye cevap veriyorum, ses tonundaki hafifliğe rağmen profesyonel tavrımı koruyarak. Bir anlık sıcaklık aramızdaki havayı dolduruyor, gelişmekte olan dostluğumuzun ince bir kabulü. "Midemi rahatlatmaya yardımcı oluyor."

Ahmet hiç vakit kaybetmeden döner ve muhafızlarından birine emir verir. Muhafız başını sallayıp hızla oradan ayrılıyor ve kısa süre sonra dumanı tüten bir çaydanlık ve fincanlar taşıyan bir tepsiyle geri dönüyor. Çayın zengin aroması mekânı dolduruyor ve beni anın içinde topraklıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve tepsiyi alırken küçük bir minnettarlık gülümsemesi sunuyorum. Ahmet başıyla onaylıyor, gitmek için dönmeden önce bir süre daha gözlerini benden ayırmıyor.

Ahmet gittikten sonra hava değişiyor ve yalnızlık duygusunun beni yeniden sardığını hissediyorum. Artık yalnızım, etrafım zakkumların sarhoş edici varlığıyla çevrili. Durgunluk bir şekilde rahatlatıcı. Tepsiyi bırakıp kendime bir fincan çay koyuyorum, sıcaklığı ellerime sızıyor.

Fincanımı bırakıp dikkatimi zakkumlara veriyorum, en canlı yaprakları dikkatle seçiyorum ve içindeki öz sudan kaçınıyorum.

Kopardığım yaprakları bir kenara koyduğum sıcak su dolu bardağın içine yerleştiriyorum. Hala hafifçe buharlaşan su yaprakları kucaklıyor ve özlerini ortaya çıkarıyor. Sıvı yavaşça renk değiştirmeye başlıyor, yaprakların soluk pembesini yansıtan ince bir ton alıyor. Dikkatle izliyorum, demlenme hızını, renk değişimini ve yaprakların sırlarını suya bırakırken nazikçe sallanışını not ediyorum. Bu sadece basit bir demleme işlemi değil; bir tür simya.

Demleme işleminden memnun kaldıktan sonra fincanı bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum. Birkaç adımda kamaramın kapısına ulaşıyorum ve kapıyı nazikçe ama dışarıda bekleyen iki muhafızın dikkatini çekecek kadar sert bir şekilde çalıyorum. Hemen cevap veriyorlar, yüzlerindeki ifade şaşkınlık ve merak karışımı.

"Biraz arkadaşça ihtiyacım var," diyorum, sesim hafif ve davetkâr. Bir fincan çay için bana katılma nezaketini gösterir misiniz?" Duruşları tereddütlü, görev ve protokolden doğan bir isteksizlik.

Onlara sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Hadi , ikiniz de birkaç dakika dinlenmeyi hak ediyorsunuz. Ne de olsa sadece çay içiyoruz." Ses tonum tatlı ve çekici, konuşma sanatından anlayan birinin ince iknasıyla süslenmiş masum bir rica.

İsteğimin cazibesi karşısında dirençleri kırılıyor. Özellikle de katı rutinlerin ve katı hiyerarşinin hüküm sürdüğü bir yerde böylesine samimi bir davetle karşılaşmaları pek sık rastlanan bir durum değil. Ortak bir bakışla sessizce kabul edip odama giriyorlar.

Onları çayın beklediği yere geri götürüyorum, zakkum infüzyonunun aroması havayı hafifçe kokluyor. Çaydanlığı alıp çayı fincanlara doldurmaya başlarken oturmalarını işaret ediyorum.

Muhafızlar izliyor, konumlarının resmiyeti yerini basit, insani bir çay paylaşma eylemine bırakırken gözle görülür bir şekilde rahatlıyorlar. Fincanlarını alırlar, hareketleri temkinlidir ama ilgilerini çeker.

Muhafızlar kadehlerini kaldırırken kalbim hızla çarpıyor. Kendime sakın kalmam gerektiğini hatırlatıyorum, ifadem nötr, sakın bir misafirperverlik maskesi. Fincanları dudaklarına götürmelerini, her birinin belli belirsiz bir yudum almasını dikkatle izliyorum. İçimde sınırlarım altüst olmuş durumda ama dışarıdan bakıldığında huzurun resmiyim.

Başlangıçta temkinli davranan muhafızlar, sessizce Türkçe sohbet ederken yavaş yavaş kuşkularının azalmasına izin verirler. Sohbetleri sıradan, uzun süredir yol arkadaşlığı yapanların rahatlığıyla geçiyor. Gülümseyip başımı sallayarak sohbetlerine dalmış gibi yapıyorum ama dikkatim her yudumlarında, her yutkunuşlarında.

Yavaşça, ilk başta neredeyse fark edilmeden, ifadeleri değişmeye başlar. Kaşlarda hafif bir çatılma, duruşta ince bir kayma. Bu küçük dönüşümleri beklenti ve endişe karışımı bir duyguyla gözlemliyorum. Zakkum, zehirli güzelliğiyle işini yapıyor.

Dakikalar geçtikçe belirtiler daha da belirginleşir. Baş dönmesi belirtileri göstermeye başladıklarında muhafızların konuşmaları kesilir. Dengelerini korumak için mücadele ediyormuş gibi başları hafifçe eğilir. Alınlarında boncuk boncuk terler oluşuyor ve odanın yumuşak ışığı altında parlıyor. Yaşadıkları rahatsızlığa sessiz bir seyirci olarak kalıyorum.

Nefes alışları zorlaşıyor, her nefes alışları bir öncekinden daha zorlu görünüyor. Gözlerindeki şaşkınlığı, bir şeylerin ters gittiğinin farkına vardıklarını görebiliyorum. Endişeli bakışlar atıyorlar, sözleri tutarsız mırıltılara dönüşüyor.

Daha sonra mide bulantısı onları vurur, yüzlerinde gözle görülür bir solgunluk oluşur. Muhafızlardan biri karnını tutuyor, yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. Diğerinin görüşü bulanıklaşır, gözleri kısıılır ve görüşünü netleştirmek için nafile bir çabayla yeniden odaklanır.

Zakkum infüzyonunun tüm etkisini göstermesini nefesimi tutarak izliyorum. Oda etraflarında dönüyor, dünyaları altüst oluyor. Ayağa kalkmaya, yardım çağırmaya çalışıyorlar ama bedenleri onlara ihanet ediyor. Uzuvarındaki güç tükenir, onları güçsüz ve şaşkın bırakır.

Birkaç dakika içinde birbiri ardına yere yığılırlar, vücutları çayın güçlü toksinlerine yenik düşer. Hareketsiz yatıyorlar, nefes alış verişleri sığ, birkaç dakika önce odayı dolduran canlı şakalaşmalarla tam bir tezat oluşturuyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Rahatlama ve suçluluk karışımı bir duygu kaplıyor içimi. Riskli ve tehlikeli planım gerçekten işe yaramıştı. Muhafızlar etkisiz hale getirilmişti ama hayattaydılar. Zakkumu dikkatlice ölçmüştüm, onları bayıltmaya yeteceğinden, canlarını almayacağından emin olmak için.

Eşyalarını karıştırdım ve bir silah buldum. Onu tutarken ellerim titriyor, ağırlığı yabancı ve korkutucu. Ateşli silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bir tanesine sahip olmak bana güvenlik hissi veriyor. Ayrıca özgürlük vaadiyle şingirdayan bir dizi ağır anahtar da alıyorum.

Odadan dışarı fırlıyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Yerleşke koridorlar ve kapalı kapılardan oluşan bir labirent, her dönüş potansiyel bir tuzak. Hızla hareket ediyorum, gözlerim her köşeye, her gölgeye dalıyor. Aşırı temkinliyim, yanlış bir hareketin ölümüm olabileceğinin farkındayım. Kafa karışıklığına rağmen ilerleme kaydettiğimi hissediyorum, umut dolu bir sezgi belirsizlik ağında bana rehberlik ediyor.

Sonra aniden silah sesleri patlıyor ve sessizlik bozuluyor. Kalbim boğazıma sıçradı. Öfkeli bağırışlar koridorlarda yankılanıyor. Korku beni sarıyor, olduğum yerde donup kalıyorum. Ama ilk şok geçtikçe, kaosun benimle ilgili olmadığını fark ediyorum. Başka biri saldırı altında.

Kavgaya yaklaşıyorum. Silah sesleri gittikçe artıyor ve şiddetleniyor. Bağırışlar Türkçe, öfkeli ve panik içinde. Birisi

ciddi bir m¼cadele.

Silahı daha sıkı kavrıyorum, ona olan yabancılığım göze batan bir zafiyet. Köşelere göz atıyorum; etrafımdaki olayların hızla gelişmesine kıyasla ilerlemem zahmetli bir şekilde yavaş.

Neler olduğunu anlamak için görme ihtiyacıyla devam ediyorum. Damien mı? Sonunda beni buldu ve eve getirmeye mi geldi? Onun burada olması, her şeyi riske atması fikri hem heyecan verici hem de dehşet verici.

Savaşın sesleri beni yönlendiriyor. Tehlikeye rağmen kaosa, Damien'ın nihayet geldiği umuduna doğru ilerliyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 31

DAMIEN

Birkaç dakika önce.

A Yerleşkenin yan girişinden içeri girdiğimde kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi tek bir hedef için çarpıyor: Mariya'yı bulmak. Elimdeki silahın ağırlığı neredeyse beni sabit tutan bir çapa gibi topraklanmış. Sesi boğmak ve fark edilmeden önce ilerleyebilmem için bana zaman kazandırmasını umduğum bir susturucu taktım. Gözlerim loş koridoru tarıyor, haydutun tarif ettiği yerin anısı bu cehennem labirentinde tek rehberim.

Ev ödevimi yaptım ama hiçbir hazırlık beni gerçeğe tam olarak hazırlayamaz. Önümüzde derin bir belirsizlik var ve kaçınılmaz fırtınadan önce sessizlik aldatıcıdır.

İlk muhafız köşede belirdi, silahını çekmişti. Nişan alıp ateş ediyorum ve onu tek atışta indiriyorum. Kıvrımlı koridorlarda ilerlerken, her gölge ve ses bir pusu olabilir. Duvarlar boyunca kayıyorum; hareketlerim hem gizli hem de aceleci.

Bir virajı daha dönüyorum ve iki muhafız sessizce konuşurken karşıma çıkıyor. Henüz beni fark etmediler. Mesafeyi kapatıyorum, hızlı ve sessiz. İki tane daha.

Telefonum usulca titriyor, harita uygulamasından gelen bir bildirim bana rotamı hatırlatıyor. Yakınım, o kadar yakınım ki neredeyse onun varlığını hissedebiliyorum. Adrenalin içimde ateşli bir sel gibi dalgalanıyor. Daha önce daha kötü ihtimallerle karşılaşmıştım ama bu seferki kişisel. Bu sefer, Mariya.

Yerleşke bir kale olabilir ama her kalenin zayıf noktaları vardır ve ben de yıllar içinde öğrendiğim tüm numaraları kullanarak bu zayıflıklardan yararlanıyorum. Başka bir muhafız köşeyi dönüyor ve ben onu bir boğma ile yere indiriyorum, bilinci kaybolurken onu yere indiriyorum.

İlerlemeye devam ediyorum, adımlarım ölçülü, nefesim kontrollü. Harita ileride bir dizi oda gösteriyor - bunlardan biri onu tuttıkları yer olmalı. Silahı kavrayışım sıklaşıyor, kararlılık vücudumun her çizgisine kazınıyor. Sayıca azım, silahım yok ama umurumda değil. Benden değerli bir şey aldılar ve ben onu geri almak için buradayım.

Odalara yaklaşırken sesler duyuyorum. Sırtımı duvara dayayıp dinliyorum. Sesler anlaşılamayacak kadar boğuk ama yaşam ve potansiyel sinyali veriyorlar. Silahımı kontrol ediyorum, bundan sonra olacıklara hazır olduğundan emin oluyorum.

Sonra sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak açık alana çıkıyorum ve beni bekleyen her neyse onunla yüzleşmeye hazırım. Mariya'yı bulacağım, onu dışarı çıkaracağım ve onları benimle yollarının kesiştiğine pişman edeceğim.

Hücreden çok küçük bir kliniğe benzeyen bir odanın kapısını iterek açıyorum. Steril ve soğuk, tıbbi ekipmanlar özenle yerleştirilmiş. Sırtı bana dönük bir doktor malzemeleri düzenlemekle meşgul.

"Mariya'nın odası nerede?" diye soruyorum. İrkilerek sığıyor ve yüzünü bana dönüyor. Elimdeki silahı görünce gözleri hafifçe açılıyor.

"sen?" diye soruyor, sesi korku ve merak karışımı bir tonda.

"Ben onun kocasıyım," diye cevap veriyorum, uzun bir konuşma havasında değilim.

Doktorun yüzünde garip bir ifade beliriyor, tanıma ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şeyin karışımı. Ancak bunu düşünecek zamanım yok. Bir sonraki sözleri dikkatimi yeniden topluyor.

"Üçüncü katta, koridorun sonunda sağda. Git, hemen!" Ses tonunda benden kaçmayan bir aciliyet var.

Bir saniye daha kaybetmeyeceğim. Merdiven boşluğuna koştum, basamakları ikişer ikişer çıktım, zihnim yarışıyordu. Onu ulaşılması daha zor olan en üst katta tutacaklarını tahmin etmeliydim.

Üçüncü kata fırladım, gözlerim hemen aramaya başladı. Koridor ürkütücü derecede sessiz; tek ses kendi ağır nefes alışverişim. Sağdaki son odayı buluyorum, kalbim göğüs kafesine doğru sertçe çarpıyor. Dövüşe hazırım ve gerekirse odayı paramparça edeceğim.

Ama kapıyı açtığımda, karşımdaki manzara beklediğim gibi değildi. Yerde baygın yatan iki muhafız dışında oda boştu. Boğuşma izi yok. Görünüşe göre hızlı ve etkili bir şekilde indirilmişler.

Ne olduğunu anladığımda ağzımın kenarlarında küçük, gururlu bir gülümseme belirliyor. Mariya. Kendisi kaçmış. Bu düşünce beni hayranlık ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla dolduruyor. Güvende olup olmadığını bilmiyorum ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Umarım hareket halindedir ve henüz kimse onu keşfetmemiştir.

Bu geniş yerleşkede onu bulmanın çok daha zorlaştığını fark ettiğimde gülümsemem kayboluyor. Herhangi bir yerde olabilirdi ve büyük olasılıkla her yer şu anda varlığımdan haberdardı, ikimiz de her zamankinden daha fazla tehlikedeyiz.

Muhafızlarda anahtar ya da işe yarar bir şey var mı diye hızlıca kontrol ediyorum, bir güvenlik kartı ve bir telsiz buluyorum. İkisini de cebime atıyorum, zihnim şimdiden bir sonraki hamleyi hesaplıyor. Eğer onun hakkında konuşuyorlarsa, telsiz onu bulmam için anahtar olabilir.

Koridora geri dönüyorum, duyularım artmış durumda. Artık her saniye çok daha önemli. Tüm bu yer kilitlenmeden önce onu bulmalıyım.

Koridorda hızla ilerliyorum, kulaklarım telsizden gelen parazit sesine ayarlı.

Kendimi sonuna kadar zorlayarak üst kata koşuyorum, adımlarım boş koridorda yankılanıyor. Hedefim çatı bahçesi, geniş bir alana yayılmış

İstanbul'un genişleyen şehrine bakan yeşillik. Kapıdan içeri girdiğimde gece havası yüzüme çarpıyor, şehrin ışıkları altımda mücevherli bir goblen gibi yayılıyor. Nefes kesici ama manzarayı seyredecek vaktim yok.

Balkonun kenarına koşuyorum, gözlerim Mariya'dan bir iz var mı diye aşağıdaki alanı tarıyor. Alan çok geniş, herkesi saklayabilecek binalar ve geçitlerle dolu. Ama ondan hiçbir iz yok, varlığını düşündürecek hiçbir hareket belirtisi yok.

Kalbim hayal kırıklığı ve korku içinde çarpıyor. Herhangi bir yerde olabilir, yerleşke içinde kaybolmuş ya da daha kötüsü yeniden yakalanmış olabilir. Gözlerimi zorluyorum, umutsuzca arıyorum ama samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu.

Aniden, ayak seslerinin ve boğuk seslerin kusursuz sesini duyuyorum. Aniden dönüyorum, elim silahı daha sıkı kavlıyor. Ahmet'in bir düzine ya da daha fazla adamı çatıya gelmiş, silahlarını çekmiş ve bana doğrultmuşlardı.

Savunma pozisyonu alıyorum, ihtimallerin bana karşı yığıldığının farkındayım. Durum vahim görünüyor, net bir kaçışı olmayan kaçınılmaz bir açmaz. Bunu gözlerinde görebiliyorum; işi şansa bırakmıyorlar ve ben de bu işten konuşarak sıyrılamayacağımı biliyorum.

Bir anlık gergin bir sessizlik, zamanın durması. Seçeneklerimi tartıyorum ama sınırlılar. Çıkış yolum için savaşmak intihar demek. Teslim olmak bana birkaç dakika daha kazandırabilir ama sonra ne olacak? Ahmet eninde sonunda beni öldürecek.

Mariya hâlâ dışarıda, yalnız ve savunmasız.

CHAPTER 32

MARİYA

IYerleşkede dikkatli bir şekilde ilerliyorum, duyularım yüksek alarmda. Muhafızların dikkati dağılmış görünüyor, dikkatleri başka yere çekilmiş, muhtemelen davetsiz misafir neden olduğu için. Kalbimde, onun Damien olmasını umuyor ve dua ediyorum.

Onun olmasını istiyorum.

Köşeyi döndüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Orada bir bekçi duruyor, sırtı kısmen bana dönük. Yine de beni duyuyor ve dönüyor, gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Beni yakalamak için hamle yaptı ama ben daha hızlıydım.

Adrenalin yüklü bir refleks patlamasıyla yakındaki bir standdan bir vazoyu kapıyorum. Ağır, süslü ve büyük olasılıkla yeri doldurulamaz. Onu sallıyorum, tüm korkum ve çaresizliğim hareketin gücünün arkasında.

Vazo tatmin edici bir gürültüyle muhafızın kafasına çarparak seramik parçalarının uçuşmasına neden olur. Muhafız sendeliyor, yüzünde bir şok ifadesi, sonra bir taş çuvalı gibi düşüyor. Daha yere düşmeden bayılmıştır.

Bir an donup kaldım, nefesim kesik kesik geliyordu, vazanın kalıntıları hâlâ elimdeydi. Hiçbir zaman şiddet yanlısı bir insan olmadım; olabileceğimi de hiç düşünmemiştim. Ama bu durum beni yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri yapmaya zorladı.

Kırık vazodan geriye kalanları yere bıraktım, amacı yerine geldi ve yoluma devam ettim.

Bu karşılaşmanın bana aşıladığı yeni bir güvenle yerleşkedeki yürüyüşüme devam ediyorum.

İlerlemem yavaş ama istikrarlı. Yerleşkenin diğer bölümlerinde yaşanan kargaşanın sesleri daha yüksek ve daha yoğun hale geliyor. Silah sesleri, bağırışlar, çığlıklar... Tam anlamıyla bir saldırı. Bunun arkasında Damien'ın olabileceği düşüncesiyle umutlanmadan .

Kendimi yukarı çıkan bir merdivenin önünde buluyorum. Bir an tereddüt ettim, sonra tırmanmaya başladım. Daha yüksek bir kat daha iyi bir manzara sunabilir, bir çıkış bulma ya da Damien'ı fark etme şansı verebilir. Silah hâlâ elimde, savunmasız olmadığımı hatırlatıyor.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda durup dinliyorum. Çatışmanın sesleri burada daha yakın, daha ani görünüyor. İleride olacaklar için kendimi hazırlıyorum ve ilk merdivene adım atıyorum.

Merdivenleri çıkarken korku, umut ve kararlılık karışımıyla doluyorum, her adım bir öncekinden daha zorlu; kararlılığım yaptığım her hareketle sınanıyor. Merdiven bir koridora açılıyor ve sonundaki pencerelerden yerleşkenin dışına çıkan bir yol görüyorum. Özgürlük kışkırtıcı bir şekilde yakın, sadece birkaç adım ötede. Kaçabilirim, gecenin içine doğru koşabilirim ve asla arkama bakmayabilirim.

Ama uzaklardan gelen bir ses bu cazip düşünceyi paramparça eder. Koridorlarda dolaşan bir gardiyanın sesi her şeyi değiştiren tek bir kelime söylüyor: *Damien*. Cümlelerin geri kalanı Türkçe, benim için anlaşılmaz, ama önemli değil. O tek kelime en derin umudumu ve en büyük korkumu doğruluyor. Damien yerleşkenin içinde, beni kurtarmak için her şeyi riske atıyor.

Burayı onsuz terk edemem. O benim için bu cehennemde savaşırken kaçıp gitme düşüncesi dayanılmaz. Bakışlarımı özgürlük manzarasından geldiğim yöne dönüyorum, adımlarım hızlı, yeni keşfettiğim bir aciliyetle hareket ediyor.

Merdivenlerden aşağı iniyorum, zihnim ne bulabileceğime dair senaryolarla dolup taşıyor. Geçtiğim her koridor içimdeki gerilimi artırıyor, midemde giderek büyüyen bir endişe düğümü oluşturuyor. Beni Damien'ın bulunduğu yere götürebileceğine inandığım bir kapıya geliyorum ve cesaretimi toplayarak açmadan önce bir an tereddüt ediyorum.

Kapıyı itip açıyorum ve hayal edebileceğim en korkunç manzarayla karşılaşmak için içeri giriyorum. İçeride Ahmet'i buluyorum, tüm bu dehşetin sorumlusu olan adamı. Birkaç metre ötede duruyor, varlığı buyurgan ve uğursuz.

Kalbim sıkışıyor ve bir an için şok ve korku içinde donup kalıyorum. Ahmet'in gözleri gözlerime kilitleniyor, dudaklarında soğuk, kötü niyetli bir gülümseme oynuyor. Avını yeni fark etmiş bir avcı gibi ve ben savunmasızlığımın son derece farkındayım.

"Bir yere mi gidiyorsunuz, *Prenses*?"

Elimdeki silah birden kendimi işe yaramaz, neredeyse aptal gibi hissettim. Onun dengi değilim, ne beceri ne de vahşet konusunda. Ama orada durup hayatımı kâbusa çeviren adamla yüzleşirken, içimde şiddetli bir kararlılık ateşleniyor. Onun kurbanı olmama izin vermeyeceğim, artık değil.

Titreyen ellerimle silahı daha sıkı kavriyorum. Aklıma Damien geliyor. O da bu yerleşkede bir yerlerde, bizim için savaşıyor. Kısa bir an için, tehlikeyle karşılaştığında böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum, bu amansız korku ve derin kararlılık karışımı.

"Damien nerede?" Sesim hissettiğimden daha kararlı bir şekilde soruyorum.

Ahmet'in gülümsemesi genişler ama cevap vermez. Cevap vermesine gerek yok. Sessizliği çok şey anlatıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Damien çok yakın ve Ahmet bunu biliyor.

Ahmet'in alaycı sözleri odada yankılanıyor, tehdidi beni kadar ürpertiyor. "Sen ve Damien yakında karşılaşacaksınız," diye alay ediyor. "Kartlarını doğru oynamazsan muhtemelen öbür dünyada." Sesinden kötülük damlıyor, her bir kelime korku salmak için özenle seçilmiş.

Ama içimde yükselen şey korku değil, bir meydan okuma dalgası. Bir an bile düşünmeden silahı kaldırıp doğrudan ona doğrultuyorum. Tetiği çekerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama silah sadece tıkırdıyor, sessiz ve zararsız. Ahmet'in gülümsemesi genişliyor. Gözlerinde acımasız bir eğlence ifadesi var.

Rahat ve kendinden emin bir şekilde yanıma geliyor ve silahı sersemlemiş ellerimden kolayca alıyor. Silahı bir uzman gözüyle inceleyerek, "Seni bir katil olarak düşünmemiştim," dedi. "Etkilendim."

Sözleri alaycı, denemiş ve başarısız olmuş bir çocuğun başını okşuyor. Başparmağının bir hareketiyle emniyeti kapatıyor. "Her zaman emniyeti kontrol edin," diyor, neredeyse nazikçe, ders veren bir öğretmen gibi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yakalıyor ve doğru çekiyor. Silahın soğuk namlusu şakağıma baskı yapıyor ve nefesinin sıcaklığını boynumda hissedebiliyorum. Felç edici ve çiğ bir dehşet beni ele geçiriyor.

"Benimle geliyorsun," diyor Ahmet, sesi alçak ve tehlikeli. "Ve eğer bana bir sorun çıkarırsan, seni kuduz bir köpek gibi öldürmekten çekinmeyeceğim."

Beni sert ve kontrol edici bir şekilde kavırıyor. İçimdeki her içgüdü savaşmak, mücadele etmek için çılgılık atıyor ama kafamdaki silah açık bir caydırıcı. Zihnim bir çıkış yolu arıyor, ama Ahmet'in tutuşu inatçı.

Ahmet beni de peşinden sürükleyerek ilerlemeye başlıyor. Her adım, bilinmeyen bir kadere doğru bir yürüyüş gibi geliyor. Ben onun oyununda bir piyonum, Damien'a karşı kullanılacak bir araç.

Koridorlarda ilerlerken, dönüşleri, kapıları ve kaçma şansım olursa bana yardımcı olabilecek her şeyi ezberlemeye çalışıyorum. Ama Ahmet dikkatli ve sürekli tetikte, dikkati benden hiç ayrılmıyor.

Şu anda yapabileceğim tek şey itaat etmek, katlanmak ve Ahmet tehditlerini yerine getirmeden önce Damien'ın benim için gelmesi için dua etmek. Başıma dayanan silahın soğuk baskısı, şu anda yürüdüğüm yaşam ve ölüm arasındaki ince çizginin sürekli bir hatırlatıcısı.

CHAPTER 33

DAMIEN

O Balkonda, gece havası tenime keskin bir şekilde çarpıyor ve etrafım öldürmekten çekinmeyecek bir grup adamla çevrili. Her gardiyan silahını çekmiş, hepsi de bana doğrultmuş. Ağır nefes alışlarını duyabiliyor ve gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. Onlar ortalığı karıştırmak.

İçlerinden biri aksanlı bir İngilizceyle "Silahını indir!" diye bağıyor. Her taraftan kuşatılmış durumdayım. Burada oyun yok, çalışacak aç yok. Yavaşça silahımın yere düşmesine izin veriyorum; betona çarparken çıkardığı ses acı verici bir şekilde son.

Kendimi hazırlıyorum, her kasım geriliyor, hayatımı sonsuza dek sona erdirecek kurşuna hazırım. Ama kurşun gelmiyor. Onun yerine korumaların arkasındaki kapı açılıyor ve Ahmet balkona çıkıyor. Yalnız değildi. Mariya yanında, Ahmet'in kolu onu sıkıca kavıyor.

Hayatta olduğunu görmek beni rahatlatıyor ama bu kısa sürüyor. Tehlikeden uzakta değil, hem de hiç değil. Gözleri benimkilerle buluşuyor, korkudan irileşmiş. "Damien!" diye bağıyor, kurtulmaya çalışırken sesi çaresizlikle karışıyor.

Hiç bilmediğim bir öfke kaplıyor içimi. Ahmet'in üzerine atlamak, yaptığı şey için, kızıma yaşattığı dehşet için onu lime lime etmek istiyorum.

aracılığıyla. Ama güçsüzüm, ellerim boş, seçeneklerim tükendi.

Ahmet sırtıyor, kapana kısılmış avının görüntüsünden zevk alan bir avcı gibi. "Mariya'yı son bir kez görmene izin verecek kadar nazik davranıyorum," diyor, sesi şeytani ve soğuk, "nihayet sonsuza dek ortadan kaldırılmadan önce."

Sözleri içimde bir bıçak gibi dönüyor. Gözlerindeki zaferi görebiliyorum, ikimizi de tam olarak istediği yerde tutmanın verdiği memnuniyeti. Kontrol onda ve o da bunu biliyor.

Mariya'nın yüzü korku ve acı dolu bir maske gibi. Güçlü olmaya, kendini toparlamaya çalıştığını görebiliyorum ama durum vahim. İkimiz de Ahmet'in merhametine kalmış durumdayız ve onda bu merhametin zerresi bile yok.

Sessizliği yine Ahmet'in sesi bozuyor. Sözleri acımasız bir alaydır. "Vedalaşın," diye alay ediyor. Bu eline geçecek son şans."

Ahmet'in gözleri başka bir olasılığı düşünürken kötü niyetle parlıyor, sesi zalimlikle damlıyor. "Ya da belki," diye düşünür, "önce Mariya'yı öldürürüm. Ölmeden önce gördüğün son manzara aşkın ve onun taşıdığı bebek olsun, ikisi de senden önce ölsün."

Kafam karıştı. "Bebeğim? Sen neden bahsediyorsun?" Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor, zihnim onun sözleriyle çalkalanıyor.

Ahmet gülüyor, insanlıktan yoksun şeytani bir ses. "Sana bu haberi veren kişi olmayı beklemiyordum." Bakışları Mariya'ya kayıyor ve silahını kaldırıp eğlenerek Mariya'nın şakağına dayıyor. "Ama işte buradayız."

Öfke, çığ ve tüketen, içimde dolaşüyor. Sonuçları ne olursa olsun, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ama hareket edemedim, tek bir adım bile atmadan beklenmedik bir şey oluyor.

Muhafızlardan biri yere yığılır ve gecenin içinde bir *güm* sesi duyulur. Sonra bir başkası düşer ve bir başkası. Ahmet'in adamları arasında kafa karışıklığı patlak verir, tehdidi tanımlamak için çabalarken düzenleri bozulur.

Arkama dönüp bakıyorum ve inanmadığım ve rahatladığım bir şekilde kardeşlerimin keskin nişancı pozisyonunda olduğunu görüyorum. Andrei, keskin gözleri ve sabit elleriyle bana bir başparmak işareti yapıyor.

Kardeşlerim hızlı ve etkili bir şekilde çalışıyor, iyi koordine edilmiş atışları muhafızları hassas bir şekilde etkisiz hale getiriyor. Balkon karmakarışık bir hal alıyor, hava silah ve bağırış sesleriyle doluyor.

Bir mermi Ahmet'in yakınına isabet eder, onu ıskalar ama açık bir mesaj gönderecek kadar yakındır. Kalan muhafızlar yenildiklerini fark ederek kaçmaya başlar. Panik başlamış, hayatta kalmak için umutsuz bir içinde görevlerini unutmuşlardır.

Ama Ahmet, her zamanki fırsatçı tavrıyla, geri çekilmek için uygun anı kollar. Mariya'yı daha sıkı kavıyor ve onu yerleşkenin içine doğru sürüklüyor. Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor ve onun güvenliği için duyduğum korku beni kahrediyor.

Bir an bile kaybetmedim. Düşen silahı alıp Ahmet ve Mariya'nın az önce kaybolduğu kapıya doğru koşuyorum. Kardeşlerimin gelişi bana bir mücadele şansı, bu ılgınlıkta bir can simidi verdi. Umudum yeniden yeşerdi.

Damarlarımdan adrenalin fişkırarak yerleşkeye geri döndüm. Açık balkondan kapalı alana geçiş beni anında etkiliyor. Kardeşlerimin keskin nişancı desteği burada kesiliyor ve bu son düzlükte tek başıma ilerlemek zorunda kalıyorum. Buna hazırım, bu işi sonsuza dek bitirmeye hazırım.

Mariya'nın çığlıkları bana rehberlik ediyor, sesi yerleşkenin geniş alanını kesen bir korku ve çaresizlik işareti. Sesi takip ediyorum, adımlarım korku ve kararlılık karışımıyla besleniyor. Beni en st kata, Ahmet'in devasa ofisine götürüyor.

Ofis, 360 derecelik nefes kesici İstanbul manzarasıyla g ve lüksün bir kanıtı. Ancak şehir manzarasının panoramik güzelliği benim için kayıp. Sadece Ahmet ve Mariya'ya odaklanmış durumdayım.

Orada durmuş, bir eliyle Mariya'yı kavarken diğer eliyle silahını tutuyor. Yüzü fke ve meydan okumayla çarpılmış. "Eğer batacaksam," diye alay ediyor, "seni de yanımda götüreceğim."

O tehdidini gerçekleştirmeden Mariya harekete geçer. Ani ve şiddetli bir hareketle dirseğini Ahmet'in karnına indirir. Darbe, Ahmet'in iki büklüm olmasına ve Mariya'ya olan hakimiyetini kaybetmesine yetecek bir güçle iner.

Anı yakalayan Mariya serbest kalır ve Ahmet'in ulaşamayacağı bir yere kaar. Tereddüt etmiyorum. İki hızlı ve kontrollü vuruşla Ahmet yere düşüyor.

Yerde. Aynen böyle, her şey bitti. Hayatımızı kâbusa çeviren adam artık bir tehdit değildi.

Mariya bana doğru koşuyor ve sanki bırakırsak birbirimizi sonsuza dek kaybedecekmişiz gibi birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Adrenalin azalırken kalplerimiz rahatlamış bir şekilde göğüslerimizde şiddetle çarpıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sesim duygu yüklü. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyor, sesi göğsümde boğuklaşıyor. "Çok korkmuştum."

"Artık güvendeyiz," diye onu temin ediyorum. "Her şey bitti."

Mariya ve ben yerleşkeden çıkıp avluya adım attığımızda, gecenin olaylarının ağırlığı üzerimizden kalkmaya başlıyor. Önümüzde kardeşlerim bekliyor, yüzlerinde rahatlama ve memnuniyet karışımı bir ifade var.

Sıkı el sıkışmalar ve sıcak kardeşçe kucaklaşmalarla karşılandım, az önce kaçtığımız soğuk tehlikeyle hoş bir tezat oluşturdu. Çektiği çilenin etkisinden hala kurtulamamış olan Mariya, saygı ve dayanışmanın bir göstergesi olarak nazikçe kucaklanıyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum kardeşlerime, sesim minnettarlıkla dolup taşıyor. "Siz gelmeseydiniz ne olurdu bilmiyorum."

Andrei omzuma vuruyor, gözleri içten. "Ailemiz için en azından bunu yapabiliriz," diyor. "Sana söyledim, sen bizden birisin, Damien. Her zaman öyleydin."

Diğerleri başarıyla onaylıyor. Basit ama derin sözleri derinden yankılanıyor. Uzun zamandır kendimi bir yabancı gibi hissediyor, çoğu zaman yabancı ve misafirperver olmayan bir dünyada yerimi bulmaya çalışıyordum. Ama burada, şu anda, kardeşlerimle çevrili olarak, bir aidiyet duygusu, kanın ötesine geçen bir bağ hissediyorum.

"Sana ailenin bir parçası değilmişsin gibi hissettirdiğimiz zamanlar için özür dileriz," diyor Andrei. "Soyadınız ne olursa olsun, bizden biri olduğunuzu fazlasıyla kanıtladınız."

Eski yaraları onaran ve bağları sağlamlaştıran samimi bir an. Mariya elimi sıkıyor, varlığı sessiz bir destek. Kardeşlerimin yüzlerine baktığımda sadece müttefikler değil, birleşik bir cephe, sadakatle bağlı bir aile görüyorum.

"Moskova'ya dönmeye hazırım," diyorum. Normalliği ve huzuru özlüyorum. Gecenin olayları izlerini bıraktı ve tanıdık bir şeye dönme arzusu çok baskın.

Andrei başını sallıyor, yüz ifadesi ciddi. "Bu iyi çünkü bu iş henüz bitmedi," diyor ses tonu ciddi bir şekilde. Hâlâ Vadem'i alaşağı etmemiz gerekiyor."

Bu ismin anılması durumun gerçekliğini hatırlatıyor. Bu geceki zaferimiz önemli, ancak daha büyük bir savaşta sadece bir muharebe.

OceanofPDF.com

CHAPTER 34

MARİYA

A Özel jetin kapıları kapanıp bizi dünyanın geri kalanından ayırdığında, haftalardır bizi kısılcacında tutan gerilim nihayet serbest kalıyor. Damien ve ben kendimizi ilk kez yalnız, gerçekten yalnız bulduk. kaos başladığından beri. Gözlerimiz kilitleniyor, birbirimize çekilmeden önce aramızda sessiz bir konuşma geçiyor, bir öpücük kasırgasında kayboluyoruz.

Jetin motorları uğulduyor ama ses arka planda kayboluyor, kalplerimizin hızlı atışı tarafından bastırılıyor. Elleri üzerimde dolaşırken şefkatli, her dokunuş aramızda her zaman yanmış olan ateşi yeniden alevlendiriyor.

"Bu doğru mu?" Damien'ın sesi tutkunun sisini yırtıyor, inançsızlık ve huşu karışımı bir tonda. "Sen gerçekten...?"

Başımı sallıyorum, gözlerim onda herhangi bir tereddüt ya da korku belirtisi arıyor. "Evet, hamileyim."

Bir an sessizlik oluyor, bakışları delip geçiyor. Tepkisinden korkarak kendimi destekliyorum, bu beklenmedik dönüşün çok fazla olabileceğinden, onu uzaklaştırabileceğinden korkuyorum. Ama sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor, ışıltılı ve içten, korkularımı şafaktaki gölgeler gibi dağıtıyor.

Sormadan edemiyorum. "Mutlu musun?"

"Aynın üzerinde," diye fısıldıyor, sesi duygu dolu. Beni daha yakına çekiyor, kucaklaması beni dünyadan koruyor. Onun kollarında daha önce hiç tatmadığım bir güvenlik ve aidiyet duygusu hissediyorum.

Özel jetin sessiz sığınağında, geride bıraktığımız kargaşa ile bizi bekleyen bilinmezlik arasında bir yerde asılı kalan Damien ve ben teselliği birbirimizin kollarında buluyoruz. Öpüşmelerimiz artık sadece tutkunun ifadesi değil; her biri bir öncekinden daha ateşli aşk ilanları.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler dudaklarımdan kutsal bir yemin gibi dökülüyor. "Böyle hissedebileceğimi hiç bilmiyordum."

Damien'in yanıtı anında geliyor, sesi ruhumda yankılanan alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Seni seviyorum, Mariya. Mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazla." Gözleri, o derin zümrüt havuzları, şiddetli bir kararlılık taşıyor. "Yemin ederim, sana ya da bebeğimize bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Artık benim dünyam sensin."

Onun vaadi beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor, korku ve belirsizliğin süregelen gölgelerini kovuyor. Ona sadece hayatımla değil, içimde büyüyen hayatla da güveniyorum.

Tekrar öpüşüyoruz, kendimizi o anın ve bizi birbirimize bağlayan derin bağın içinde kaybediyoruz. Her dokunuş, her okşayış, yaşadığımız yolculuk ve daha da güçlenen bağımız hakkında çok anlatıyor.

Uçak seyir irtifasına ulaştığında ve arka planda motorların sabit uğultusu varken, el ele birlikte yükseliyor ve uçağın yatak odasının mahremiyetine doğru yol alıyoruz. Jetin duvarlarının dışındaki dünya tehlike ve şüpheyile dolu olabilir ama burada, bu mahrem alanda sadece biz varız.

Yatak odasının tenhaliğında, bana değer verildiğimi ve sevildiğimi hissettiren bir yoğunlukla bakıyor. Sözleri çok tatlı, her biri sevgi ve şefkatle dolu.

"Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok özledim," diye mırıldanıyor, parmakları gömleğimin düğmelerini ustalıkla açarken. Dokunuşu nazik, hatta saygılı ve kaldırdığı her katman bir endişe katmanının kayıp gitmesi gibi hissettiriyor, geriye sadece ham ve güzel gerçeğimiz kalıyor.

Onun önünde durup bakışlarına maruz kaldığımda, bana sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi bakıyor. Eli karnımda geziniyor, huşu ve şaşkınlık ifade eden yumuşak bir okşayış. Sonra eli yavaşça aşağı iniyor ve bacaklarımın arasındaki sıcaklığı buluyor. Parmakları yetenekli, bana nasıl dokunacağını, kısa süre sonra üzerime çökecek olan zevk dalgalarını nasıl coşturacağını çok iyi biliyor.

Dalga'nın tepesine çıktığımda beni derinden öpüyor, bedenim serbest bırakılmaktan titriyor. Onun kucağında kendimi güvende, sevilmiş ve tamamen canlı hissediyorum. Öpücüğü bir vaat, dokunuşu ise sevgisinin derinliğinin bir kanıtı. Şu anda, Damien'la birlikte her şey doğru ve mükemmel geliyor - aşkımız, geleceğimiz, bebeğimiz.

Damien'ı soyuyorum, her hareketi şefkat ve hayranlıkla dolu. Teni parmak uçlarımda altımda sıcak, kasları sıkı ve güven verici. Karşılıklı öpüşüyoruz, dudaklar, yüz, boyun, vücut. Ben onu daha çok ortaya çıkardıkça, öpüşmelerimiz daha derin ve tutkulu oluyor.

Damien beni nazikçe sırtüstü yatırıyor ve altımdaki yatağın yumuşaklığını hissediyorum. Bacaklarımı etrafına dolayarak onu kendime çekiyorum, vücudunun gücünü ve sıcaklığını bedenimde hissediyorum. Kendini konumlandırırken, yoğun bir enerji anı yaşıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve kelimelerin aktaramayacağı her şeyi aktarıyor.

Boynumu öpücüklerle boğuyor, erkekliği tam istediğim yere yaklaştıkça kolu bana sarılıyor. Dayanamayıp uzanıyorum ve onu elime alıyorum, yavaşça okşuyorum, kısıp bir zevk hırıltısı çıkarırken gözlerinin kapanışını izliyorum. Avucumun içinde çok sıcak ve sert ve kalbimin beklentiyle daha hızlı attığını hissediyorum.

Dudaklarında sinsili bir gülümseme oluşuyor ve ne olduğunu anlıyorum. Alay ediyor, kendini tutuyor.

"Beni kıvrandırmaya bayılıyorsun," diyorum. "Beni bekletiyorsun."

Eğildi ve beni tekrar öptü. "Altımda dünyanın en güzel kadınıyla geçirebileceğim tüm zamanı istediğim için beni suçlayabilir misin?"

Yanaklarım kızardı. "Şey, sen böyle söyleyince..."

Kalçaları gevşiyor, siki içeri doğru itiliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun içime batma hissine odaklanıyorum, beni sadece onun yapabileceği şekilde geriyor. Kısa sürede beni tamamen dolduruyor, uzunluğu arasında kayboluyor. Hareket ediyorum

ellerim yanlarının çizgilerinden aşağı iniyor ve onları muhteşem, mükemmel arka tarafına getiriyor. Damien'in vücudu başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevk, saf güç, bir makine gibi.

O geri çekilip içime girerken zevk dalgalar halinde yayılıyor, vücutlarımızın çarpışmasından dolayı göğüslerim ileri geri sallanıyor. Onu yakınımda tutuyorum ve o da beni tekrar tekrar öpmeye karşı koyamıyor.

Onunla bu şekilde birlikte olmak, üstümde hareket etmesini izlemek, karnımda onun çocuğunu taşıdığımı bilmekle ilgili bir şey var. Bu en saf anlamıyla sevişmek, kalbim dolu ve sıcak.

Üstümde hareket ederken, her itiş bir aşk ilanı, her dokunuş birlikte bir gelecek vaadidir. Bulduğumuz ritim hem rahatlatıcı hem de heyecan verici, iki ruhun mükemmel bir şekilde senkronize olduğu bir dans.

Birlikte zevkin zirvesine doğru tırmanıyoruz, bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor. İçime son bir kez daha sertçe itiyor ve onu yerinde tutuyorum, o serbest bırakıp kendini içime boşaltırken kendi orgazmım içimden hızla geçiyor.

Sonrasında birbirimizin kollarına uzandık, fısıltıyla seni seviyorum demek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi. Damien'in kucağına sarıldığımda, eksik olduğunu hiç bilmediğim bir bütünlük duygusu hissediyorum. Huzur ve memnuniyet duygusuyla doluyorum. Burası ait olduğum yer, Damien'in kollarında, bebeğimiz içimde büyürken.

Kucaklaşmamızın kozasında uzanırken, özel jetimizin dışındaki dünya uzak ve önemsiz görünüyor. Damien'in dokunuşu yumuşak, parmakları tenimde boş desenlerin izini sürüyor, her okşayışı içime memnuniyet dalgaları gönderiyor. Genellikle çok sert ve kararlı olan gözlerinde şimdi düşünceli bir yumuşaklık, nadir olduğu kadar sevimli de olan nazik bir iç gözlem var.

"Aklında ne var?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyor, bizi sarmış gibi görünen dingin büyüğü bozmak istemiyorum.

Gülümsüyor, dudaklarında düşünceli, neredeyse hülyalı bir ifade belirliyor. "Bahçeni düşünüyordum," diyor bakışları yüzümde gezinirken. "Moskova'daki evde. Artık yetersiz görünüyor."

Elimde olmadan gülümsüyorum, dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, o yerin sevdiğim tek kısmı bahçesiydi," diye itiraf ediyorum.

Çiçekler arasında teselli ve özgürlük arayışıyla geçirdiğim saatler.

Birlikte gülüyoruz, odayı sıcaklıkla dolduran hafif, kaygısız bir ses. Damien'ın kahkahası kalbimin tellerini titreten bir melodi ve kendimi ona daha da aşık olurken buluyorum.

Bana bakıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Bunu atlattığımızda ve babanı hallettiğimizde, sana Moskova'nın en güzel bahçesini yapacağım," diyor, ses tonu samimi.

Gözlerim yaşıyor, içimi sevgi ve şükran duyguları kaplıyor. Kendi yaptığımız bir bahçeyle tamamlanmış bir gelecek, bizim geleceğimiz düşüncesi, kurabileceğim tüm hayallerden daha güzel.

Sözcükler olmadan eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırarak çok şey anlatan bir öpücük kondurdum. Bu bir teşekkür, sevgi, paylaşılan hayaller ve umutlar öpücüğü. Onun kollarında kendimi güvende, aziz ve anlaşılmış hissediyorum. Bu adam, hayatıma bir fırtına gibi giren bu inanılmaz adam, şimdi kalbimi en nazik elleriyle tutuyor.

Öpüşmemiz derinleşiyor, birbirlerinde teselli bulan iki ruh arasında sessiz bir konuşma. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Birlikteyiz ve güvendeyiz. Ve bu fazlasıyla yeterli.

CHAPTER 35

DAMIEN

Weçici sığınaklarımızdan birinde, Moskova'nın göbeğinde, meraklı gözlerden uzak, sıradan bir binada toplandık. Her biri kendi başına birer güç kaynağı olan kardeşlerim ve eşleri gerginlik belirtileri. Zor birkaç hafta oldu.

Andrei, her zamanki çapa, masanın başında duruyor. Yüzü sert bir çizgiyle belirlenmiş, liderliğin ağırlığı yüz hatlarında belirgin.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diye başlıyor, etrafımızda dönen kargaşaya rağmen sesi sabit. "Zor bir durumdayız. Türklerin saldırısı bizi çok kötü etkiledi ve Ahmet'in icabına bakılmış olsa da tehdit sona ermiş değil."

Sözleri havada asılı kalıyor, içinde bulunduğumuz çıkmazı keskin bir şekilde hatırlatıyor. Mariya'nın elinin masanın altında benimkine dolandığını hissediyorum, varlığı konunun ortasında beni rahatlatıyor.

"Vadem'in hâlâ ortadan kaldırılması gerekiyor," diye devam ediyor Andrei, bakışları odada geziniyor ve her bir çift gözle buluşuyor. "O oyunda olduğu sürece Moskova'daki tüm operasyonumuz tehlikeye girer. Hemen harekete geçmeliyiz."

Vadem'in malikanesine saldırdıktan sonra, Mariya'yı geri alma aciliyeti öncelik kazandı. Kardeşlerim ve ben onu sert bir şekilde uyardık ama o sessiz kaldı, çok sessiz kaldı.

Başımı sallıyorum, içimde bir kararlılık dalgası hissediyorum. Mariya'nın babası artık sadece Bratva'mızı değil, Mariya ve benim değer verdiğimiz her şeyi tehdit ediyor.

"Bir plana ihtiyacımız var," diye araya giriyorum, sesim kararlı. "Vadem ama dokunulmaz değil."

Andrei başını sallayarak görüşümü onaylıyor. "Katılıyorum. Bölmeli ve fethetmeliyiz. Bazılarımız Moskova'daki temizlik işlerini hallederken, diğerleri Vadem'le ilgilenecek."

Sandra öne doğru eğiliyor, gözleri keskin. "İttifaklarımızı da göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Güven bugünlerde nadir bulunan bir şey. Daha fazla sürprizi kaldıramayız."

Kollarını kavuşturan Roman başını salladı ve söze başladı: "Bağlantılarımızla başlamalıyız. Gizli soruşturmalar yapmalıyız. Aradığımızı belli etmeden etrafı kolaçan etmeliyiz. Bu kısmı ben halledebilirim. Bağlantılar böyle zamanlarda çok önemlidir."

Sırada Leo var. "Mali açıdan konuşursak, her türlü serpintiye hazırlıklı olmalıyız. Harekete geçelim ve kalan varlıkları ve fonları tekrar güvence altına alalım. Sessiz olmalı ve hızlı hareket etmeliyiz. Ben bunu denetleyeceğim ve bu karışıklık sırasında ekonomik istikrarımızın tehlikeye girmemesini sağlayacağım."

Samuil, "Ve insan gücümüzü yeniden inşa etmemiz gerekecek," diyor. "Bir kez daha bir orduya ihtiyacımız var."

Diğer kardeşlerim sözlerini söyledikten sonra Andrei öne doğru eğilerek ellerini masanın üzerine koydu.

"Güzel. Roman, şu soruşturmaları yap. Kimin hâlâ bizimle olup olmadığını bilmemiz gerek. Leo, mali durumumuzu sıkı tut. Yarım kalmış işler olmadığından emin ol."

Aklıma başka bir fikir geldi. "Sokaklara odaklanacağım. Moskova'nın bel altını herkesten iyi bilirim. Eğer Vadem hata yaparsa, ben bulurum."

Sandra araya giriyor. "Ve unutmayın, güven şu anda karşılayamayacağımız bir lüks. Her şeyi doğrulayın."

Andrei ona doğru başını sallar. "Aynen öyle. Bu konuda akıllı olalım. Daha önce de fırtınalar atlattık ve bunu da birlikte atlatacağız."

Toplantı ilerledikçe düşüncelerim Mariya'ya ve doğmamış çocuğumuza kayıyor. Geleceğimiz, ailemizin güvenliği, bu odada vereceğimiz kararlara bağlı.

Andrei baş köşede hareketsiz dururken oda sessizliğe gömülür. Her çift göz ona sabitlenmiştir.

"Bunların hepsi Bratva'yı yeniden inşa etmek için uzun vadeli iyi planlar," diyor Andrei. "Ama şu anda Vadem'i hemen nasıl saf dışı bırakacağımızı bulmamız gerekiyor. Ve benim aklımda tam da bu fikir var.

"Yarın akşam," diyor, sesi kararlı ve emredici, "Vadem bir bağış gecesi düzenliyor. Sıradan bir etkinlik değil, şehir merkezinde gösterişli bir davet."

Duraklıyor, sözlerinin ağırlığını hissettiriyor. "Moskova'nın yüksek en iyileriyle dolup taşacak. Politikacılar, işadamları, ünlüler, aklınıza ne gelirse. Şehrin seçkinleri orada olacak. Vadem'in olan biten her şeye rağmen görünüşe ayak uydurması gerekiyor. Siyasi kariyeri buna bağlı."

Bu sadece bir toplantı değil; taşınmamız için mükemmel bir ortam, ısıltı ve ihtişamla gizlenmiş altın bir fırsat.

"Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?" Mariya sessizce sorar.

Tüm gözler ona çevrilir ama kimse cevap vermez.

"Korkunç şeyler yaptığını ve cezayı hak ettiğini biliyorum ama ölmesi mi gerekiyor? Ne de olsa o benim babam," diyor.

Sözleri havada asılı kalıyor. Bu sadece Bratva ve düşmanlarımızla ilgili değil; bu onun için, hepimiz için son derece kişisel bir mesele. Elini uzatıp güven verici bir şekilde sıkıyorum.

Andrey Mariya'ya dönüp kaşlarını soru sorar gibi kaldırınca oda sessizliğe gömülür. "Herhangi bir fikrin var mı Mariya?" diye sorar, sesi alçak ve ölçülüdür. "Vadem bir yük, etkisiz hale getirilmesi gereken bir tehdit haline geldi."

Mariya başını sallıyor, yüz hatlarında kararlı bir ifade belirliyor. "Tam da aradığım şey bende olabilir," diyor, sesi sabit. "Babamın kişisel dosyalarına hâlâ erişimim var. Yeraltıyla olan bağlantılarına dair kanıtlarla dolu. Tek yapmamız gereken Moskova'nın babamın gerçekte kim olduğunu görmesine izin vermek. Bırakalım gerçekler bizim için çalışsın."

Odada bir anlaşma mırıltısı dalgalanıyor. Hepimizin tehlikenin farkında olduğu açık.

Planımız şekillenirken, havada yenilenmiş bir amaç duygusu var. Yarın akşam, bağış gecesinde, etrafımızı sıkıca saran ihanet iplerini çözerek saldıracğıız.

OceanofPDF.com

CHAPTER 36

MARYIA

Aynada kendime hayranlıkla bakarken, bir peri masalı balosundan A ziyade bir görev için giyindiğime inanmak zor. Elbise beni bir prenses gibi hissettiriyor, ancak yüzeyin altında çelik gibi bir kararlılık var. Sadece yüksek sosyete ye ait bir etkinliğ e katılmıyorum; babamın ve yeni ailemin geleceğini korumak için.

Elimdeki görevin farkına varmak, ayıltıcı bir netliği de beraberinde getiriyor. Önümde uzananlarla yüzleşmeye hazır bir şekilde odadan çıkarken, kendime içimde yatan gücü ve dayanıklılığı hatırlatıyorum.

Beni karşılayan manzara nefesimi kesiyor. Damien şık, iyi dikilmiş smokini içinde her santimiyle aristokrat bir gangster gibi duruyor. Saçları mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmış, bu da onun otoriter duruşuna katkıda bulunuyor. Hem korkutucu hem de karşı konulmaz derecede çekici bir havası var.

"Bunu giymek için doğmuş gibisin," diyorum ona. "Tam James Bond'luk."

Dudakları küçük, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu gece için uygun, o halde," diye karşılık veriyor, yeşil gözleri parlıyor.

Derin bir nefes alarak Damien'a elimi uzatıyorum, mücadeleye girmeye hazırım. "Hadi yapalım şunu," diyorum yeni keşfettiğim bir güvenle, elinin elimi sarmasının verdiği sağlam güveni hissederek. Damien'ın yanındayken kendimi yenilmez, dünyayı ya da bu durumda babamı alt etmeye hazır hissediyorum.

Bizi bekleyen araba şık siyah bir Mercedes S-Serisi, camları gizliliği sağlamak için renkli. Samuil ve Anastasia içeride, hazır ve nazır, onların varlığı bu gece bir galaya katılan bir çiftten daha fazlası olduğumuzu hatırlatıyor; biz bir ekibiz, bir amaç için birleşmiş bir aileyiz.

Mekâna yaklaştıkça binanın ihtişamı gözümüze çarpıyor. Gala tarihi Bolşoy Tiyatrosu'nda düzenleniyor; görkemli cephesi, gece gökyüzüne karşı neredeyse ruhani görünmesini sağlayan bir dizi ışıkla aydınlatılıyor. Rus kültürünün ve sanatının sembolü olan tiyatro bu gece, abartılı dış görünüşünün altında çok daha uğursuz bir gündemi gizleyen bir toplantıya ev sahipliği yapıyor.

Bolşoy Tiyatrosu bir dönem dramasından bir sahne gibi önümüzde açılıyor. İçeri adım attığımızda, bizi çevreleyen ihtişamdan hemen etkileniyorum.

Damien ve ben kalabalığın arasında geziniyoruz, varlığımız sade ama amaçlı. Politik bir büyücünün timsali olan babamı, kahkahaları biraz fazla yüksek, gülümsemeleri biraz fazla geniş, konuklar arasında tur atarken görüyoruz. Yanında, bir gölge gibi, her zaman tetikte olan bir koruma var.

Amacımız açık: ikisini ayırmak. Damien eğilerek, her durumda yumuşak konuşma yeteneğiyle tanınan yetenekli müzakerecimiz Roman'ın da dahil olduğu planı gözden geçiriyor. Plan ustaca ve zekice, Roman'ın cazibesini kullanarak korumayı ilgisini çekecek acil bir konuyu tartışma bahanesiyle uzaklaştırıyor.

Roman'ın rahat özgüveni ve gösterişli tavrıyla gardiyana yaklaşmasını izliyorum. Kısa bir görüşme oluyor. Roman'ın ifadesi ciddi; muhafız ise meraklı ama temkinli görünüyor. Bir anlık tereddütten sonra muhafız başını sallayarak babamın yanından uzaklaşıyor ve Roman'ın ustalıkla hazırladığı yemle cezbediliyor.

Muhafızın bir an için devre dışı kalmasıyla babam açıkta kaldı. Bu kritik bir fırsat ve Damien bir sonraki hamlemizi hesaplayarak gözlemlerken içindeki gerilimi hissedebiliyorum. Zamanlama mükemmel olmalı.

Babamın sahneye çıkan merdivenleri tırmanışını izliyorum, figürü spot ışığıyla aydınlanıyor. Etrafında oynanan görünmez satranç oyununun farkında değil.

farkında olmadan tüneğinden indirilmek üzere olan kral olduğu bir oyun.

Harekete geçme vakti geldi. Sinirlerimi bir kenara iterek ona doğru ilerliyorum.

Sahnenin karşı tarafına geçerken, kalbim özgürlüğünü arayan kapana kısılmış bir kuş gibi kaburgalarımaya çarpıyor. Her adım bir öncekinden daha ağır geliyor ama beni bile şaşırtan bir dürtüyle ilerliyorum. Babam bana bakıyor, sonunda burada olduğumu fark ediyor, yüzünde bir parça temkinlilikle karışık bir şaşkınlık ifadesi var. Kenarda duruyor, geniş gözlerle beni izlerken vücudu kaskatı kesiliyor.

Podyuma ulaştığımda, parmaklarım beni bir şekilde topraklayan serin yüzeye dokunuyor. Gözlerime tam olarak ulaşmayan ama amacına iyi hizmet eden bir gülümseme gösteriyorum. Seyirciler, alttan alta olanlardan habersiz, sevgi dolu kızın babasına övgüler düzmesini bekleyerek kibarca alkışlıyorlar.

Mikrofona doğru eğildim, içimde hissettiğim gerginliğe rağmen sesim sabitti. "İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," diye başlıyorum, bakışlarım yüzler denizinde geziniyor ve sonunda babamınkinde duruyor. "Bu gecenin, her zaman yıldızlara ulaşmaya çalışan hırslı bir adam olan babam hakkında birkaç söz söylemeden geçmesine izin veremezdim."

Babamın gülümsemesi gergin, gözleri bir anlık huzursuzluğu ele veriyor. Edep ve saygıdeğer konuklarının dikkatli bakışları arasında kaskatı kesilmiş bir halde duruyor.

"Çoğunuzun bildiği gibi, babam hedeflerini her zaman yüksek tutmuştur. Zirveye ulaşma arzusu ilham kaynağı olmuştur," diye devam ediyorum, sözlerim sadece onun ve benim tam olarak anladığımız ifte bir anlam içeriyor. Kalabalık, yüzeyin altında kopan fırtınadan habersiz, her kelimeyi dikkatle dinliyor.

Ben devam ederken, babamın soğukkanlılığının dağılmasını, tedirginliğinin düpedüz paniğe dönüşmesini izliyorum. Maskenin arkasındaki adamı ortaya çıkarmanın zamanı geldi.

"Bayanlar ve baylar," diyorum, sesim kalabalığın fark ettiğiy bir netlikle yankılanıyor, "karşınızda sadece Vadem Tarasov'un kızı olarak değıl, onun gerçekte nasıl bir adam olduğunun tanığı olarak duruyorum."

Kalabalık tedirgin bir şekilde yer deşiştiriyor ve sonunda bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ediyor gibi görünüyor. "Babam," diye devam ediyorum, "başarı basamaklarını tırmanmak için her şeyi yapabilecek bir adamdı. Kendi kızlarını el üstünde tutulacak çocuklar olarak değil, alınıp satılacak mallar olarak gören bir adam."

Fısıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor, inançsızlık ve şok karışımını ifade ediyor. "Moskova'nın yeraltı dünyasıyla ittifak kurmak için kız kardeşimi ve beni en yüksek teklifi verenlere sattı. şu anki konumuna rüşvet vererek, hile yaparak ve manipüle ederek gelmiş bir adam."

Duraksıyorum, kelimelerin içime işlemesine izin veriyorum, misafirlerin yüz ifadelerinin çoktan dehşete dönüşmesini izliyorum. "Ve ihanet ettiği sadece biz değiliz. Suç ortakları, dost dedikleri, onun için basamak taşlarından başka bir şey değildi."

Mikrofona yaklaşıyorum, bakışlarım sabit. "Bu gece hepiniz bir e-posta alacaksınız. Vadem Tarasov'un işlediği su ların kanıtı, yolsuzluk ve ihanet üzerine kurulu bir hayatın kanıtı."

Bu geceki katılımcıların e-posta listesine erişim sağlamak Leo'nun işiydi. Büyük bir ustalıktı.

Babamın sesi karmaşayı yarıp geçiyor, keskin ve suçlayıcı. "İhanet mi? Ailene borcunu böyle mi ödüyorsun, Mariya? Bu insanların önünde adımızı çamura bulayarak mı?" Gözleri alev alev yanıyor, öfke ve panik karışımı.

"Hayır baba," diye karşılık veriyorum, sesim sabit. "Bunu ailem için yapıyorum." Elimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyuyorum, gözlerim Damien'inkilerle kilitlenene kadar kalabalığı tarıyor. Bakışlarındaki anlayış ve sevgi bana güç veriyor.

Babamın dayanabileceği tek şey bu. Kalabalığın gözleri onun üzerinde ve yüz ifadesine bakılırsa battığını anlıyor.

Babam son bir umutsuz bakışla dönüp sahneden tiyatronun arka tarafına doğru kaçıyor ve bir zamanlar kendisini üstün gördüğü kişilerin yargısından kaçıyor. K rs de dimdik duruyorum, itiraflarımın ve eylemlerimin ağırlığı üzerime bir pelerin gibi   k yor.

Kalabalık ifşaatlarımın etkisiyle çalkalanmaya başladığında podyumdan iniyorum, kalbim zafer ve hayatımın gidişatını sonsuza dek değıştirdiğime dair sarsılmaz bir kesinlik karışımıyla çarpıyor.

Kalabalığın gürültüsü ve kargaşası arasında Damien'la bir kez daha göz göze geliyorum. Başını sallıyor, sonra babamın kaçtığı yöne doğru ilerliyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 37

DAMIEN

I Tiyatronun süslü koridorlarında dalıp gidiyor, odağımı Vadem'in kaçan figürüne çeviriyorum. Adımlarım ölçülü, bir avcının yürüyüşü gibi, onu gölgeliyorum, dudaklarımda bir sırıtma. Bu bir kovalamaca değil; bu bir sürü gütme,

Avı, düzenlediğim kaçınılmaz sona yönlendiriyorum.

Vadem kulisin kapısından içeri dalıyor, panikle aldığı nefesler dar sokakta yankılanıyor. Kapının eşiğinde durup onun sokağın karşısındaki binada kayboluşunu, kurduğumuz tuzağa doğru bir fare gibi kaçışını izliyorum.

Sokağı geçiyorum, adımlarım kendinden emin ve telaşsız. Depoya girdiğimde karşımdaki manzara tam da planlandığı gibiydi. Üst üste yığılmış kasalar, hafif toz ve eski ahşap kokusuyla dolu loş alan, tiyatronun ihtişamıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Kaçmak her şeyi daha da kötüleştiriyor, Vadem!" Bağırıyorum, ses tonum alaycı bir eğlenceyle süslenmiş. "Artık bizim dünyamızdasın ve burada diplomatik dokunulmazlık yok!"

Neredeyse paniğini hissedebiliyorum, gecenin serin havasında elle tutulur gibi. "Hadi, Vadem!" diye bağırıyorum. "Büyük köpeklerle oynamak istiyordun, değil mi? İşte sana fırsat!"

Sesim kirli duvarlarda yankılanıyor, karanlıkta kışkırtıcı bir alay. "Biliyor musun, politikacıların müzakerelerde iyi olmaları gerektiğini sanırdım. Yine de buradasın, sorunlarından kaçmaya çalışıyorsun. Bu hiç de politikacılara göre değil."

Kendi kendime kıkırdıyorum, ses keskin ve depoyu kesiyor. Bu hesaplanmış bir hareket, onu daha da sinirlendirmek, artık kontrolün onda olmadığını hatırlatmak için tasarlanmış. "Biraz sohbet edeceğiz, sen ve ben. Sadakat hakkında, aile hakkında, ihanetin sonuçları hakkında. Aydınlatıcı olacağına söz veriyorum."

Ve işte o zaman Vadem odanın ortasına yaklaşıyor. Kendisini neyin beklediğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için tam zamanında geliyorum.

Samuil, Andrey ve Anastasya orada durmuş, yüzlerinde sert ve inatçı bir ifade vardı.

"Yolun sonuna hoş geldin Vadem," diye sesleniyorum deponun karanlığına, sesim sabit ve sakin. Vadem'in sebep olduğu tüm kaos ve acının intikamını almış olmanın verdiği tatmin duygusu içimde titreşiyor.

Aileme bakıyorum, bu son eylemdeki birlikteliğimizin sessiz bir onayı. Birlikte, hainimizi köşeye sıkıştırdık ve hak ettiği hesaplaşmaya zemin hazırladık. Tuzak kuruldu.

Anastasia ve Samuil, Vadem'i bir bez bebek gibi yerde sürükleyerek etkili bir şekilde etkisiz hale getirirken, depo itiş kakış sesleriyle yankılanıyor.

"Lütfen, size ödeme yapabilirim! Bağlantılarım, gücüm var!" Vadem'in sesi yalvarırken çatlıyor, çaresizliği ses tonundan belli oluyor. Şimdi çırpınıyor, kendisi için tasarladığı kaderden onu kurtarabilecek bir umutla mümkün olan her can simidini atıyor.

Ama Samuil ve Anastasya kayıtsız kalır, yüz ifadeleri taş gibi serttir. Bu yakarışları daha önce onun gibi adamlardan binlerce kez duymuşlardı. Gözlerinde merhamet yok, Vadem'in dudaklarından dökülen boş vaatleri dikkate aldıklarına dair hiçbir ipucu yok. Onu bir sandalyeye bağlarlar, bağlarının sıkı ve inatçı olmasını sağlarlar.

Samuil kenara çekilip bana sertçe başını salladı. "O senin, Damien. Nasıl uygun görürsen öyle yap."

"Biliyorsun," diye başlıyorum, sesim sakın ama tehlikeli bir ton taşıyor, "Dante cehennemin en alt çukurunun hainler için ayrıldığını yazmıştı. Uygun görünüyor, değil mi?"

Vadem'in yüzü korkuyla buruşuyor, daha önceki kabadayılığı deponun bayat havasında buharlaşıyor.

Yavaşça etrafında dönüyorum, ayak seslerim boşlukta yankılanıyor. "Bratva ile oyun oynayabileceğini, bizi kendi çıkarların için manipüle edebileceğini düşündün. Ama görüyorsun, bizim dünyamızda sadakat her şeydir. Ve ihanet..." Duraklıyorum, sözlerimin yoğunluğunu hissedebilmesi için ona yaklaşıyorum, "İhanet affedilemez."

Gözlerindeki korku çok yoğun ve müzakere girişimleri artık sadece fısıltılı yalvarışlardan ibaret.

"olayları harekete geçirdiniz," diye devam ediyorum, sesim alçak. "Hayatları tehlikeye attınız, güveni yok ettiniz ve şimdi eylemlerinizin sonuçlarıyla yüzleşeceksiniz."

Mariya'ya kısa bir mesaj gönderdim. *Vakit geldi*. Bakışlarım tekrar köşeye sıkışmış bir fare gibi görünen Vadem'e kayıyor. "Seninle ne yapacağımı düşünüyordum," diyorum ona, sesim sabit. "Ama bunun benim vereceğim bir karar olmadığını fark ettim."

Mariya içeri girdiğinde, sade depo ortamı onun çarpıcı görünümüyle keskin bir tezat oluşturuyor. O anın ciddiyetine inanan bir zarafetle hareket ediyor. Böyle bir durumda onun gücüne ve duruşuna hayran olmamak elde değil.

"Partiden ne haber?" Sessizliği bozarak soruyorum.

Alaycı bir gülümsemeye cevap veriyor, "Belediye başkanı özentisi için durum pek iyi görünmüyor."

Başımı sallayıp Vadem'e dönüyorum. "İşte anlaşma. Kaderin kızının ellerinde." Sözlerim havada asılı kalıyor ve gözlerindeki korkunun titreştiğini görebiliyorum.

Mariya duraklar, babasını düşünür, yüzünde karmaşık bir duygu karışımı vardır. Sonunda konuşur. "Korkunç şeyler yaptın baba. Affedilemez, gerçekten. Ama çarpık bir şekilde, beni Damien'a sen getirdin. Ve bunun için..." devam etmeden önce bir an duraksıyor, "Yetkililer seni yakalamadan önce sana kısa bir avans veriyorum. Bunu hayatımın aşkını yörüngeme soktuğun için bir veda hediyesi olarak düşün."

Mariya Samuil'e başıyla selam verir ve Samuil hızlı bir hareketle Vadem'in bağlarını keser. Vadem bir saniye bile kaybetmeden tökezleyerek ayağa kalkıyor ve korkak gibi kaçıyor. Gölgelelerin arasında kaybolurken, bir kapanış duygusu hissetmekten kendimi alamıyorum, bir bölüm en beklenmedik şekilde sona eriyor.

Samuil bilmiş bir sırtışla telefonunu çıkarıyor. "Polisler yolda," diye anons ediyor sesinde kesin bir tonla.

Başımı salladım. "Demek ki gitme vakti geldi."

Gecenin karanlığına doğru adımlarımızı kararlı bir şekilde atıyoruz ve hep birlikte rahat bir nefes alıyoruz.

Dışarıda bekleyen Roman, her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı, etrafındaki karanlığı yutmuş gibi görünen şık bir arabanın direksiyonunda. Yerleştığımızda, araba mırıldanarak canlanıyor, sessiz bir canavar bizi gecenin dramından uzaklaştırmaya hazır.

Roman'ın sesi sakinleşen havayı kesiyor. "Nereye?" diye soruyor, gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor.

Mariya'ya bakıyorum ve onun ışıltılı görüntüsüne dikkat kesiliyorum. Zarif elbisesi onu bir peri masalından fırlamış gibi gösteriyor. "Böyle bir elbisenin boşa gitmesine izin vermek utanç verici olurdu," diyorum, dudaklarımda şakacı bir sırtış belirliyor.

Onun hafif ve kaygısız kahkahaları arabayı dolduruyor ve akşamdan kalan gerginliği hafifletiyor. Bulaşıcı ve çok geçmeden hepimiz o anı paylaşıyoruz.

Araba caddelerde süzülüyor, biz ilerlerken şehrin ışıkları bulanıklaşıyor. Bir zamanlar tehlike ve belirsizlikle dolu olan gece şimdi kutlama vaat ediyor. Diğer taraftan daha güçlü ve birlik içinde çıktık.

Birisi "Kutlama yapmalıyız," diyor ve araba onay mırıltılarıyla doluyor. Gece artık bizindir, daha açık renklerle boyayabileceğimiz bir tuval, zaferimizin ve sevdiklerimizin arkadaşlığının tadını çıkarma şansı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 38

MARİYA

T kutlama muhteşemden başka bir şey değildir. Moskova'nın en lüks otellerinden birinin en üst katı kişisel sığınağımıza dönüştürüldü, şehrin parıldayan ışıkları kutlamamıza ısıltılı bir fon oluşturdu. samimi bir toplantı. Kahkaha ve sohbet havayı dolduruyor, haftalardır bizi saran gerginlikten hoş bir değişiklik.

Birbirimize karıştığımızda ruh hali hafif, neredeyse neşeli. Kadehler tokuşturuluyor, hikayeler paylaşıyor ve bir an için küçük sığınağımızın dışındaki dünyanın varlığı sona eriyor. Bu nadir bir huzur ve dostluk anı, ne için savaştığımızın bir hatırlatıcısı.

Andrei öne çıkarken oda aniden sessizleşir, varlığı dikkatleri üzerine çeker. Kadehini kaldırır, her gözün kendisiyle buluşmasını bekler; ailesinin ona duyduğu saygı aşikârdır.

"Bu gece sadece zaferimizi değil, bizi bir aile olarak tanımlayan kopmaz bağımızı da kutluyoruz," diye başlıyor Andrei, sesi yankılı ve duygu dolu. "Zorluklarla karşılaştık, bazıları temellerimizi test etti, ancak daha güçlü, daha birleşmiş olarak çıktık."

Sonra bakışları Damien'a dönüyor ve gözlerinde nadiren gördüğüm bir sıcaklık var. "Damien, bir kardeşten daha fazlası olduğunu kanıtladın; sen bu ailenin paha biçilmez bir parçasısın. Yaptığımız her an için pişmanlık duyuyoruz."

kendinizi bir yabancı gibi hissediyorsunuz. Gücünüz, sadakatiniz, cesaretiniz, bu aileyi güçlü kılan şeylerin özüdür."

Odadaki herkes onaylarcasına başını sallıyor, Andrei'nin sözlerini onaylayan bir mırıltı korosu oluşuyor. Damien üzerindeki etkilerini görebiliyorum.

"Bu yüzden, açık yüreklilikle, Bratva'mızın Moskova'da yeniden inşasında ayrılmaz bir rol oynamanızı istiyoruz. Vizyonunuz, azminiz, bizi yeni bir çağa yönlendirmek için ihtiyacımız olan şey" diye devam ediyor Andrei, sesi sabit ve emin.

Damien'ın ayağa kalkışını izliyorum, duruşu dik, gözlerinde yeni keşfedilmiş bir kararlılık var. Bu çok önemli bir an, geçmişteki şikayetlerin yerini gelecekteki olasılıklara bıraktığı bir dönüm noktası.

"Kabul ediyorum," diyor Damien, sesi net ve güçlü. "Bizi ileriye götürmek, değerlerimizi ve mirasımızı korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Odadaki herkes alkışlıyor, kadehler hep bir ağızdan kaldırılıyor. Andrei öne çıkıyor ve Damien'ı kucaklıyor, bu hepimizin içinde yankılanan bir birlik ve kardeşlik sembolü.

Akşam ilerledikçe, hava umut ve yeni başlangıçlar hissiyle doluyor. Dans ediyoruz, gülüyoruz, geleceğe kadeh kaldırıyoruz.

Çok geçmeden Damien ve ben yalnız kalmak istedik. Toplantı hala tüm hızıyla devam ediyor ve ikimiz sıvışıp gidiyoruz.

Süitimizin sığınağında, diğer her şey kaybolup gidiyor, sadece Damien ve ben kendi özel evrenimizde kalıyoruz. Her bakış, kelimelerin asla tam olarak yakalayamayacağı bir duygu derinliği taşıyor.

"Karım olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor Damien, gözleri mutluluk ve hayranlık karışımıyla parlıyor. "Ve şimdi, anne baba olacağımızı düşünmek..." Sesi kesiliyor, ama gözleri her şeyi söylüyor - gurur, sevinç ve yaklaşan ebeveynliği çevreleyen korkunun bir ipucu.

Elini uzatıp nazikçe sıkıyorum. "Seni seviyorum," diyorum, kelimeler basit ama ona karşı hissettiğim her şeyle dolu. "Ve seninle bu yeni bölüme başlamak için sabırsızlanıyorum."

Damien eğiliyor, dudakları benimkilerle uzun, derin bir öpüşmede buluşuyor, sadece dudakların dokunuşundan ziyade ruhların birbirine karışması.

Öpüşürken ellerimiz keşfetmeye başlıyor, parmaklarımız hem arzu hem de şefkatten doğan bir aşinalıkla birbirimizin vücut hatlarını izliyor. Giysilerimizin kumaşı gereksiz bir bariyer haline geliyor ve birbirimizin onları çıkarmasına yardım ediyoruz, her katman atılıyor ve anın yoğunluğuna katkıda bulunuyor.

Loş ışıktaki Damien'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bakışlarında sevgi var, kalbimi kabartan bir şefkat. Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor, dokunuşu nazik ama açık bir açlıkla dolu.

"Sen benim her şeyimsin," diyor, sesi alçak ve duygu dolu. "Bu... biz... ummaya cesaret edebildiğimden çok daha fazlası."

Bedenlerimiz birbirine karışıyor, karmaşık bir yapbozun uzun zamandır kayıp iki parçası gibi birbirine uyuyor. Teninin benimkine değen yumuşaklığı omurgamdan aşağı ürperti dalgaları gönderiyor. Paylaştığımız her öpücük bir elektrik kıvılcımı gibi, aşkımızın yoğunluğuyla yanan bir ateşi tutuşturuyor. Nazik ama sert dokunuşu vücudumun üzerinde dolaşıyor, her okşayışı bir hayranlık ve arzu yolculuğunun haritasını çıkarıyor.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, kalplerimizin atışıyla senkronize oluyor. Her hareket sessiz bir yemin, anın sıcaklığına sarılmış bir ömür vaadi. Sonunda içime süzüldüğünde, her zamanki gibi cennet gibi oluyor, duvarlarım onun etrafında geriliyor ve onu daha derinlere çekiyor.

Damien'in kollarında sevmekten çok daha fazlasıym; saygı görüyor ve değer veriliyorum. Gözlerinde bir duygu evreni, kelimelerin asla yakalayamayacağı bir duygu derinliği var. Şiddetli ve nazik, güçlü ve şefkatli bir sevgiden bahsediyorlar. böylesine yoğun ve bağlılıkla bakması, kendimi var olan en değerli varlık gibi hissettiriyor.

Ritmimiz, bizi sadece bizim var olduğumuz bir âleme yükselten bir tutku kreşendosuna dönüşüyor. Güçlü kolları beni sarıyor, bir sevgi ve güvenlik sığınağı yaratıyor, tamamen kendim olduğum ve yine de bir başkasına çok yakından bağlı olduğum bir sığınak.

Onun kokusu, kolonya ve teninin doğal miskinin karışımı, duyularımı dolduruyor, beni burada ve şimdi, onun gerçekliğinde topraklıyor.

Varlığım. Sert elleri kıvrımlarımın üzerinde geziniyor, göğüslerime özel bir ilgi gösteriyor.

Damien'in erkekliği içimde derinlere doğru ilerliyor ve beni mümkün olan en iyi şekilde dolduruyor. O muhteşem zümrüt gözleriyle bana bakıyor, dudakları tekrar tekrar benimkileri buluyor.

Tutkumuzun zirvesine ulaştığımızda, zaman gibi görünür. Bu saf bir mutluluk anı, kalbin, bedenin ve ruhun birleştiği bir an. İçime son bir kez daha derinlemesine giriyor, vücudundaki tüm kaslar geriliyor, sıcaklığı içimde patlıyor. Ben de onunla birlikte boşalıyorum, zevk içimde patlıyor, yumuşak zevk çığlıklarımı atarken sırtım kamburlaşıyor.

Daha sonra sarmaş dolaş uzandık, çarşafların yumuşak kumaşı tenimizi nazikçe okşadı. Damien'in beni saran kolları benim sığınağım, kalp atışları ise güvenlik ve yuvadan bahsedenden bir ninni.

OceanofPDF.com

CHAPTER 39

DAMIEN

İki hafta sonra.

I Mariya'yı yeni evimizin büyük kapılarından geçirirken, gözlerinin yaşkınlıkla açılmasını izlerken yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. Şık ve modern çizgilere sahip iki katlı muhteşem bir yapı olan ev, geniş ve bakımlı bir çimenliğin ortasında gururla duruyor. Dış cephesi zevkli bir karışım taş ve ahşaptan yapılmış, abartısız bir zarafet havası yayıyor.

İçeri adım attığımızda geniş fuaye, yüksek tavanları ve sıcak, davetkâr bir ışıltı saçan zarif avizesiyle bizi karşılıyor. Açık kat planı, dışarıdaki yemyeşil bahçenin çarpıcı manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerden gelen doğal ışııkla yıkanan bir yaşam alanını ortaya çıkarır.

Elini tutuyorum ve her odası bir öncekinden daha etkileyici olan evin içinde ona rehberlik ediyorum. Mutfakta son teknoloji aletler ve gelecekteki birçok toplantının kalbi olmayı vaat eden büyük bir ada bulunuyor.

"Burada verebileceğimiz akşam yemeği partilerini hayal edin," diyorum sesimde kahkahalarla.

Pencere kenarı ve duvarları doldurulmayı bekleyen kitap rafları ile rahat bir kütüphane, film geceleri için mükemmel bir ev sineması buluyoruz,

ve geniş bir ev ofisi. Her oda, izimizi bırakmamız için hazır olan boş bir tuvaldir.

Her odanın önünden geçerken, onları vaftiz etmekle ilgili arsızca bir yorum yapmaktan kendimi alamıyorum. Mariya'nın kahkahaları koridorlarda yankılanıyor, neşesi bulaşıcı. Gözleri muziplikle parlayarak, "çok zor," diye takılıyor.

Ona bahçeye bakan özel bir balkonu olan lüks bir alan olan ana yatak odasını gösteriyorum. Ebeveyn banyosunda, rahatlama ve samimiyet vaat eden büyük bir küvet ve camla kapatılmış bir duş bulunuyor.

"Ev bir aile için yeterince büyük," diyorum elini nazıkçe sıkarak. "Ve onu kendinize ait kılmak için tam bir özgürlüğe sahipsiniz." Gülümsemesi ihtiyacım olan tek cevap.

"Ailelerden bahsetmişken, bu gece için hazır mıyız?" diye soruyor, sesi heyecanla karışık.

Sırıtiyorum, bir beklenti dalgası hissediyorum. "Elbette." Bu akşam tüm aile için bir akşam yemeği düzenliyoruz, yeni başlangıçların ve birlikte geleceğimizin bir kutlaması. Evimiz henüz tamamlanmadı ama yine de tüm sevdiklerimizi tek bir çatı altında toplama fırsatına karşı koyamadık.

Yeni evimizin kalbinde dururken, içimi bir memnuniyet ve umut duygusu kaplıyor. Çok şeyin üstesinden geldik ve aşılmaz gibi görünen zorluklara karşı mücadele ettik. Ve şimdi, işte buradayız, birlikte yeni bir sayfa açmaya hazırız.

"Ama sana en iyi kısmını göstermedim," diyorum. "Benimle gel."

Elini tutuyorum ve onu evin arkasına, sonra da dışarıya doğru götürüyorum.

Ev turumuzun büyük finali olarak sakladığım gizli bir mücevher olan İngiliz bahçesine adım attığımızda Mariya'nın yüzünün aydınlanmasını izliyorum. Renkler ve kokular dizisini incelerken gözlerinde çocuksu bir merak var. Burası yeşillikler, canlı çiçekler ve karmaşık bir şekilde tasarlanmış patikalarla dolu geniş bir alan.

"Bu inanılmaz, Damien!" diye haykırıyor, sesi hayranlıkla dolu. Bir çiçekten diğerine atlıyor, parmakları nazıkçe çiçeklere değiyor.

Her birine isim verirken yaprakları.

"Bak, Damien, bunlar şakayık," diyor, gözleri keyifle dans ediyor. "Viktorya dönemi çiçek dilinde utangaçlığı temsil ederler. Şuradaki lavanta gülleri ise büyülenmeyi ve ilk görüşte aşkı simgeliyor."

Sadece çiçeklerin değil, onun da büyüüne kapılmış bir şekilde arkasından gidiyorum. Her bir bitki hakkındaki bilgisi ve tutkusu her sözünde ve hareketinde kendini belli ediyor.

"Ve bunlar," diye devam ediyor, bir papatya kümesini göstererek, "masumiyetin ve saflığın sembolüdür. Her çiçeğin kendi hikayesi, kendi anlamı olması inanılmaz."

Onu kendi halinde izlerken gülümsemeden edemiyorum. Sanki bahçe ruhunun bir parçasının kilidini açmış gibi zarafet ve neşeyle hareket ediyor.

"Kendini özgür hissedebileceğin, yaşamı ve güzelliği besleyebileceğin bir yer yaratmak istedim," diyorum, sesim duygusallıkla yumuşuyor. "Senin için, bizim için, ailemiz için bir sığınak."

Mariya duraklıyor ve bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Sen bundan daha fazlasını yaptın, Damien. Bana bir rüya verdin, cennetin bir parçasını bu dünyada yaşattın."

Onun sözleri içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor: bir tatmin, bir bütünlük hissi. Onu bahçede, çok sevdiği güzelliklerle çevrili bir halde izlerken, gerçek mutluluğun böyle bir his olduğunu anlıyorum.

"Bu bahçe," diyorum ona yaklaşarak, "senin bir yansıman. Güzel, canlı, hayat ve gizem dolu."

Elime uzanıyor, dokunuşu etrafımızdaki yapraklar kadar nazik. "Ve sen bana en hediye verdin, Damien. Bana evim diyebileceğim bir yer verdin, aşkımızın büyüüp serpilebileceği bir yer."

O anda, yaprakların yumuşak hışırtısı ve saran çiçeklerin nazik kokusuyla, içimi müthiş bir huzur duygusu kaplıyor. Bu bahçe, bu ev, geleceğimizin başladığı yer. Sevgi, kahkaha ve çiçeklerin tatlı kokusuyla dolu bir gelecek.

Haftanın en sevdiğim bölümü haline gelen bir gelenek olan Cuma gecesi için herkes yeni evimizde toplanırken akşam havası kahkahalar ve ailenin rahatlatıcı sesleriyle doluyor. Bir zamanlar çok sessiz ve neredeyse yalnız olan ev, şimdi kendi evim gibi sevmeye başladığım insanların enerjisi ve sıcaklığıyla dolup taşıyor.

Mariya ve ben kalabalığın arasında dolaşp hikayelerimizi ve şakalarımızı paylaşıırken, derin bir aidiyet duygusu hissediyorum. Kardeşlerim ve aileleriyle yaşadığımız sarsıntılı başlangıçlar artık uzak bir anı gibi görünüyor. Konuşulmayan bir anlayış, zamanla ve birlikte karşılaştığımız zorluklarla güçlenen bir bağ var.

Sonunda, yemek sona erip herkes içkiler ve tatlılarla dinlenirken, Mariya ve ben birbirimize bilmiş bilmiş bakıyoruz. Özel duyurumuzun zamanı geldi. Bütün hafta boyunca bu anı bekledik, heyecan verici haberimizi paylaşmak için mükemmel bir yol planladık.

"Lütfen herkes buraya bakabilir mi?" Sesleniyorum ve oda yavaş yavaş sessizleşiyor, tüm gözler bize çevriliyor. Mariya yanımda duruyor, elini hafifçe çıkık karnının üzerine koymuş, yüzünde ışıltılı bir gülümseme var.

"Hepinizle paylaşacağımız heyecan verici haberlerimiz var," diye söze başlıyor Mariya, sesi mutlulukla karışık. "Birkaç ay içinde ailemiz büyüyecek..."

"...üçe kadar!" Onun yerine ben bitiriyorum ve salonda nefesler tutularak alkışlar yükseliyor.

"Üçüzlerimiz olacak," diye duyurdu Mariya, gözleri sevinçle parlayarak, "ve hepsi de erkek!"

Bu haber bir heyecan ve tebrik dalgasıyla karşılandı. Andrey beni sırtımdan alkışlıyor, yüzü gururla parlıyor, Sandra ise Mariya'ya sarılmak için koşuyor, heyecan ve destek dolu sözler fısıldıyor.

Akşam ilerledikçe sohbet kaçınılmaz olarak bebek isimlerine, ebeveynlik tavsiyelerine ve çocukların kime çekeceğine dair eğlenceli bahislere dönüyor. Ortamda saf bir neşe ve kutlama havası var ve ben her şeyi içime çekiyorum.

Leo kadehini kaldırarak, "Ellerin dolu olacak gibi görünüyor kardeşim," diye şaka yapıyor. Üç kat sorun, üç kat eğlence."

Samuil sırtarak, "Ah, bu iş onda," diye ekliyor. "Bratva'yla başa çıkabiliyorsa, üç küçük çocukla da başa çıkabilir."

Gece sona ererken ve evimiz yavaş yavaş boşalırken, kendimi bizi buraya getiren yolculuğu düşünürken buluyorum. Yabancılar olarak evlenmenin belirsizliği ve güvensizliğinden aşka ve kopmaz bağlara uzanan yolumuz mucizevi olmaktan başka bir şey değildi.

Valentina ve Anastasia ile hararetli bir şekilde sohbet eden Mariya'ya bakıyorum ve kalbim sevgiyle doluyor. O benim sadece karım değil; ortağım, dengim, yakında doğacak çocuklarımın annesi. Birlikte devasa engellerin üstesinden geldik ve sevgi ve amaç dolu bir hayat inşa ettik.

Sohbete katılırken, gülerken ve büyüyen ailemizin sevincini paylaşıırken, gerçek mutluluğun böyle bir şey olduğunu fark ediyorum. Ait olduğum yer burası; kazandığım aile, bulduğum sevgi ve birlikte inşa ettiğimiz gelecekle çevrili.

EPILOGUE I

MARİYA

"C Özel bir şey önerir misiniz?" diye soruyor genç kadın, sesi önemli bir etkinlik planlayan birinin heyecanıyla köpürüyor. "Bu benim yıldönümüm."

Gülümsüyorum, kalbim gururla kabarıyor. Bu dükkânı tam da bu yüzden açtım: başkalarının özel anlarını doğanın güzelliğiyle kutlamalarına yardımcı olmak için. "Kesinlikle," diye cevap veriyorum ve onu narin çiçeklerden oluşan bir diziye doğru yönlendiriyorum. "Yıldönümü için, kalıcı aşk ve romantizmi simgeleyen çiçekleri öneririm. Buradaki zambaklara ne dersiniz? Saf aşkı temsil ederler ve çeşitli renkleri . Aranjmana biraz gardenya ve yasemin ile birlikte aşk ve sevgiyi en iyi ifade eden çiçek olan bir gül de ekleyebiliriz." Dükkânda dolaşıyorum, o beni takip ederken ben de oradan buradan çiçekler koparıyorum.

Kadın memnun bir şekilde başını sallıyor. "Çok güzeller. Burası harika bir yer. Bugün açılış gününüz olduğunu duydum."

"Evet, öyle," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, etkinliğin heyecanı kelimelerimi doyuruyor. "Açıldığımız için çok heyecanlıyız. Gelin, bunları sizin için paketleyelim."

Bir yıl hikayesini ördü ve işte buradayım, gerçeğe dönüşen hayalimin önünde duruyorum -Blossom Whispers- kendi çiçek dükkanım

Moskova şehir merkezinin kalbinde. Pastel renklerden oluşan büyüleyici bir tuval olan vitrini, bu kalabalık mahallede, şehrin sürekli hareketinin ortasında sakin bir vaha olarak göze çarpıyor. Büyük, davetkâr pencereler, canlı renkleri ve narin kokuları sokağa yayılan bir dizi çiçeği sergileyerek yoldan geçenleri güzellik ve doğanın hüküm sürdüğü bir dünyaya adım atmaya çağırıyor.

Dükkanın içi ruhumun bir yansıması; çiçekli duvar kağıtlarıyla bezenmiş duvarlar, her tür çiçekle dolup taşan raflar ve gelin danışmanlığı için ayrılmış küçük bir köşe. Hava gül, zambak ve biraz da yasemin karışımıyla parfümlenmiş, nazik bir kucaklama hissi veren bir koku.

Açılış günü bir başarı kasırgası gibi hissediliyor. Dükkân müşterilerle dolup taşıyor, gelin aranjmanları ve buketler hakkında bilgi alırken heyecanları bulaşıcı. Bir senfoni orkestra şefi gibi yaprak ve taç yapraklarından oluşan bir şaheseri düzenleyerek kalabalığın arasında ilerliyorum. Verdiğim her tavsiyede kendimi daha da iyi hissediyorum; uzmanlığım çiçekleri eşleştirme, aranjman önerme ve her buketi özel kılan o kişisel dokunuşu ekleme biçimimde parlıyor.

Çiçekçiliğe ortak bir sevgi duyan hevesli bireylerden oluşan ekibim, verimlilik ve zarafetle hareket ediyor. Aceleyle başa çıkmak için eğitildiler, ancak mağazamın tanınmasını istediğim sıcaklığı ve kişisel bağlantıyı koruyorlar.

Telaşın ortasında bir an durup her şeyi içime çekiyorum. Dükkân mutlu müşterilerin konuşmalarıyla canlanıyor, hava kutlamaların ve sevginin tatlı vaadiyle doluyor. Kalbim tarif edilemez bir mutlulukla kabarıyor. Burası bir işletmeden çok daha fazlası; kalbimin bir parçası, hayalimin bir parçası, şimdi gerçek dünyada nefes alıyor ve gelişiyor.

Gün ilerledikçe dükkan hiç boşalmıyor ve sürekli bir müşteri akışı bizi tetikte tutuyor. Kendimi sürekli hareket halinde, danışmanlık yaparken, düzenleme yaparken, gülerken ve hatta bir gelin adayının sevinçli gözyaşlarını paylaşırken buluyorum.

Sessiz bir anda dışarı çıkıyorum ve Blossom Whispers'ın ilginç tabelasının altında duruyorum. Berrak gökyüzüne bakıyorum ve mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir tatmin duygusu hissediyorum.

Çiçekler ve yüzler denizinde gezinirken, gözlerim tanıdık ve sevgili bir manzaraya takılıyor. Kız kardeşim Helena, orkidelerden oluşan bir sergiye göz atıyor, yüzü odayı dolduran aynı neşeyle parlıyor. Ona yaklaşıırken gülümsemeden edemiyorum, aramızdaki kardeşlik bağı anında yeniden alevleniyor.

"Helena!" diye bağıriyorum, kollarımı içten bir kucaklaşma için açıyorum. Dönüyor ve gülümsemesi genişliyor, benimkinin bir yansıması. Sarılmamız sıcacık, sadece ailenin sağlayabileceği rahatlıkla dolu.

Dükkanın sakın bir köşesini, açılış gününün kalabalığının ortasında küçük bir sığınak bulduk ve rahat bir sohbe daldık. Sanki hiç zaman geçmemiş ama çok şey değişmiş gibi geliyor. Helena hayat hikayelerini paylaşıyor, şimdi evliliğinden şaşırtıcı derecede memnun. Mutluluğu bulaşıcı ve ikimizi de şu anda bulunduğumuz yere getiren kaderin cilveleri için minnettarlık duymaktan kendimi alamıyorum.

Sohbetimiz yavaşça her zaman arka planda kalan konuya, babamıza kayıyor. Helena'dan yolsuzluk suçlamasıyla birkaç yıl hapis cezasına çarptırıldığını öğrendim. Ona karşı duygularımız karmaşık, ihanetinden dolayı süregelen incinmişlik ve belki de bu deneyimin onu daha iyiye doğru değiştirebileceğine dair bir parça umudun karışımı.

"Bazen merak ediyorum," diye düşünüyor Helena, bakışları uzakta, "bundan farklı bir adam olarak çıkacak mı diye. Belki de yaptığı hataları, neden olduğu acıları fark edecek ve gerçekten pişman olacak."

Onun duygularını paylaşarak başımı sallıyorum. "Onun değiştiğini hayal etmek zor ama sanırım zaman insana çok şey katabiliyor," diyorum yıllar içinde ikimizin de ne kadar değiştiğini düşünerek.

Bir duraksama, bizi birbirimize bağlayan ortak geçmişe dair karşılıklı bir anlayış var. Babamızın neden olduğu acıya rağmen, içimizde küçük, titrek bir umut alevi var. Bir gün yaptıklarının derinliğini anlayabileceği ve kendini affettirmenin bir yolunu bulabileceği umudu.

"Ama şimdilik," diyorum ciddi havayı üzerimden atarak, "hayatımızdaki iyi şeylere odaklanalım." Hayallerimin ve sıkı çalışmamın vücut bulmuş hali olan dükkanı işaret ediyorum. "Bugün kutlama günü, yeni başlangıçlar için."

Helena gülümsüyor, gözleri gururla parlıyor. "Çok iyi iş çıkardın, Mariya. Burası... çok güzel, tıpkı senin gibi."

Sonraki birkaç saati birlikte, çiçeklerin ve aile sevgisinin dünyasına dalarak geçiriyoruz. Kahkahalarımız dükkânda çınlıyor, bir neşe ve kardeşlik melodisi.

Ama hayatımın aşkını kapıdan içeri adım atarken görmem uzun sürmeyecek.

Damien, babalık gururunun ve hafif hayal kırıklığının bir resmi olarak dükkâna adım atıyor. "Kurdele kesimini kaçırdığıma inanamıyorum," diyor, üç oğlumuz için tasarlanmış bir bebek arabasını iterek. Alexei, babasının yeşil gözleri ve bir tutam açık kahverengi saçlarıyla sadece birkaç dakika ile en büyüğümüz; Anatoly, ortanca çocuk, biraz daha küçük ama hiçbir şeyi kaçırmayan meraklı bakışları ile; ve Ivan, en küçüğümüz, minik yumrukları sık sık dünyayı ele geçirmeye hazırmış gibi toplanır. Üçü de rahatça yuvalarına yerleşmiş, etraflarındaki dünyadan habersiz, hayallerinde kaybolmuşlar.

Bu manzara karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum, kalbim sevgiyle kabarıyor. Damien yaklaşırken, yakındaki bir sergiden yaprakları derin bir sevginin renginde olan tek bir gül koparıyorum. Yavaşça yakasının cebine sokuyorum, bu sessiz bir sevgi ve minnettarlık mesajı, o da bunu bilmiş bir gülümsemeyle alıyor.

"Burada olduğun için mutluyum, aşkım. Ayrıca bu üçünü hazırlamanın ne kadar zor bir iş olduğunu biliyorum."

Gül, geçmişimizin dikenlerinden geleceğin parlak çiçeklerine uzanan yolculuğumuzun bir sembolüdür ve hak ettiği yeri işaretlercesine kalbine yaslanmıştı.

Helena bebek arabasının üzerine eğiliyor, çocukları nazik öpücükler ve yumuşak miyavlamalarla yıkıyor. Sırayla her bebek hafifçe kıpırdanıyor, onun şefkatine hafif gülümsemeler ve uykulu seslerle karşılık veriyor. Bu, odayı ailevi bir sıcaklık havasıyla şefkatli, iç açıcı bir sahne.

Helena çocuklarla ilgilenmeye devam ederken, Damien kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Gözlerimiz buluşuyor ve o anda dükkanın kalabalığı kayboluyor, küçük dünyamızda sadece ikimiz kalıyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sesi duygu yüklü. Bu basit bir cümle, sayısız kez kullandığımız bir cümle, ama her söylenişi çok derin hissettiriyor

ilk olarak.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Bu gerçek ruhumun derinliklerinde yankılanıyor, hayatlarımızın sürekli değişen dokusunda bir sabit.

Orada durmuş, birbirimizin kollarına sarılmış, ailemizi seyrediyor ve birlikte kurduğumuz hayata bakıyoruz. Çocuklar, değerli küçük mucizelerimiz, içine doğdukları dünyanın karmaşıklığıyla tamamen yan yana duran masumiyetleriyle huzur içinde uyumaya devam ediyorlar.

Gün sona ererken dükkan boşalıyor ve bizi mis kokulu çiçeklerin ve günün kutlamalarının kalıcı sıcaklığının ortasında yalnız bırakıyor. Bu bir huzur anı, çoğu zaman kaotik olan hayatlarımızda kısa bir mola.

Dükkânın sessizliğinde, dışarıda güneş batarken ve pencerelerden altın bir parıltı yayarken, bizi buraya getiren yolculuğu düşünüyorum - denemeler, zaferler ve yol gösterici ışığımız olan sarsılmaz sevgi.

Bizim hikâyemiz sadece bir aşk hikâyesi değil; bir kefaret, dayanıklılık ve ailenin kalıcı gücünün hikâyesi. Damien'ın gözlerine baktığımda sadece kocamı değil, aynı zamanda ortağımı, koruyucumu ve çocuklarımın babasını görüyorum.

Ve biliyorum ki gelecek ne getirirse getirsin, onunla birlikte yüzleşeceğiz, aşkımız, kopmaz bağımız bizi her zaman ayakta tutacak.

OceanofPDF.com

EPILOGUE II

On yıl sonra.

Tıllar su gibi akıp geçti ve işte bir aile kayak gezisi için Finlandiya'nın karlı yamaçlarındayız. Mariya, on bir yaşındaki üçüzlerimiz-Alexei, Anatoly, Ivan ve görünüşe göre grupta hayatını kurtarmak için kayak yapamayan tek kişi ben.

Mariya'nın çocuklarla birlikte zahmetsizce tepeden aşağı süzülüşünü gurur ve kıskançlık karışımı bir duyguyla izliyorum; her biri doğuştan gelen çevikliklerini ve korkusuzluklarını sergiliyor. Kayaklar üzerinde küçük roketler gibiler, çığlıklar ve kahkahalar eşliğinde zumlayarak geçiyorlar, yüzleri heyecandan ve soğuktan kızarmış.

Ve bir de ben varım, bir kar yığınının üzerine uzanmış, gün içindeki onuncu kazamı yaşamış olmalıyım. Soğuk ceketimden sızıyor, beni iliklerime kadar ürpertiyor ama kalbimde buz gibi rahatsızlığı dengeleyen bir sıcaklık var. Nefesimin altında homurdanırken bile kendi sakarlığıma gülmekten kendimi alamıyorum.

"Aruba'ya gidebilirdik," diyorum, gözlerinde alaycı bir parıltıyla kayarak yanıma gelen Mariya'nın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ama hayır, hepiniz beni dörde karşı bir oyla geçtiniz."

Mariya yanımda zarif bir şekilde durdu ve kalkmama yardım etmek için kayak sopalarını bıraktı. Yanakları soğuktan pembeleşmiş, gözleri kontrolsüz bir mutlulukla parlıyor. "Hadi, Damien. Alışmaya başlıyorsun" diye cesaretlendiriyor, kahkahası Finlandiya manzarasının bozulmamış fonunda yankılanıyor. Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor, ancak gülümsemesi benim pek de iyi olmayan kayak becerilerimle eğlendiğini ele veriyor.

Elini tutuyorum, homurdanıyorum, "Alışıyor musun? Mariya, sırtımda kayaklardan daha fazla zaman geçirdim."

"Biliyor musun, bu çok komik," diyor, nihayet ayağa kalktığımda bir kolunu belime doluyor. "Bir zamanlar senden uzakta Finlandiya'ya kaçmaya çalışıyordum ve şimdi buradayız, birlikte bir aile tatilinin tadını çıkarıyoruz."

Pantolonumdaki karı fırçalayarak kıkırdıyorum. "Evet, hayatın bir espri anlayışı var. Büyük kaçıışımızın bir aile kayak gezisine dönüşeceğini kim düşünebilirdi ki?"

Kahkahası tekrar çınlıyor, net ve melodik, duymaktan asla bıkmadığım bir ses. "En azından bu konuda iyi bir sporcusun. Ve kabul etmelisin ki, manzara nefes kesici."

Onu kendime doğru çekiyorum, vücudunun bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Senden sonra ikinci sıradayım," diye takılıyorum, gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ama aynı zamanda daha derin, daha şefkatli bir gülümseme kazanıyorum.

Uçsuz bucaksız karla kaplı ağaçları ve tepeleriyle Finlandiya manzarası gerçekten de görülmeye değer. Burası sakın ve el değmemiş bir kış harikalar diyarı. Biz orada durup çevremizdeki güzelliği seyrederken, çocuklar yüzlerinde geniş sırıtışlarla yanımıza geliyor, her biri yamaçlardaki maceralarını paylaşmadan önce beceriksizliğim konusunda beni iğnelemeye hevesli. Yüzleri günün heyecanı ile parlıyor, kahkahaları keyiflerinin bir kanıtı.

"Hadi ama baba, o kadar da yaşlı değilsin!" En büyükleri Alexei, gözleri muziplikle parlayarak alay ediyor.

"Evet, sadece yaşlı bir adam gibi düşünüyorsun," diye araya giriyor Ivan, kahkahası etrafımızda yankılanıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye kıkırdıyorum, ceketimdeki karı fırçalıyorum. "Babana biraz saygı göster, olur mu?"

En çok bu gibi anlara değer veriyorum. Bir aile olarak birlikte olmanın basit mutlulukları, bizi birbirimize bağlayan sevgi, her geçen yıl daha güçleniyor ve derinleşiyor.

On yıl önce, böylesine mutluluk ve memnuniyet dolu bir yaşamı hayal bile edemezdim. Ama işte buradayız, güzel eşim ve inanılmaz oğullarımız, hayal edebileceğim her şeyden daha harika bir hayatı paylaşıyoruz.

Mariya önümüzde tepeden aşağı iniyor ve onların yardımını ve biraz daha şakalaşmayla yokuştan aşağı iniyoruz. Bize yakın duruyor, ipuçları veriyor ve cesaretlendiriyorlar; alayları iyi huylu ve sevgi dolu. Kendilerine güvenen, iyi kalpli ve ailelerini desteklemeye her zaman hazır genç adamlara dönüştükleri için gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Tepenin dibinde Mariya bizi dumanı tüten sıcak kakao bardaklarıyla karşılıyor. Yakın zamanda satın aldığımız ve özellikle bu tür aile kaçamakları için tasarlanmış geniş villamızda kalıyoruz. Rahat ortam, dışarıdaki ısıran soğuktan hoş bir mola.

Kakaoyu yudumlarken, zengin sıcaklığı içime yayılırken, oturma odasında oynayan çocukları izliyorum. Güreşiyor ve şakalaşıyorlar, kahkahaları kulübeyi ev gibi hissettiren canlı bir enerjiyle dolduruyor.

Son on yılı düşünüyorum, hem denemelere hem de zaferlere sahne olan bir on yıl. Bir zamanlar saldırılar ve ihanetlerle sarsılan Bratva toparlandı ve güçlendi. Ben de bu dirilişin merkezinde yer aldım ve hiç hayal etmediğim bir rol oynadım. Nüfuzumuzu, gücümüzü ve zenginliğimizi arttırdık. Ancak bunların sadece bir amaç için araç olduğunu fark ettim.

Benim gerçek zenginliğim burada, bu kulübede, ailemle birlikte yatıyor. Paylaştığımız sevgi ve bağ, oğullarımın neşesi ve kahkahaları, Mariya'nın sarsılmaz desteği ve sevgisi... Bunlar benim en değer verdiğim hazineler. Bratva önemli ve kesinlikle kim olduğumun bir parçası, ancak ailemle yaşadığım hayatın zenginliği yanında sönük kalıyor.

Mariya'ya bakıyorum, güzelliği ve zarafeti tanıştığımız gün olduğu gibi şimdi de büyüleyici. Bakışlarımı yakalıyor, gülümsemesi sıcak ve bilgili, birlikte kurduğumuz hayatın sessiz bir kabulü.

Geçtiğimiz on yıl değişim, büyüme ve beklenmedik dönüşler getirdi. Ancak burada otururken, ailemin kahkahaları ve sevgisiyle çevrelenmişken, seçtiğim yolun, birlikte seçtiğimiz yolun bizi tam olarak olmamız gereken yere götürdüğünü biliyorum. Yolculuğumuz kolay olmadı ama bizim yolculuğumuzdu; sevgi, direnç ve birlikten doğan güçle doluydu.

Sessizce oturup ailemi izliyorum, kalbim öyle dolu ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Oğullarımın kahkahaları ve gevezelikleri odayı dolduruyor, beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Eğilip Mariya'nın dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve çocuklardan abartılı bir inleme korusu yükseliyor.

Pencerenin dışındaki bir şey gözüme çarpıyor ve beni bu rahat ortamdan uzaklaştırıyor. Hiç düşünmeden dışarı fırlıyorum, soğuk tenimi ısıtıyor ama fark etmiyorum bile. Az önce gördüğüm küçük, olağanüstü şeye odaklanmıştım.

Önümde uzanan güzel, karla kaplı manzarayı incelerken keskin kış havası ciğerlerimi dolduruyor. Sonra, beklenmedik keşfimi dikkatle elime alıyorum. Bu uçsuz bucaksız beyaz tuvalde küçük bir yaşam belirtisi, bir çiğdem çiçeği, karlara karşı dirençli ve parlak.

İçeri döndüğümde, Mariya'yı enerjik çocuklarımızdan uzakta, pencerenin yanına çağırıyorum. Gözleri merak ve eğlenceyle parıltıyor. "Seni oraya öyle koşturan neydi?" diye soruyor, sesi kahkahayla karışık.

Avucumun içinde küçük bir kış çiğdemi yatıyor. "Çiçekler hakkında senden çok şey öğrendim," diyorum usulca. "Bunu gördüğümde ne kadar özel olduğunu anladım."

Mariya'nın yüzü, gücün ve her şeye rağmen yeşeren umudun sembolü olan çiçeği görünce aydınlanır. "Bir kış çiğdemi," diye fısıldar, sesi merakla doludur.

"Evet," diye cevap veriyorum, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. "En zorlu koşullarda bile güzel bir şeylerin yetişebileceğini hatırlatıyor - tıpkı bizim gibi."

Bir anı paylaşıyoruz, çiçeğin önemi ikimiz için de açık. Yolculuğumuzu ve her şeye rağmen yeşeren aşkımızı temsil ediyor. Çiğdemi nazıkçe avucunun içine yerleştiriyorum ve yüzünü ellerimin arasına alarak onu kendime yaklaşıtıyorum.

Dudaklarımız tatlı bir kucaklaşmayla buluşuyor, etrafımızdaki dünya kayboluyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyoruz birbirimize, seslerimiz zar zor duyuluyor.

El ele tutuşmuş, Mariya'nın avucunda duran çiğdemle karlı dünyaya bakıyoruz ve paylaştığımız şeyle kendimden geçiyorum. Karın ortasında yeşeren bu küçük çiçek, kendi direncimizin ve bizi birbirimize bağlayan sevgiye dair sarsılmaz umudumuzun bir kanıtı.

Çocuklarımıza dönüyoruz, onların kahkahaları ve dayanışması bizi sarıyor. Bunun sevgi, kahkaha ve sayısız güzel anla dolu bir yolculuğun sadece başlangıcı olduğunu biliyorum.

Son

**Mariya ve Damien'in unutulmaz destanının etkisinden hâlâ
kurtulamadınız mı?**

**Heyecan henüz bitmedi! Samuil'in dört kardeşinin yakıcı hikâyelerini
keşfedin ve Antonov kardeşlerin gizemli, büyüleyici dünyasına dalın.**

Bu mücevherleri hemen kapmak için [buraya](#) tıklayın.

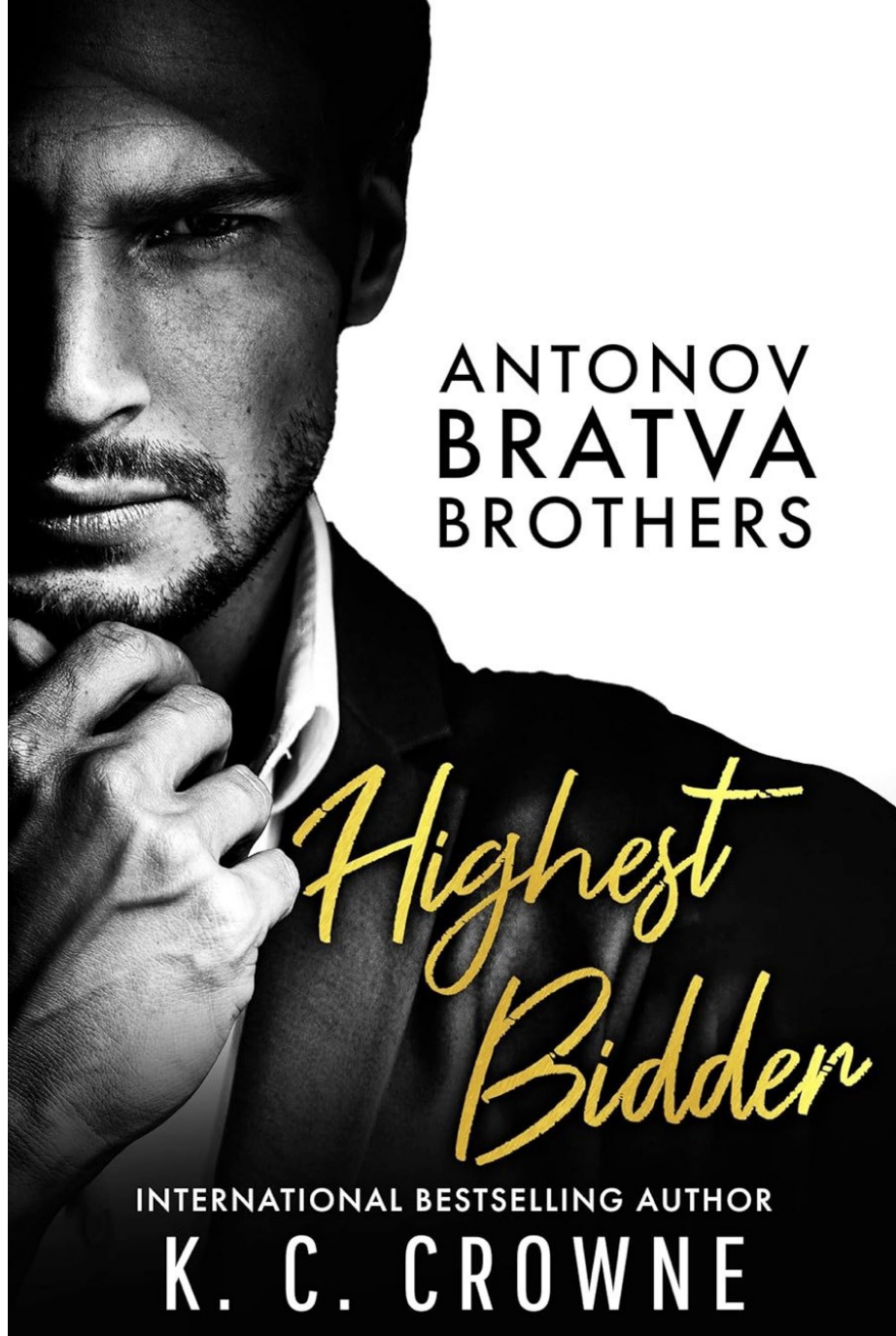
İpucu: Seri sırasına göre okumak büyüü artırır.

**Not: Bu serinin ilk kitabı olan ve Amazon'da en çok satanlar listesinde ilk
58'de yer alan [Highest Bidder](#)'a bir ön bakış ekledim!**

OceanofPDF.com

EN YÜKSEK TEKLİFİ VEREN (ÖN İZLEME)

Onunla baş başa bir gece geçirmek için bir milyon dolarlık teklifle başladı.

*****ŞİMDİ AMAZON'DA EN ÇOK SATAN 58 KİŞİ ARASINDA*****

Karanlık, hükmedici ve şimdiye kadar tanıştığım en çekici yaşlı adam. Aslında gizemli teklifçim bana *asla* itiraf edemeyeceğim şeyler yaptırdı.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünerek bunları isteyerek yaptım.

Yanılmışım.

"Günaydın! CyberFort Güvenlik'e hoş geldiniz. CEO birazdan sizi karşılamak için burada olacak."

Birkaç dakika geçmeden tanıdık bir bariton ses dün gecenin sadece bir rüya olması için dua etmemi sağlıyor.

"Bayan Foster?"

Şimdi teklif sahibimle yüz yüze duruyorum! Vücudum hemen gerildi.

Hayal kırıklığı içinde çenesini sıkıyor.

Bu adam hakkında bildiğim bir şey varsa o da HİÇBİR ŞEYİN onun için kontrolden daha önemli olmadığıdır. Şirketini sert bir el ve şüpheli bir etikle yönettiği bilinen bir adam.

Ve Cyberfort'un milyarder CEO'sunu istemeden de olsa bir döngüye soktum.

Şehirlerini yöneten ve kadınlarının kalplerini fetheden dört bratva milyarderi olan Antonov bratvalarının büyüleyici dünyasına kendinizi bırakın. Bu en iyi 100 karanlık gerilim serisi, güç, tutku ve beklenmedik sürprizlerin büyüleyici bir karışımıdır. Karanlık milyarder ve mafya romanları hayranları için mükemmel.

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

AURORA

"B neden *çıplak* olmak zorundayım?" Kafam iyice karışmış bir şekilde soruyorum.

Charlotte huffs. En azından deniyor. Tıkalı sinüsleri ve sarkık burnu sayesinde ses her şeyden çok bir homurtu olarak çıkıyor. Bir peçeteye hapşırıyor, battaniyesine sarılırken titriyor.

"Bu bir performans sanatı," diyor sesi genizden geliyor. "Tüm bunların altında hepimizin nasıl insan olduğunu göstermek için sunucuların ve konukların eşit olması gerekiyor."

"Burnunu sümkür, bebeğim. Seni zar zor anlayabiliyorum."

Oda arkadaşım inliyor. "Lütfen? Gideceğimi söyledim zaten." "Hasta olduğunu söyle."

"bin dolar ödüyorParaya ihtiyacım var yoksa kirayı ödeyemem."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve elimde sıcak bir fincan zencefil çayı ile mutfaktan içeri dalıyorum. Ona uzatıyorum ve buharı içine çekmeye çalışmasını izliyorum.

"Kira ödemeni istiyorum," diye takılıyorum ve yorgun da olsa sert bir bakışla karşılaşıyorum.

"Aurora, yemin ederim-"

"Bilmiyorum, Cee. Bu... aşırı, en hafif tabiriyle. Çıplak servis mi? Yani, hadi ama."

"Priscilla Kelp çok ünlü bir performans sanatçısı. Eksantrik biri ama çalışmaları her zaman zevkli. Ayrıca, bunun *çıplak* olduğunu sanmıyorum. Dantel gibi şeyler giydirilecek. Kıyafetler isteğe bağlı, hepsi bu. Ayrıca, davetli listesi çok sıkı denetleniyor. İçeride hiç sapık olmayacak, söz veriyorum. Kimsenin telefon getirmesine izin verilmiyor, bu yüzden fotoğraf ve benzeri şeyler için endişelenmenize gerek yok."

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

Charlotte kanepedeki yerinde kıvranıyor, alnı terden parlıyor ve kızıl saçları keçeleşmiş. Isınması için ona fazladan kazaklarımdan birkaç tane vermiştim ama iki yatak odalı şirin dairemizde hava hâlâ sıfırın altındaymış gibi titriyor. Charlotte yaz ortasında hastalanan tanıdığım tek kişi.

Dairemiz kelimenin tam anlamıyla ezici. Çirkin patlamış mısır tavanlar, sessiz bej duvarlar, gıcırdayan ahşap döşeme tahtaları. Mobilyalarımızın çoğu uyumsuz, yerel konsinye mağazasında keşfedilmiş ya da tesadüfen kaldırım kenarından aşırılmış. Sıkışık, aptalca pahalı olmasından bahsetmiyorum bile. Öte yandan, New York'ta uygun fiyatlı olarak sınıflandırılabilir bir yer bulmakta zorlanırsınız. Beni yanlış anlamayın, yeterince rahat geçiniyoruz, ancak Charlotte'un parasının çoğu tutarsız modellik işinin bir sonucu ve bazı aylar serbest çalışarak kazandığım cüzi miktar neredeyse hiç yok.

İdeal bir dünyada Kaliforniya'da devlerle çalışıyor olurdum. Tam olarak Microsoft ya da Google. İlk kod satırımı yazdığımdan beri dünyanın en büyük teknoloji devlerinden bazıları için çalışmak hayalimdi. MIT'de bilgisayar mühendisliğine ayırdığım dört yıl, kapıdan içeri adımımı atmamı kolaylaştırmalıydı.

Ne yazık ki MIT herkes ve anneleri de aynı düşünceye sahip. Zirvede rekabet çok çetin ve ben yaptığım işte son derece iyi olmama rağmen, aralarından sıyrılamadım. Üç aşamalı mülakattan geçtikten sonra kibarca yazılmış, açıkça kişisel olmayan bir ret mektubu aldım.

Sayın Aurora Foster, Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, ancak daha fazla düşündükten sonra, yada yada yada...

Neyse ki kendime başka bir yerde ücretli bir staj yeri bulabildim, ancak bu beni buraya, tartışmasız dünyanın en pahalı şehirlerinden birine getirdi. CyberFort için çalışmaktan daha kötü şeyler de var. Hızla genişleyen bir müşteri kitlesine sahip saygın bir siber güvenlik şirketi ve becerilerimin çok işe eminim, ancak ilk tercihim olduğunu söylersem yalan söylemiş . Elbette bunu asla yüksek sesle söylemem. Dilenciler seçici olamaz ve biriktirdiğim planlar için gerçekten elime geçen her kuruşa ihtiyacım var.

"Herkes maske falan takacak," diye devam ediyor Charlotte bir yudum çay içtikten sonra. Sesi biraz daha net, daha kararlı çıkıyor. Sıcak içecek yardımcı oluyor olmalı. "Ve eğer gerçekten rahatsız olursanız, paranızı aldıktan sonra gidebilirsiniz... nakit olarak." Kaşlarını oynatıyor. "Priscilla'nın kişisel asistanından parayı önceden isteyin yeter."

"Bu, geçen gün okuduğum o ürkütücü seks partilerinden birine çok benziyor." Annemden bana kalan tek hatıra olan evlilik yüzüğünü endişeyle parmağında döndürüyorum.

Charlotte, "İnternette daha az zaman geçirmelisin dostum," diye karşı çıkıyor.

"Ben bir programcıyım. İnternet benim ikinci evim."

"Bu şekilde yüksek sesle söylediğinizde kulağa çok saçma geleceği açık."

Yavaşça nefes alıyorum. Düşündükçe her şey daha az tuhaf geliyor. Belki de Charlotte sonunda beni etkiliyordur.

Büyük Elma eksantrik sanatçılara yabancı değil. Priscilla Kelp hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ancak ismin belli belirsiz tanıdık geldiğini itiraf etmeliyim.

Charlotte derin bir nefes alıyor. "Bunun çok büyük bir iyilik olduğunu

biliorum-" "Çok büyük," diye düzeltiyorum.

"Ama sen benim tarifime tam uyuyorsun. Aynı boydayız, aynı bedendeyiz, aynı saç rengindeyiz. Beni ajansım aracılığıyla işe aldıklarını biliyorum ama Priscilla'nın aradaki farkı fark etmeyeceğini garanti ederim. Bir köşeye çekil, birkaç kadeh şampanya servis et -" hapşırarak için durakladı "- sonra paranı al ve oradan çık!"

"Stajım yarın başlıyor," diye vurguluyorum. "Bütün gece uyumam lazım. Bilirsiniz, güne doğru bir başlangıç yapmak için falan?"

"Benim için bu iyiliği yaparsan, bir hafta boyunca çamaşırlarını yıkarım."

Omuz silkiyorum. "Dört tane dönüşümlü kıyafetim var. Pek de zorlu bir görev sayılmaz."

Charlotte burnunu kırıştırır. "Seni gerçekten alışverişe götürmem gerekiyor ama olsun. Onun yerine bütün hafta boyunca bulaşıkları yıkamama ne dersin?"

"Bütün ay," diye takas ediyorum.

İç çekiyor, başını geriye atıyor. Ağzı açık kalıyor, göğsünden boğuk bir inilti yükseliyor. "Tamam! Tanrım, sen çok kötüsün."

Kupasına uzanarak ona bakıyorum. "Sanırım bunu istemiyorsun o zaman."

Charlotte çayına yapıştı. "Hayır, kışt. Ben istiyorum."

"Fikrimi değiştirmeden önce adres için bana bir iğne

gönderin." "Teşekkürler Aurora. Hayatımı kurtardın."

"Biliyorum," diyorum ona göz kırparak. "Şimdi söyle bana, çıplak mı gelmem gerekiyor? Yoksa gelip üniforma değiştirmek gibi bir şey mi? Tıraş olmalı mıyım? Bu iş nasıl yürüyor? Bir sürü sorum var."

"Olduğunuz gibi gelin," diyor en iyi arkadaşım başka bir hapşırıktan sonra. Zavallının bir saat içinde ilacını alması gerekiyor. "Priscilla da öyle dedi zaten. İnsan formunu takdir etmek istiyor."

I İç çek, hareketli aracılığıyla ve dar salon içindönüş için benim yatak odası. "Saçmalık," diyorum kendi kendime mırıldanarak.

Eşyalarımı hızla karıştırıyorum, sırt çantamı ve kazağımı alıyorum, gardirop aynamın önünde bir an duraklıyorum. Sanki ben bir

İffetli ya da başka bir şey. İnsanlar bir etkinlikte çıplak soyunmak istiyorsa, ben kimim ki yargılayayım? Peki, tamam. Bu bir yalan. Biraz yargılıyorum.

Koyu mavi kot pantolonum ve bol siyah gömleğimle bile fiziğimi takdir edebiliyorum. Kalçalarımın yuvarlaklığını ve belimin çukurluğunu seviyorum. Uzun bacaklarım ve 1.80'lik boyumdan daha uzun olduğum izlenimini veren hafif kısa gövdemden bahsetmiyorum bile. Charlotte bana her zaman, yazılım mühendisi olarak kariyerim yolunda gitmezse, ajansında model olarak işe alınma şansımın yüksek olduğunu söylüyor - ama tabii ki sadece onun yönlendirmesiyle.

Etkinliğin anonimliği beni biraz rahatlattı. Charlotte maskeler ve dantellerden mi bahsetti? Sanırım yüzümü gizlememe izin verilirse kendimi biraz daha cesur hissedebilir, bu çıplak servis olayında daha rahat olabilirim. Bin dolar tehlikedeyken ve kiranın birkaç gün içinde ödenmesi gerekirken, kendime sineye çekmem gerektiğini söylüyorum. İnsanlar istedikleri kadar bakabilirler. Saklayacak bir şeyim yok. Ve eğer biri bana dokunmaya cüret ederse, kanlı bir cinayet çılgılığı atacağım. Bu kadar basit.

Telefonum arka cebimde çalıyor. Charlotte bana adresi gönderdi.

"Ritz mi?" Ciyak ciyak bağıriyorum. "Ritz'de çıplak sanat galası mı düzenliyorlar?"

Charlotte oturma odasından zayıf bir sesle, "Sana söylemiştim," diye öksürüyor. "Süslü bir iş. Bir sürü VIP falan var. Hiç ürkütücü olmayacak."

"Yoksa kuralların kendileri için geçerli olmadığını düşünen bir sürü zengin sürüngenle karşılaşacağım," diye homurdanıyorum.

Yansıma son bir kez bakıp kazağımı üzerime geçiriyorum ve sırt çantamı omzuma atıyorum. Tek yapmam gereken başımı eğmek ve umarım başkalarına ya da onların *parçalarına* bakmaktan kaçınmak.

Annemin evlilik yüzüğünü çıkardım ve mücevher kutuma sakladım. Tuhaf bir çıplaklar partisinde kaybetmemeyi tercih ederim. Bunu ne kadar çabuk atlatırsam, aklımdan o kadar çabuk çıkarabilir ve bir daha asla bu konu hakkında konuşmayabilirim. Asla.

CHAPTER 2

MIKHAIL

T Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, zihnimden o kadar çabuk silebilir ve bir daha asla bu konu hakkında konuşmayabilirim. Asla.

Gerçekten başka bir yerde olmayı tercih ederdim ama neredeyse bir yıldır Jonathan Young'ı köşeye sıkıştırmaya çalışıyorum. Özel sekreterinin söylediğine göre, programı çok yoğunmuş. Boş hafta sonu yok, boş öğle arası yok. Saçmalık diyorum. Ya Wall Street'in en çok talep gören adamı ya da bana yalan . İlkini doğru olmadığını biliyorum.

Ve insanların bana yalan söylemesinden nefret ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Young'ı kapatması için kardeşlerimden birini gönderirdim, ancak bu konuda yeterli beceriye sahip olmadıklarından endişeleniyorum.

Dimitri, ve küstah, o gezinen gözleriyle odaklanmakta zorlanacaktır. Burada dikkatini dağıtacak ve onu elindeki görevden alıkoyacak çok fazla şey var.

Pyotr, benim küçük kardeşim ve Dimitri'nin ikizi, anlaşma sanatında daha iyi olamazdı. Zaten hiçbirimizle neredeyse hiç konuşmuyor - hiçbir zaman pek konuşkan biri olmadı - bu yüzden Young'ı bir sözleşme imzalamaya ikna edecek kadar cazibesi olduğunu hayal edemiyorum.

Ve son olarak, ama en önemlisi, Luka var. En küçük kardeşimin perde arkasında çalışmayı tercih ettiğini herkes gibi ben de biliyorum. Ne de olsa en iyi yaptığı şey bu.

Yani, eleme sürecine göre, iş bana kaldı. Kapanış oranının %100 olmasının bir nedeni var ve Bay Young bunun nedenini ilk elden öğrenmek üzere.

Çatı katındaki süitte rahat bir tavırla ilerliyor, sergilenen çıplak tene aldırış etmiyorum. Kapıda bana verilen gözlerimi kapatan siyah maske dışında ben de soyunmuş durumdayım. Birkaç konuk ve sunucu doğum günü kıyafetlerinin tamamını göstermemeyi tercih etti; hayal gücüne çok az şey bıraksa da kendilerini örtmek için şeffaf dantel iç çamaşırları giymişler.

Hakkını vermek lazım, Priscilla Kelp'in mükemmel bir güvenlik sistemi vardı. Tüm e-posta davetiyeleri şifrelenmiş, konuklarıyla ilgili bilgiler kilit altında tutuluyordu... Ancak Luka'yı dışarıda tutmak için yeterince iyi değildi. Siber güvenlik sistemini bir saatten kısa bir sürede kırmayı başardı ve bu da ona davetli listesinde son dakika yapmak için fazlasıyla zaman kazandırdı. Yüzden fazla konuk varken, benim adımın eklendiğini fark etmesi pek olası değildi.

Burada neler olduğunu gerçekten anlamıyorum. Bunun bir performans sanatı olması gerekiyor ama Priscilla'nın ne söylemeye çalıştığından tam olarak emin değilim. Herkesten teşhirlerini kucaklamalarını istemesinin ardında derin şiirsel bir anlam varsa, eminim buradaki diğer konukların çoğunda olduğu gibi bende de tamamen kayboldu. Uzun süren bakışlara ve meraklı bakışlara bakılırsa, buradaki insanlar bir sanat deneyiminin parçası olmaktan çok kendi teşhircilikleriyle ilgileniyorlar.

"Merhaba yakışıklı," diyor bir kadının boğucu sesi kulağıma süzülerek. Bir elinde uzun bir kadeh şampanya, diğer elinde muzip bir sırıtışla kolumu okşuyor. Alt dudaklarını ısırırken yeşil gözleri vücudumun genişliğinde geziniyor, manzarayı takdir ettiği belli. Uzun ve gururlu bir şekilde duruyor, tüm vücudu sergileniyor. "Gösteriden nasıl keyif alıyorsun? İçecek masasında bana katılmak ister misin?"

Kadın çok güzel olsa da, buraya kaynaşmak için gelmedim. Aklımda sadece bir kişi var ve o da çatı katındaki süitin elektrikli şöminesinin önündeki kanepede oturuyor. Young yalnız, mutlu bir şekilde

bir bardak kırmızı şarap yudumluyor. Orada bir kral gibi oturuyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar gururlu. Bu benim saldırmam için mükemmel bir fırsat. Kadını duymamış gibi yapıp devam ediyorum ve kanepede Young'ın yanına oturuyorum.

"Kıçımın iş yemeği," diye homurdanarak etrafıma bakındım.

"Affedersiniz?" diye sinirleniyor. Kim olduğumu anlayınca Young'ın gözleri açılıyor. "Antonov? Burada ne halt ediyorsun?"

"Olay çıkarmadan önce sesini alçalt."

Şüphelenmeyen avım rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdanıyor, elleri uygunsuz pozunu örtmek için beceriksizce kucağına düşüyor. Tüm çekiciliği ve kabadayılığı birdenbire pencereden uçup gitti ve bunun kısmen benim yanımda oturduğu için olduğundan şüphem yok. Uzun boyluyum, iriyim ve at gibi asılıyım. Karşılaştırdığımda, zavallı adamı acınacak derecede şişman, tombul ve büyüteç kullanması gereken biri gibi gösteriyorum.

"Ne istiyorsun?" Young sertçe sorar. Adam bakışlarını kaçırır, açıkça yakalanmıştır.

"Bir toplantı," diyorum basitçe.

"*Burası* mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu toplantıyı Jean-Georges'da yapmayı teklif ettim ama sen telefonlarımı açmadın. Bu senin suçun."

"Burada olacağımı nereden biliyordun?" Young alay ediyor, yanakları canlı, aşağılanmış bir kızıl tonunda.

Dudağımın kenarı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Zor olmadı. Özel takvimine girdim."

"Ne halt etmeye-"

"-Bunu yapar mıyım?" Araya giriyorum. "Bir noktayı kanıtlamak için, Bay Young. CyberFort'a *ihtiyacınız var*. Belli ki şu anki şirketinizle yaptığınız anlaşma işe yaramıyor. Eğer özel bilgilerinize erişebilirsem, ticari rakiplerinizin neler başarabileceğini hayal edin. Hisse senedi portföyünüzü bir öğleden sonra batırabilirler. Hatta kendilerini hırslı hissederlerse belki birkaç saat. İmzala.

ve bir daha hiç kimsenin gizli verilerinizi ihlal edemeyeceğini garanti ediyorum."

"Seni orospu çocuğu."

Hakareti üzerimden sıyrıldı ama onunla işim henüz bitmedi. Eğer bu satışı kapatmak istiyorsam, acıtacak şekilde baskı uygulamalıyım.

"Bilgilerinizin internete sızdığını bir düşünün," diye devam ediyorum önümdeki elektrikli şöminenin kırmızı ve turuncu alevlerinin yapay titreşimini izleyerek. Partinin az giyimli konuklarının rahatsız edici derecede üşümesini önlemek için sürekli ısı pompalıyor. "Bahse girerim manşet olur. *Jonathan Young, Pantolonunu İndirirken Yakalandı*. Karın ne düşünecek merak ediyorum."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor, elleri kenetlenmiş. "Bu çok ileri gidiyor, Mikhail. Bu bir şantaj!"

"Şantaj," diye , hafifçe eğlenerek. "Ben buna iş demeyi tercih ederim."

"Basına gideceğim," diye ısrar ediyor. "Polisleri arayacağım."

"Eğer istediğin buysa. Seni durdurmayacağım. Yine de, nerede olduğunu öğrendiklerinde ne diyeceklerini merak ediyorum. O kadar yer varken neden burada olduğuna dair bir sürü soru soracaklarından eminim. Bundan kurtulmanın yolunu açıklarken iyi şanslar."

Young duraksıyor. Nefes aldığını sanmıyorum. "Tüm bunlar şirketinizle bir sözleşme imzalayayım diye mi? Sen delisin."

Omuz silkiyorum, bir kolumu kanepenin arkasına atıyorum. Belki de

öyleyimdir. "Şartların nedir?" diye homurdanıyor acı acı.

"Young & Martin'tamamı ve yan şirketleri için beş yıllık münhasır bir sözleşme."

"Ne kadar?"

"Yılda beş milyon."

"Tanrım."

"Reddetmekte özgürsünüz Bay Young. Belki New York Times'dan birine Priscilla Kelp'in konuk listesini veririm. Belki adınız öne çıkarılır. Kim bilir?"

"İyi, iyi. Tanrım, hiç utanman yok mu senin?"

Koltuğumda gevşiyorum, kollarımı ve bacaklarımı rahatça açıyorum. Belli ki öyle değil. "Sekreterime evrakları size iletmesini söyleyeceğim. Yarın akşama kadar imzanızı görmeyi bekliyorum."

"Siktir git, Antonov," diye tıslıyor Young, aceleyle ayağa kalkıyor ve hızlı bir çıkış yapmak için koşturuyor.

Derin bir nefes alıyorum. Buradaki işim bitti. Şimdi buradan defolup gitme zamanı. Her ne kadar katılan tüm güzel kadınları takdir etsem de, ilgilenmem gereken daha acil konular var. Cevaplamam gereken önemli e-postalar, planlamam gereken toplantılar, yönetmem gereken beş yüz kişilik bir ekip. Normal bir adam bunun gibi büyük bir sözleşmenin imzalanmasını kutlardı, ancak rekabet asla uyumaz ve bu nedenle ben de uyumam.

Tam kalkıp gitmek üzereyken çatı katındaki süitin ışıkları sönüyor. Biri şampanya kadehini bıçağının tersiyle tokuşturarak herkesin dikkatini topluyor. Ana odanın önünde, boyu dört-yedi santimden uzun olmayan ufak tefek bir kadın duruyor. Uzun kuzguni saçları omuzlarının üzerinden özgürce akıyor, uçları topuklarının arkasına değecek kadar uzun. O da hepimiz gibi çıplak, kırıksıklıkları ve kıvrımları gururla sergileniyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor Priscilla Kelp. Gülümsemesi tatlı olabilir ama gözleri rahatsız edici derecede soğuk. Cam gibi. Sanki dünyanın yükü onun küçük omuzlarında. Onda bir soğukluk havası var - aynı anda hem asil hem de züppe bir şey. Priscilla onun eksantrikliğini çok iyi yansıtıyor.

"Umarım hepiniz insan formu ve paylaştığımız temel eşitlik hakkında aydınlatıcı bir deneyim yaşıyorsunuzdur," diye devam ediyor ve odaya rahatça bakıyor. "Günümüz toplumunda kendimizi zengin ve fakir olarak ayırmak için kullanılan pek çok sözel olmayan gösterge var. Zenginliğimizi fahiş aksesuarlarla ya da marka etiketleriyle göstermeye alışkınsınız. Bazılarımız özel araçlarla seyahat ediyor. Ancak üst sınıflar arasındaki tek fark

ve alt sınıf ise banka hesabımızda tuttuğumuz rakamlardır. Bunların hepsini çıkarırsanız ne elde edersiniz? Dostunuz."

Çıkışa doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bütün bunlar çok aptalca. Hatta bayağı. Priscilla Kelp bizi soymak yerine hepimizin el ele tutuşup Kumbaya söylememizi isteyerek de derdini anlatabilirdi. Onun *tek dünya-tek aşk* saçmalığı bende işe yaramayacak. Ne yazık ki, küçük konuşması diğer konukları üzerinde harikalar yaratıyor gibi görünüyor. Elllerinde içkiler, yüzlerinde saygılı ifadelerle duruyorlar.

Çok saçma.

"Şimdi, asıl olaya gelelim," diye devam ediyor Priscilla. "Şehirdeki çocuklar için açacağım performans sanatları okuluna kaynak yaratmak amacıyla bir açık artırma düzenleyeceğiz. Burada bir avuç gönüllüm var, hepsi de garson. Onlarla sohbet edebilmeniz ve çalışan alt sınıf olarak yaşamları hakkında bilgi edinebilmeniz için bir saatlik zamanları için teklif vermenizi öneririm."

Neredeyse yüksek sesle alay edecektim. Bu kadın konuşurken kendini bile duyuyor mu? Kendisiyle çelişiyor. Bir saniye önce hepimizin eşit olduğunu anlamamızı istiyor ve bir sonraki nefeste sunuculara *alt sınıf* diyor. Aşağılamaktan bahsediyor. Bu saçmalıktan bıktım artık.

Tam kapıcıdan kıyafetlerimi getirmesini isteyecektim ki tuhaf bir şey gözüme çarptı. Priscilla garsonlarından birkaçını odanın önünde bir sıraya dizmişti. Hepsi çok güzel, manken gibi... En sondaki genç kadın hariç.

Bu nefes kesici.

Ateşli kırmızı bukleler, o kadar kalın ve tatlı ki parmaklarım dokunmak için kaşınıyor. Göğüslerinin tepesini ve kalçalarının zirvesini örten beyaz dantel iç çamaşırlarıyla açık ara en kapalı olan o. Gözleri parlak bir maviyle ışıldasa da, loş ışıkta teni inanılmaz derecede yumuşak görünüyor. Bakışlarım kalçalarının kıvrımlarında ve kalın uyluklarında geziniyor, açlık midemin kıpırdanıyor.

Bir parçam oraya gidip onu ısırarak istiyor. İzimi bırakmak. Boynunun kıvrımına, kıkına. Neden ilgimi çektiğinden emin değilim. Kalbim çarpıyor ve aletim gerilmeye başlıyor. Belki de o

burada tam teşhirde olmayan tek kişi. Noel sabahı sımsıkı sarılmış bir hediye gibi. Oraya gidip dantelleri dişlerimle koparasım geliyor. Sesinin neye benzediğini bilmek istiyorum. Dudaklarının şeklini incelemek istiyorum. Adını bilmek için can atıyorum.

Genç kadın diğer akranlarıyla aynı özgüvenle durmuyor, beden dili kapalı ve çekingen. Gözleri soldan sağa kayıyor, omuzlarındaki hafif titreme dikkatimi çekiyor. Farlara yakalanmış bir geyik; yağmurda dışarıda bırakılmış bir kedi yavrusu. Buradan başka bir yerde olmak istediği çok açık.

"Açık artırmaya bu taraftan başlayacağız," diyor Priscilla, zavallı *kisa*'nın diğer ucundaki bir adamı işaret ederek.

Onu her ne kadar kendime saklamak istesem de, bir yandan da saklamak istiyorum. Odaya bir göz attığımda birkaç misafirin dikkatini çektiği belli oluyor. Boğazımın arkasındaki yanmayı görmezden gelerek dişlerimi sıkıyorum. Kararımı çoktan vermiştim. Onunla bir saat vakit geçirecek tek kişi benim.

Çek defterimi çıkarma vakti geldi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

AURORA

I Buradan nefret ediyorum ve eve gitmek istiyorum.

Bütün akşam içki ve ordövr servisi yapmak iyiydi. Garip ama iyiydi. Birinin bitlerini görmemek için karşılaştığım herkesle göz teması kurmak için ekstra çaba sarf ettim. Ve Charlotte'un önerdiği gibi, en kötüsünden kaçınmak için yaya trafiğinin az olduğu ya da hiç olmadığı güzel, sessiz bir köşe seçtim.

Sonra performans sanatçısı Priscilla Kelp elimden tuttu ve beni odanın önüne sürükledi.

İtiraz ederdim ama bir şey söyleyemeyecek kadar kafam karıştı. Şimdi kaçış yok. Yüzlerce farklı çift göz üzerimdeyken, beni açık artırmadaki bir eşya gibi değerlendirirken olmaz. Ben açık artırmaya çıkarılacak bir eşyayım. Priscilla zamanımın ve sohbetimin kapışmaya açık olduğunu söylese de, buradaki kimsenin ellerini kendine saklayacağına güvenmiyorum.

Zihnim dönüyor. Diğer sunuculardan hiçbiri özellikle endişeli görünmüyor, ama bu benim içten içe çıldırmamı engellemiyor. Umarım bu ürkütücü bir tarikat seks ticareti olayı değildir, çünkü kesinlikle öyle bir hava yayıyor. Çıkışa doğru bakıyorum. Açık artırma sırası bana gelmeden önce buradan çıkabilir miyim? *Kahretsin*. Hâlâ paramı alamadım.

Eve döndüğümde Charlotte'u azarlamayı aklıma not ettim.

Eğer eve gidersem.

Sırada beş kişiyiz. Kaçmak için fazla zamanım yok. Keşke bir grup penis ve memeyi dirsekleyerek geçmemi gerektirmeyen bir açıklık bulabilseydim - resmen aklımdan geçen en tuhaf düşünce.

Priscilla, "Bu Johnny," diyerek hattın diğer ucundaki garsonu tanıtıyor. "Gündüzleri acil yardım görevlisi, geceleri ise garson. Eminim paylaşacak pek çok ilginç hikâyesi vardır. Teklifi beş binden başlatalım."

Odanın arka tarafında özellikle azgın bir kadın elini kaldırıyor. Birisi teklifi altıya yükseltiyor. İlk kadın yedi teklif eder. Açık artırma savaşı sona erene kadar ileri geri devam eder.

"On beş bin," diye duyurdu Priscilla neşeyle. "Çekinizi Priscilla Kelp Vakfı adına yazdırabilirsiniz. Şehirli gençlerin yaratıcı çabalarını desteklediğiniz için çok teşekkür ederiz."

Bir sonraki sunucu, muhteşem sarı saçları ve canlı yeşil gözleri olan bir model, iki katından fazla kazanıyor. Ondan sonraki ise sadece sekiz getirmeyi başarıyor. Onun adına garip bir şekilde utanıyorum. Hiç de düşük bir meblağ değil ama diğerlerine kıyasla?

Sıramın hızla yaklaşmakta olduğunu giderek artan bir telaşla fark ediyorum. Midem düğümleniyor. Oh, *Tanrım*. Ya aynı şey benim de başıma gelirse? Ya kimse o kadar parayı vermek istemezse? Yani, onları tam olarak suçlayamam. Akli başında bir insan, muhtemelen hiçbir katkımın olmayacağı bir saatlik bir sohbet için binlerce dolar vermez. Yine de bunu düşündükçe kendimi daha da aşağılanmış hissediyorum. Kimsenin bana teklif vermesini istemiyorum çünkü ben bir et parçası değilim, ama teklif vermezlerse de utanç duyacağımı düşünüyorum.

Keskin bir nefes alıyorum, başım dönüyor ve kontrolsüzce titriyorum. Tüm bu senaryo çok saçma. Priscilla Kelp lanet olası bir hain ve ikiyüzlü. Hepimizin insan olduğunu görmemizi istediğini iddia ediyor, ancak burada bir grubun diğerine sığırdan başka bir şey değilmişiz gibi değer vermesini sağlıyor. İroniyi görmüyor mu? Sanat adına da olsa umurumda değil. Hiç bu kadar insanlıktan çıkarılmış hissetmemiştim.

"Ve bu da..." Priscilla yanıma gelip elini omzuma koydu. Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Özür dilerim canım. Adın neydi senin?"

Sertçe yutkunuyorum, ağzım dayanılmaz derecede kuru. "Charlotte," diye yalan söylüyorum. Gerçek adımı vermemin imkânı yok. Ayrıca, bunun Charlotte'un işi olması gerekiyordu.

"Charlotte," diyor elini dramatik bir şekilde sallayarak. "Söyle bana, günlük işin ne?"

Cevap vermek istemiyorum. Burada olmak bile istemiyorum. İlk içgüdüm doğruyu söylemek ama sonra karşı çıkıyorum. Burada kimse beni *gerçekten* tanımak istemiyor. İstesem bile, kişisel bilgilerimi vermeyi reddediyorum. O anda bir şeyler uydurmaya karar veriyorum.

"Ben bir OnlyFans modeliyim," diyorum, kelimelerim öfkemle birlikte yanıyor. Küstah ve kaba olmak istiyorum. Bu yüksek sosyete züppelerinin ve onların tuhaf çıplak partilerinin ve sahte fedakârlıklarının canı cehenneme. Onlara gerçekten konuşacak bir şeyler vereceğim. Umarım bu pislikleri beni rahat bırakmaları için yeterince korkutabilirim, sonra Charlotte'un maaş çekini alıp mutlu yoluma devam edebilirim.

"Bir... OnlyFans modeli mi?" Priscilla yankılanıyor. "Bunun ne olduğundan pek emin değilim."

"Ayak resimleri," diye devam ediyorum özür dilemeden. Parti misafirlerinin birbirlerine mırıldanmalarından, skandal yorumlar ve fısıltılar paylaşımlarından birkaç tüyü diken diken ettiğimi anlayabiliyorum. "Faturalarımı ödemek için internette anonim insanlara ayak resimleri satıyorum. Bazen kamera karşısında mastürbasyon yapıyorum ve videoyu satıyorum."

"Aman Tanrım, bu-"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Hayat bazen zor, ama ben inatçıyım. Ne de olsa seks işi hala bir iştir."

Odanın arka taraflarında bir yerde bir adamın güldüğünü duyuyorum. Derin bir ses, zengin ve gürültülü, ancak oda tam olarak yerini belirlemem için çok loş. Yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. Her halükarda bana kimin güldüğünü bilmek istediğimi sanmıyorum.

"Bu... ilginç," diyor Priscilla rahatsız bir kıkırdamayla. "Ah... Teklifi bin dolardan başlatıyoruz. Alıcı var mı?"

Bunu takip eden sessizlik içimde bir yumak haline gelme isteği uyandırıyor ama bu insanların beni kırılırken görmelerine izin vermeyi reddediyorum. Onları rahatsız ettim. İyi oldu. Yine de, insanların benim bin dolar bile etmediğimi düşünmelerinin acısını inkar edemem. Bütün akşam en yüksek parayı ödediler ve benim zamanım diğer modellerin *bir kısmına* bile değmiyor mu?

Siktir et onları.

"On bin," bir adamın sesi sessizliği böler.

Kalbim küt küt atıyor. Eski pardon? Az önce yaptığım numaradan sonra bile on bin mi? Neredeyse gözlerimi devirecektim. Bu zengin puştların paralarını sokağa atmaktan başka yapacak işleri yok mu gerçekten?

"On bir," diye başka biri cıvıldıyor. Bu kez bir kadın.

"On beş," diye anons ediyor başka bir adam.

Uh oh. Lütfen bana teklif savaşı başlatmak üzere olduklarını söylemeyin. Sahte geçmişimin onları korkutması gerekiyordu, ama kalabalığın yüzlerini taradığımda tek gördüğüm entrika. Para için mastürbasyon yapmak gibi müstehcen bir şeyden bahsetmemeliydim. Umarım şov yapacaklarını düşünmüyorlardır. Tanrım, gerçekten şey söylememeliydim. Bir avuç eksantrik ucube olduklarını biliyordum. Planım *fena* halde geri tepti.

"Yirmi!"

"Kırk!"

"Yüz bin," diyor ilk teklif veren adam açıkça. Parti konukları arasında bir heyecan geçer. İşler ciddileşmeye başlamıştır.

Bacaklarım jöle gibi ve dizlerimin bükülmesine saniyeler kaldı. Lanet olsun, doğru mu duydum? Sanırım hasta olabilirim.

"İki yüz," diye ekliyor bir başkası.

"Üç."

Evet, kesinlikle hasta olacağım. Dünyada kim benim için bu kadar para harcar ki?

"Üç buçuk!"

"Beş yüz-"

"Bir milyon." Sesini şimdi tanıyorum. Bana teklif veren ilk adam.

Göğsüm sıkışıyor. Bir saatlik zamanım için bir milyon dolar mı? Bu herif de kim?

Birkaç uzun vuruş geçer. Başka kimse teklif vermiyor. Böyle büyük bir sıçramadan sonra nasıl yapabilirler ki?

Priscilla Kelp ellerini çırpıyor, çok memnun görünüyor. Akredite olmayan performans sanatları okulum için bir milyon artı bozukluk kazansaydım ben de mutlu olurum.

"Desteyiniz için hepinize çok teşekkür ederim" diyor. "Lütfen, bu taraftan. Geri kalanınız, akşamlarınızın tadını çıkarın."

Hızla uzaklaşıyorum, kafam karışıyor ve olanlardan dolayı hala biraz sersemlemiş durumdayım. Çatı katındaki lüks odalardan birine yönlendiriliyorum. Cildim aniden çok sıcak hissediyor, el ve ayak parmaklarımın uçları rahatsız edici bir şekilde uyuşuyor. Bu gerçekten oluyor mu? Yani, kesinlikle kötü bir şey olmayacak. Kapının diğer tarafında bir sürü tanık var. Ayrıca, gizemli teklif sahibim komik bir şey yapmaya kalkışırsa, en azından birkaç yıl kendimi savunma dersleri almış olurum.

Birkaç dakika beklemek zorunda kalıyorum. Ya da belki saatlerce. Gerçekten anlayamıyorum, kalbimin endişeli atlayışına çok odaklandım. Bu adam neden bu kadar uzun sürdü? Sadece şu bir saati atlatmak istiyorum. Eğer beni daha fazla bekletirse, dalıp eve gidebilirim. Gerekirse Charlotte'un kirasının yarısını tasarruf hesabımdaki az miktardan karşılarım. Bütün bunlar çok aptalca bir hataydı.

Odada bir ileri bir geri volta atarken saçlarımla oynuyorum. Çılgınca, aşırı ısınmış bir lüle karmaşası. Zar zor giydiğim iç çamaşırımı rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyorum, her şeyin örtülü olması için dua ediyorum. mı? Yoksa oturmalı mıyım?

Durmak mı? Bu adam ne hakkında konuşmak istiyor ki? Söylemeye değer bir şeyim var mı?

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Keskin bir nefes alarak döndüm.

Bir adam geliyor. Gizemli teklif sahibim. Şimdiye kadar zihnim spekülasyonlarla çıldırıyor, onun kim olduğuna dair bir imaj yaratmaya çalışıyor ve başaramıyordu. Onu gördüğümde çenem düştü. Hayal gücüm içeri giren gümüş tilkiyi asla tahmin edemezdi.

Muhtemelen hayatım boyunca gördüğüm en seksi adam.

Benden yaklaşık bir buçuk metre daha uzun, geniş göğüslü ve güçlü omuzlu. Saçında ve sakalında aklar var, her ikisi de kesilmiş ve özenle bakımlı. Kaslı, ama kaba vücut geliştirmeci tarzında hantal değil. Bronzlaşmış teni, inişli çıkışlı kaslarının üzerine gerilmiş, kollarının şişkinliğini, güçlü kalçalarını ve yontulmuş karın kaslarını vurguluyor. Partinin diğer tüm konukları gibi o da gözlerine taktığı siyah maske dışında tamamen çıplak. Doğal olarak gözlerim hemen sikine takılıyor. Yutkunuyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Donanımlı olduğunu söylemek ona haksızlık etmek olur. Bir Yunan heykeli gibi görünüyor, her santimi mükemmel bir şekilde oyulmuş.

Dizlerimi birbirine bastırıyorum, bacaklarımın arasında çiçek açan ıslak sıcaklığı görmezden geliyorum. Hay Allah. Bir şey söylemeli miyim? Yoksa önce o mu konuşmalı? Cevap ne olursa olsun, hemen nefes almazsam bayılabilirim.

Adam tek kelime etmeden, bacak bacak üstüne atarken bir kolunu rahatça arkaya atarak mevcut kanepeye oturuyor. Koyu kahverengi gözleri vücudumun üzerinde geziniyor. Tenimi tararken, formuma hayran kalırken bunu neredeyse hissedebildiğime yemin edebilirim. Uzun süre hiçbir şey söylemiyor, bu da beni fazlasıyla geriyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

"Eee?" diyor bir süre sonra. Sesi zengin ve derindir - bir bas çellonun en düşük tınlayan notaları gibi. "Hepsini çıkar," diye emrediyor.

ÖN İZLEMENİN SONU

Hikayenin [tamamı için buraya tıklayın](#)

[OceanofPDF.com](#)

ABOUT THE AUTHOR

K.C. Crowne Amazon'un en çok satan 10 kitabından biridir.
Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov & Nicolaevich Bratva Kardeşler Serisi

[Highest Bidder](#) | [Bratva Daddy](#) | [Owned by Bratva Knocked Up by Bratva](#) | [The Closer](#) | [Ruthless Rival](#) | [Scarred Prince](#) | [Brother's Best Friend](#) | [Devil's Nuptials](#)

Gümüş Tilki Babalar

[Doktor Baba](#) | [Tabu Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşı](#) | [Babanın Kanunu](#) | [Eski Erkek Arkadaşımın Babası](#) | [Babanın Kızı](#) | [Eski Sevgilim-En İyi Arkadaşın Kızı](#) | [Gizli Baba Babanın En İyi Arkadaşıyla Noel](#) | [Babanın Vegas Babası](#) | [Babanın Eski Sevgilimin Babası](#) | [Saplantısı](#) | [Kraliyet](#) | [İrlanda Kralı](#) | [Noel'i Çalan Doktor](#) | [Babanın Emirleri](#) | [Talepleri](#)

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

[Dağ Adamı Bebek](#) | [Dağ Küçük](#) | [Dağ Tarafından Nakavt](#) | [Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin](#) | [Dağ İçin Üçüzler](#) | [Dağ Tarafından Alınan](#) | [Dağ İçin Gizli Bebek Adamı](#) | [Adamı Adamı Adamı Adamı](#) | [Dağ Adamının Kazara Sürpriz](#) | [Dağ Adamının Hediye](#) | [Dağ Babasının Kaderi](#) | [Şanslı Cazibesi](#) | [Rakibi](#) | [Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası](#) | [Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi](#) | [Hediyesi](#) | [Dağ Adamının Sevgilisi'yu](#) | [Big Daddy](#) | [Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek](#) | [Bay Doğru Taklit](#)

Denver Doktorları Serisi

[Doktorun Sırrı](#) | [Doktorun Sürpriz Doğumu](#) | [İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri](#) | [Milyonerin Sürpriz Üçüzleri](#) | [Doktorun Bebek Planı](#) | [Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt](#) | [Doktorun Görevleri](#) | [Milyar Dolar Hatası](#) | [İrlandalı Doktor Hediyesi](#) | [İrlandalı Doktorun Emirleri](#) | [İrlandalı Doktorun Sevgilisi](#) | [En İyi Arkadaşımın Babası Gizli](#) | [İçin Komşunun Gizli](#) | [Mafya Doktoru İçin Gizli](#) | [Bebekler Bebeği Bebekler](#)

[Babamın En İyi Arkadaşı](#)

[KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.